

Tình Trong Cuộc Sống

Trần Thị Bảo Châu

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14 \(chương kết\)](#)

Chương 1

Vừa nhìn Bảo Yến trang điểm, Bảo Khanh vừa chót chết năn nỉ:

- Làm ơn cứu bồ em lần nữa đi, chị Hai . Em biết ba khoái cái vụ tiệc tùng này, chị thừa biết mà.

Thản nhiên bôi xanh mí mắt, Bảo Yến nói:

- Sao lại cầu cứu chị ? Chị cũng có thích đâu . Khổ nổi, đây là bổn phận.

Khanh nhăn nhó:

- Với chị, đúng là bổn phận . Nhưng em thì có dính dáng gì đến công ty ấy.

Yến lên tiếng:

- Sao lại không ? Ba là cổ động lớn đấy.

- Thế em càng không nên đi tiệc sinh nhật lão giám đốc này.

Yến cau mày:

- Sao em lại nói vậy?

Nhịp nhịp tay lên bàn, Khanh bảo :

- Đã là cổ động lớn, ba đâu cần phải luy lão ta, đến mức đưa hết vợ con tới mừng sinh nhật . Em dứt khoát ở nhà.

Mím miệng lại cho son đều trên môi, Yến bực giọng:

- Nếu thế, ra nói với ba mẹ ấy.

Thấy Khanh làm thinh, Yến lừ mắt:

- Em kiếm chuyện ở nhà để đi chơi với thằng Hiền phải không ?

Bảo Khanh chối liền:

- Làm gì có.

Thấy cây son xuống bàn, Yến gằn:

- Hừ ! Vậy thì trang điểm đi.

Đáp lại mệnh lệnh của bà chị Hai, Bảo Khanh nằm lãn ra giường, hai tay ôm gối :

- Em nhưc đầu thật mà.

Bảo Yến bĩu môi:

- Trò này xưa quá rồi... Diễm . Ngồi dậy ngay !

Bảo Khanh thở dài thườn thượt, cô chớp mắt, giọng sục sùi:

- Chị thừa biết em là đứa vụng về trong giao tiếp, tới những nơi đông người chỉ tổ làm mất mặt ba mẹ mà . Bộ chị muốn thấy đi chơi về, em sẽ bị mắng lắm à ?

Bảo Yến nghiêm nghị:

- Lớn rồi, em phải tập .. yêu điệu thực nữ cho quen chứ.

Bảo Khanh thở dài:

- Nếu tới đó, em cũng .. người một nơi, hồn một nẻo, không khéo làm vậy thức ăn ra cả quần áo người ké bên thì khổ.

Bảo Yến im lặng, cô nghiêng người ngắm gương mặt tuyệt đẹp của mình trong gương với vẻ hài lòng rồi bỗng chuyển đề tài :

- Em với Hiền... tới đâu rồi ?

Bảo Khanh chớp mi:

- Bạn bè bình thường chứ có gì đặc biệt đâu . Sao chị lại hỏi thế ?

Yến thông thả :

- Bạn bè bình thường sao tới ngày cứ điện thoại suốt . Yêu cứ bảo là yêu, sợ ai mà giấu giếm

Khanh vo tròn chiếc gối ôm, mắt nhìn lên trần, giọng lơ lửng:

- Biết đó phải là yêu không ? Thế chị với anh Hà .. yêu ra sao ?

Liếc Khanh một cái... xanh lè màu phấn lót mắt, Yến gắt:

- Hỏi vớ vẩn, bậy bạ . Tao với ông Hà chả có gì cả.

Khanh lém lỉnh:

- Em với Hiền cũng hết sức trong sáng.

Yến bĩu môi:

- Ông Hà bảo thằng Hiền quý lắm, tao không tin cái .. sự trong sáng của hai đứa bây.

Lăn vào sát vách, Khanh cười cười:

- Hiền cũng nói anh Hà như thế . Bởi vậy, em cũng chẳng tin chị... chả có gì với anh.

Yến xẵng giọng:

- Lắm chuyện ! Mau đứng dậy thay quần áo rồi trang điểm, nếu không muốn bị mẹ mắng.

Khanh vẫn nằm lì ra giường cho tới khi cửa phòng xích mở . Bà Thi bước vào với ngạc nhiên lẫn bực bội:

- Sao còn nằm dài ra đó ?

Giọng Khanh thiếu não:

- Con nhưc đầu quá, mẹ à.

Bà Thi cộc lóc:

- Vậy thì ở nhà.

Rồi như nhận ra mình có quá lời, bà hạ giọng:

- Những chỗ ấy cũng chả hợp với một đứa lóc chốc như con.

Đợi mẹ và Bảo Yến ra khỏi phòng, Khanh lẩn một vòng ra khoan khoái . Cô thừa biết chị Yến và mẹ chẳng ưa gì, nếu có cô kè kè theo, bởi vậy chỉ cần ca bài ca con cá cho mùi vào, chắc chắn cô sẽ được ở nhà . Một lát nữa, thế nào Hiền cũng đến . Khanh tin chắc như vậy.

Bật dậy, hát líu lo như trẻ mẩu giáo, Khanh đứng trước gương ngắm mình.

So với chị Yến, cô thật xấu xí, nhưng Khanh chẳng lấy thế làm buồn, vì Yến từng là hoa khôi của đại học kinh tế .

Đứng kế bên chị mình, Khanh khác nào con bé lọ lem vừa lượm thượm, vừa lóc chốc, lôi thôi.

Thế nhưng “ lọ lem “ cũng có người yêu đấy . Mặt Khanh nóng bừng khi nghĩ tới Hiền . Tuy anh chưa bao giờ nói, nhưng cô tin anh yêu cô cũng như cô yêu anh.

Chuông ngoài cổng reo vang . Bảo Khanh chớp mắt nhìn vào gương lần nữa rồi từ tốn bước xuống thang, dù lòng đang rộn lên vì Hiền.

Ra tới phòng khách, Khanh đã nghe chị Tám giúp việc bảo:

- Có Hiền tới, nhưng chị mời mãi vẫn không chịu vào nhà.

Khanh nói:

- Tụi em ngồi ngoài sân được rồi . Nếu chị cho bọn em uống gì uống thì tốt quá.

Chị Tám cười :

- Yên chí ! Sẽ có mà.

Khanh bước ra sân và thấy Hiền ngồi dưới giàn thiên lý với một nụ cười . Lần đầu gặp anh, cô đã choáng vì nụ cười hết sức quyến rũ này.

Hiền rất đẹp, dường như cô gái nào gặp anh lần đầu cũng mất hồn mất vía vì ngoại hình của Hiền . Bảo Khanh cũng không ngoại lệ . Cô đã ngẩn ngơ mất cả tuần vì bóng dáng anh . Nho nhã, thanh lịch, và dù có hơi công tử bột một chút, nhưng Hiền vẫn xứng là người trong mộng của vô số con gái . Khanh không dám mơ mình được anh để mắt tới, cho tới khi Hiền đến nhà cô với Hà... Hai người là anh em chú bác, qua Hà, Hiền đã chủ động tán công Khanh . Đến hôm nay, tình cảm đôi bên trên đã phát triển, nhưng vẫn chưa tới đích sau này.

Khanh chớp mắt khi Hiền cất giọng hỏi:

- Hết nhức đầu chưa bé ?

Cô cong môi:

- Ai bảo với anh, em nhức đầu ?

Hiền mỉm cười:

- Chị Yến vừa .. thông báo bệnh trạng của em.

Khanh ngạc nhiên:

- Anh gặp chị Yến ở đâu ?

- Ở nhà hàng Trùng Dương . Anh và anh Hà tới đó rồi mới tới đây . Anh biết em đang buồn vì một mình.

Môi hơi nhếch lên, Hiền nói:

- Sinh nhật mà tổ chức còn hơn đám cưới . Đúng là lễ nghĩa sinh phú quý.

Khanh chống cằm:

- Em nhức đầu vì ba cái lễ nghĩa, phú quý ấy đấy.

Hiền hỏi:

- Sao em không đi dự cho vui ?

Khanh so vai:

- Niềm vui của em đặt ở chỗ khác.

Mặt Hiền lấp lánh trong bóng tối :

- Anh cũng không thích tiệc tùng.

Khanh tủm tỉm:

- Thế anh thích gì ?

Hiền không trả lời, anh đăm đăm nhìn cô làm Khanh nóng bừng mặt, cô phụng phịu quay đi :

- Sao không trả lời em ?

Hiền thì thầm:

- Vì anh nghĩ em biết sở thích của anh.

- Em hông dám biết đâu.

Hiền bật cười:

- Sao thế ?

Bảo Khanh lắc đầu và nghe tim đập mạnh vì ánh mắt của Hiền . Cô đưa tay hái đóa lài Ấn độ gần đó . Nụ hoa hàn tiếu màu tím thơm đến choáng váng làm Khanh có cảm giác mình đang trôi đi trong cõi mơ hồ nào đấy.

Khanh nghe giọng Hiền thật gần:

- Em và chị Yến đúng là hai thái cực.

Bảo Khanh xịu mặt :

- Anh là người thứ ..một trăm lẻ một nói như vậy . Em ghét bị so sánh với chị Yến lắm.

Hiền xoa tay:

- Anh không hề so sánh mà chỉ nói lên sự thật . Với anh, mặt trời hay mặt trăng cũng đều có vẻ độc đáo riêng.

Khanh cao giọng:

- Trong mắt anh, chắc em là vàng trắng lạnh lẽo, lẻ loi giữa đêm dài ?

Hiền gật đầu:

- Đúng vậy . Em đúng là vàng trắng, nhưng không lạnh lẽo,lẻ loi tí nào . Anh yêu ánh sáng huyền ảo của mặt trăng, thứ anh sáng khiến người ta muốn yêu và muốn được yêu thật nhiều.

Khanh sững người vì những lời của Hiền . Cô trấn tĩnh rồi lảng đi :

- Nhưng tối nay đâu có trăng.

Hiền chống tay, nhìn cô:

- Có một vầng trăng nhỏ đang tỏa sáng bên anh đây chứ.

Khanh xoay cái hoa:

- Anh lại trêu em rồi.

- Anh nói thật đó . Chị Yến rất đẹp . Cái đẹp kiêu sa, rực rỡ như mặt trời của chị sẽ đốt cháy nỗi đam mê của bọn đàn ông . Trái lại, vẻ quyến rũ lạ kỳ của em lại khiến cánh mày râu mất ăn, mất ngủ.

Khanh tủm tỉm:

- Tôi nay, anh nói những lời lạ ghê.

Hiền nghiêng đầu:

- Nhưng em vẫn thích nghe, đúng không ?

Khanh cong môi :

- Không . Thích những lời này dễ đau tim lắm.

Hiền vụt nghiêm mặt, anh nhìn thẳng vào mặt Khanh:

- Em biết tại sao anh lại lảm lời không ?

Tránh ánh mắt da diết của Hiền bằng cách đếm những cách hoa trên tay, Khanh lơ lửng:

- Làm sao em biết được.

Rồi cô nói tiếp :

- Có thể anh đang tập tành với em để sau đó ngỏ lời với ai đấy cho thật ngọt.

Hiền cau mày đầy bất bình . Anh nắm hai tay Khanh và giữ chặt gương mặt cô trong tay.

- Hãy nhìn vào mắt anh đi nhỏ.

Khanh thoáng hoảng hồn . Cô làm rơi đóa hoa và ngược lên trong ngõ ngàng . Gương mặt đẹp như diễn viên của Hiền thật sát gương mặt Khanh . Cô suýt muốn ngất vì ánh mắt cháy bỏng và thái độ bất ngờ của Hiền . Cô lặng thinh nghe tim mình bồi hồi và nghe những lời thì thầm của Hiền:

- Anh không hiểu những người xung quanh anh yêu như thế nào, riêng anh, khi gặp em lần đầu, trái tim đã nhói lên một nhịp lạ thường . Anh biết mình đã trúng tên của thần ái tình . Cái thằng nhóc giương cây cung nhỏ xíu, nhưng mũi tên của nó bắn sâu vào ngực anh, đến bây giờ vẫn chưa nguôi đây.

Siết bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh ngắt vì hồi hộp của Khanh, Hiền hỏi hả:

- Đã tới lúc anh phải nói với em rằng, anh yêu em . Anh sắp đi xa, anh không thể mất em vì sự im lặng của mình được.

Khanh thẳng thốt:

- Anh đi đâu ?

Hiền thờ dãi:

- Anh ra Hà Nội làm việc.

Khanh se sắt lòng:

- Bao giờ anh đi ?

- Một tháng nữa.

- Không đi có được không ?

Hiền ngập ngừng:

- Đàn ông phải có sự nghiệp . Đây là cơ hội của anh.

Khanh hờn dỗi:

- Nếu thế, trong tim anh làm gì có em ?

Hiền dịu giọng:

- Chính vì nghĩ tới em, tới tương lai sau này, anh đã đồng ý đi Hà Nội . Ở đó đang cần một giám đốc tiếp thị.

Khanh vẫn phụng phịu:

- Ở đây, người ta cũng cần anh chứ bộ.

Hiền nâng cằm Khanh lên:

- Người ta có yêu anh không mà cần ?

Khanh chớp mi:

- Em không biết.

Hiền cúi xuống, Khanh run rẩy đợi chờ nụ hôn đầu rung nhẹ lên môi vẫn khiến cô bàng hoàng . Úp mặt vào ngực anh,

Khanh thẫn thức:

- Em muốn anh có kế bên . Ở xa, em sẽ nhớ chết mất.

Hiền vuốt tóc Khanh, anh hít lấy hít để mùi hương con gái thanh thiết toả ra từ thân thể mềm mại của cô. Ôm Khanh

trong vòng tay, Hiền chép miệng:

- Chắc anh cũng sẽ mòn mỏi vì nhớ.

Khanh siết ngang lưng Hiền bằng những ngón tay mềm mại của mình . Cô có cảm giác Hiền sẽ đi ngay bây giờ . Viễn

cảnh chia tay khiến cô hốt hoảng.

Khanh ngược lên nhìn, anh đẹp quá, ngọt ngào quá, ân cần quá . Chính điều đó, làm cô như muốn vỡ tan vì yêu .

Bỗng dưng Khanh khao khát được hôn . Lúc này chỉ có nụ hôn mới nói hết được tình cô trao cho Hiền.

Ngập ngừng một chút, cô vít cổ Hiền xuống . Hai người nhìn vào mắt nhau nồng nàn, mê đắm.

Hiền xúc động:

- Có yêu anh không bé ?

Khanh long lanh mắt:

- Có . Em yêu anh ngay lần đầu gặp . Em thú nhận như thế, anh có cười em không ?

Hiền khe khẽ lắc đầu . Anh lại hôn Khanh nụ hôn dài . Hai người như quên đi xung quanh. Đêm ngạt ngào mùi hoa

lài, và ngạt ngào những nụ tình say đắm.

Chương 2

Nhón chân, Khanh cố bước thật nhẹ ngang phòng khách, chỗ ông Phi đang ngồi đọc báo . Tới cửa, cô hí hửng mừng vì nghĩ ba không thấy mình . Nhưng vừa đặt chân xuống tam cấp, Khanh đã khựng lại vì giọng ông vọng ra:

- Con đi đâu vậy ?

Khanh nói:

- Con tới nhà Hiền Mai.

Ông Phi gắt:

- Để làm gì ?

Khanh liếm môi:

- Bữa nay đám giỗ ba nó ạ.

Ông Phi nhíu mày:

- Vậy là chỉ mình Yên phụ ba tiếp khách . Hừ! Con trốn việc giỏi lắm.

Khanh phân bua:

- Con có muốn thế đâu.

Thấy cô dừng chân chừ ở ngưỡng cửa, ông Phi phẩy tay:

- Thôi , con .. biến đi cho rồi.

Chỉ nghe đợi như thế, Khanh biến ngay ra sân . Còn lại một mình trong phòng khách, ông Phi ngả người vào ghế . Con đau đột ngột xuất hiện, khiến ông xuất mồ hôi . Bệnh ông đã tới gian đoạn sau cùng, nhưng ông vẫn cố giấu gia đình . Những người phụ nữ vô tâm trong nhà vẫn chưa hay biết gì cả . Ông cũng không muốn nói ra điều đó . Đời người sinh, tử, bệnh, lão là lẽ tất nhiên . Nhưng dù đã “ thất thập cổ lai hi.” Ông vẫn còn muốn tồn tại trăm năm.

Giọng Yên vang lên :

- Ông Việt đang trên đường tới đây.

Ông Phi có vẻ hờ hững :

- Sao con biết ?

- Ông ấy vừa gọi điện thoại cho con . Chắc là ông lo ba vắng nhà.

Ông Phi hơi nhếch môi . Yên tò mò:

- Ông Việt cần gấp ba làm gì ?

Ông Phi nhướng mày:

- Con thử đoán xem .

Yên hỏi ngay:

- Ông muốn ba nhường lại cổ phần trong công ty à ?

- Đúng vậy . Nếu không, đời nào hấn thềm ghé nơi này, cũng như hôm trước mời cả nhà dự sinh nhật.

- Ý ba thế nào ?

Ông Phi gỡ ống pip trong tay:

- Còn tùy thái độ và thiện chí của hấn.

Yến nhún vai:

- Đương nhiên ông ta cần mình rồi.

Ông Phi nhếch môi.

- Ngoài hấn ra, vẫn còn người khác rất cần mình.

Yến hỏi:

- Ba muốn nhắc tới Quân à ?

- Chớ còn ai nữa . Hai người đang là kỷ phùng địch thủ mà.

Ông Phi ngậm ống pip, trán nhíu lại . Rõ ràng ông đang suy nghĩ rất dữ dội về chuyện cổ phần trong công ty.

Là một cổ động lớn, ông Phi có nhiều uy tín với giới làm ăn . Yên biết ba mình phải tính toán kỹ mới đối phó được với một kẻ lỏi đời như Quốc Việt.

Ông Phi bỗng hỏi:

- Việt đối với con ra sao ?

Yến lúng túng:

- Cũng bình thường như với những nhân viên khác.

- Con muốn hấn tiếp tục làm giám đốc hay đề Quân thay?

Yến ngần ngừ:

- Mỗi lần thay đổi giám đốc là mỗi lần rắc rối trong công ty.

Ông Phi ngắt lời con:

- Nghĩa là con thích giám đốc cũ ?

- Vâng . Theo con, Việt có nhiều ưu điểm hơn Quân.

- Con thích Việt phải không ?

Yến áp úng :

- Sao ba lại hỏi con câu này ?

Ông Phi không trả lời . Một lát sau, ông lại hỏi tiếp:

- Con và Hà sao rồi ?

Mặt đỏ ửng lên, Yến cắn môi:

- Có lẽ con và Hà nên dừng lại ở mức độ bạn bè thì tốt hơn.

Vỗ đùi, ông Phi gật gù:

- Tốt lắm . Ba sẽ bàn hết cổ phần cho Việt với điều kiện hẳn phải là con rể của ba.

Yến sững sờ nhìn ông Phi . Cô chưa kịp ý kiến gì thì chuông ngoài cổng reo vang.

Ông Phi hỏi gặng:

- Con không phản đối chứ ?

Cô cúi đầu:

- Con đâu dám cãi lời ba.

- Vậy thì vào trong cho ba nói chuyện.

Yến ra sân đón khách vào . Người đàn ông cao to, có hàng ria mép con kiến bắt tay cô, giọng nhẹ tênh:

- Chủ nhật, Yến không đi chơi sao ?

Yến chớp mi:

- Em vừa định đi, nghe điện thoại của anh, em phải ở lại.

Việt cười cười:

- Chà ! Nếu thế, chắc ông Hà giận tôi mất.

Yến kêu lên đầy... ảm ức:

- Làm sao có chuyện đó . Ông Hà và em đâu có liên quan gì với nhau.

Việt vẫn không buông tay Yến:

- Hy vọng là như thế.

Yến nóng người vì ánh mắt của Việt, cô lúng túng:

- Mời anh vào nhà, ba em đang đợi đấy.

- Vậy thì chúng ta cùng vào.

Tới phòng khách, Việt nghiêng người chào trước khi bắt tay ông Phi:

- Trông bác vẫn khoẻ lắm.

Ông Phi nhếch môi:

- Cảm ơn lời khen của cậu . Mời ngồi.

Đợi Yên đi khuất, ông Phi mới lên tiếng:

- Tôi không có nhiều thời gian . Cậu hãy vào thẳng đề đi.

Việt gật đầu:

- Vâng . Chắc chắn bác đã biết mục đích của cháu . Xin bác cứ đưa ra giá cả và điều kiện.

Ông Phi ngậm ống pip, nét căng thẳng trên mặt như dẫn ra theo lời ông nói:

- Nếu chúng ta là người một nhà, tôi sẽ biếu không số cổ phần tôi đang có cho cậu.

Mặt Việt hiện rõ nét ngạc nhiên cùng cực, nhưng anh ta cũng mau chóng lấy lại bình thản của một người từng trải.

Anh chậm rãi nhả từng chữ:

- Cháu muốn biết lý do.

Ông Phi rít thuốc:

- Chắc cậu nắm được thông tin về bệnh tình của tôi ?

Việt ậm ư:

- Cháu có tìm hiểu, nhưng không rõ mức độ.

Ông Phi bình tĩnh:

- Đã tới gian đoạn cuối rồi . Tôi không sống được hơn ba tháng nữa đâu . Bởi vậy, tôi muốn tìm một người có khả năng và bản lĩnh, làm tài sản, vốn liếng của tôi ngày càng nở to ra.

Ngừng một chút, ông Phi nói tiếp:

- Cậu không lạ gì Bảo Yên, nhưng tôi muốn cậu suy nghĩ cho chín chắn rồi hãy trả lời . Với đời một người, công danh sự nghiệp và tình yêu, hôn nhân đều quan trọng như nhau . Tôi tin rằng con gái tôi sẽ mang tới hạnh phúc cho cậu.

Việt nhếch môi, nhưng không cười . Với anh, từ “ hạnh phúc” không có nghĩa lý gì cả . Tự nhiên, trước mặt ông Phi, anh đâu thể để sự chán chường của mình trước điều tin tưởng của ông . Việt cần gì cái hạnh phúc mà ông Phi tin con gái ông sẽ mang tới cho anh. Mục đích của Việt là cái ghế giám đốc, là cổ phần trong tay ông Phi kia . Khổ nỗi, cái gì cũng có giá của nó . Nghĩ tới Bảo Yên, Việt chột nuột tiếng thờ dài.

Tội nghiệp ! Cô ấy quá đẹp, nhưng lại phải trở thành một con cò trong tay cha mình . Sau ông Phi, Việt là người sẽ dụng con cò đó . Thật tình, anh không muốn thế.

Giọng ông Phi lại vang lên:

- Cậu có ý kiến gì về đề nghị của tôi ?

Việt lấp lửng:

- Đó là một ý hay . Tới gần tuổi này cháu nghĩ đã đến lúc lập gia đình rồi.

Ông Phi có vẻ hài lòng . Vừa lúc ấy, Yên bụng nước ra . Ông khò khan đứng dậy:

- Xem như bước đầu đã xong . Tôi chỉ chờ câu trả lời chánh thức của cậu.

Quay sang Yên, ông nói:

- Con tiếp khách dùm, ba mệt rồi.

Còn lại hai người, Yên chọt lúng túng với bình trà trên tay:

- Chắc anh thích bia hơn ?

Việt hóm hỉnh:

- Nhưng hôm nay tôi lại muốn uống trà.

Bảo Yên rót nước ra tách và thấy tay mình run run vì ánh mắt của Việt . Trong công ty, đám công viên nữ vẫn thầm thì với nhau rằng: “ Mắt của ông giám đốc có điện, ông chiếu vào ai, bảo đảm người ấy sẽ bị giật”.

Chẳng biết Yên có đang bị giật hay không, sao tim cô cứ đập thình thịch thế này ? Yên nào lạ gì giám đốc Việt . Cô vào làm công ty Hoàng Đạo đã hơn một năm . Danh tiếng là đẹp, nhưng chưa bao giờ Yên thấy Việt để ý tới mình . Cô không trực thuộc sự chỉ thị của anh, nhưng phòng cô sát phòng tổng giám đốc, ngày nào Yên cũng trông thấy anh với vẻ cao ngạo, đứng đưng lẫm lẫm khó chịu quyền hành.

Nhân viên trong công ty bảo : “ Ai được ông Việt ghé mắt... soi vào là xem như tàn đời chớ không phải lên đời .” Họ còn bảo Việt là người có trái tim bằng đá hoa cương, nước mắt và sắc đẹp của phụ nữ chẳng si- nhê gì với trái tim hoá đá ấy hết . Khi nghe mọi người kháo nhau như vậy, Yên vẫn mơ tới ngày nào đó sẽ phá vỡ lớp đá cứng để tim cô cùng hòa nhịp đập với tim anh . Ngày đó đã tới rồi, cô phải nắm lấy cơ hội chứ.

Yên chúm chím cười, giọng vừa ngọt, vừa nũng nịu:

- Uống thử trà em pha xem.

Bụng tách trà có hình rồng màu xanh biếc lên, Việt khẽ nhấp một tí rồi nói:

- Phải đậm hơn thế này mới đúng gu của tôi.

Yên nhần nại:

- Em sẽ pha bình khác vậy.

Việt xua tay.

- Không cần đâu . Đây không phải là công việc của em . Cứ ngồi với tôi là tốt rồi.

Yến lúng túng thấy rõ, cô không biết phải nói gì với Việt, dù thường ngày cô khá nhiều lời.

Đàn ông luôn thích người khác phái phục tùng . Tốt nhất, Yến nên ngoan hiền, dịu ngọt, vâng vâng, dạ dạ . Đó là cách để Việt thấy mình quan trọng và thấy Yến đằm thắm, hiền từ . Có vợ hiền, đàn ông nào lại chẳng thích.

Việt bỗng hỏi:

- Công việc đang làm có phù hợp với em không ?

Yến lắp lửng :

- Dạ, cũng được a.

Việt gặng:

- Nghĩa là không ưng ý lắm ?

Môi Yến cong lên, nũng nịu:

- Ngồi trước máy tính mãi, vừa mỏi lưng, lẫn mỏi mắt, em có hơi ngán.

Việt khoát tay:

- Vậy sang phòng tôi đi.

Lòng vui phơi phới, nhưng Yến vẫn dè dặt :

- Em sẽ làm gì cho anh đây ?

Nhìn Yến với nụ cười nửa miệng đầy ngạo nghễ, Việt không trả lời thẳng cho câu Yến hỏi, anh vòng vo xa xôi :

- Người đẹp cũng như một bông hoa, chỉ nên để ngắm chứ không để làm bất cứ công việc nào, dù nhẹ hay nặng.

Yến kêu lên :

- Nhưng không làm việc thì buồn chết.

Việt cao giọng :

- Làm vợ, làm mẹ là thiên chức của phụ nữ . Em không thích sao ?

Yến nhỏ nhẹ:

- Em thích chứ.

- Vậy thì nên chuẩn bị, vì anh nghĩ có khối gã đàn ông ao ước có cô vợ là hoa khôi như em.

Yến nở từng khúc ruột . Việt nói thế là rõ ràng lắm rồi . Viễn cảnh mình sẽ là giám đốc phụ nhân khiến cô thấy mình nhẹ như được chấp cánh bay . Sẽ tới lúc cô bay cao, bay xa hơn đám bạn vẫn còn lết đệt ở phía dưới với những công việc vất ở các công ty nhỏ nhỏ nào đó . Yến luôn là người gặp may . Cô sẽ tiếp tục số đỏ . Yên tin như thế.

Đang mơ màng về tương lai, Yến chợt nghe giọng Việt :

- Tôi phải về, Yến thừa lại với bác giúp tôi nhé.

Yến hơi hăng vì lời từ giã đột ngột của anh, cô có vẻ trách:

- Hình như lúc nào anh cũng vội vàng.

Việt thân nhiên:

- Không hẳn thế . Nhưng lúc này, đúng là tôi vội . Yến thông cảm điều đó không ?

Yến chớp mi:

- Có chứ, đầu em buồn.

Việt đứng dậy và giữ những ngón thon mềm của Yến trong tay mình hơi lâu . Thái độ thân mật này khiến cô nóng ran cả người . Cô đưa Việt ra cửa rồi trở vào.

Ông Phi bước ra với vẻ hồi hã:

- Hã nói gì với con không ?

Yến lắt đầu:

- Dạ, không.

Ông Phi im lặng ngó lên trần nhà . Việt là người đầy tham vọng . Hã ta sẽ không bỏ cơ hội này . Được địa vị lẫn một cô vợ khoa khôi là điều nhiều người ao ước . Ông tin mình sẽ sớm nhận được tin vui từ Việt.

Thấy ông lặng lẽ chẳng nói năng gì, Yến rút về phòng mình và khoan khoái ngã ra giường. Ông chiếc gối ôm vào lòng, cô bâng khuâng nhớ lại những giây phút ngắn ngủi vừa trôi qua.

Có lẽ trái tim đá của Việt đã có những vết nứt . Yến nhất định sẽ làm vỡ những vết nứt ấy để chiếm lấy phần mềm nhất của trái tim gã đàn ông vốn ngạo mạn, kiêu căng . Anh ta vì địa vị nhất định phải nghiêng mình trước sắc đẹp của cô . Dầu cuộc hôn nhân này mang đậm màu sắc đôi chác, bán buôn, Yến cũng không bao giờ ân hận.

Mãi đeo đuổi những tính toán riêng, Yến chợt giật mình khi có người vừa nằm lăn ra kể bên.

Giọng Khanh yêu đời vang lên :

- “Hôn nơi xa, hôn những nỗi nhớ ngút ngàn . Hôn môi xa ..” Ừa ! Sao chị lại nằm ôm gối vậy ? Bộ giận anh Hà hờ ?

Yến khó chịu :

- Lại Hà . Làm như trên đời này, tao quen mỗi ông Hà.

Khanh lém lỉnh :

- Vậy là còn ông khác nữa . Ai nhi ? Bật mí để em xem giò xem cẳng phụ cho.

Yến vênh mặt lên :

- Chuyện đó ba lo rồi . Nhóc như em, đừng bày đặt xiá vào.

Khanh nhồm đầu lên :

- Ba lo ? Thật không đó ? Sao tự nhiên ba lại để mắt vào chuyện tình cảm của chị ?

Yến vờ khỏ sở :

- Chị không biết . Nhưng thôi, cứ theo ý ba.

Khanh ngơ ngác :

- Nghĩa là sao ? Thật tình, em không hiểu . Bộ chị không yêu anh Hà à ?

Yến nhìn vào vách, giọng đều đều :

- Thật ra, chị cũng thích anh Hà, nhưng nếu vì ba, vì gia đình này, chị chấp nhận hy sinh tình cảm riêng của mình.

Khanh tròn tròn mắt kinh ngạc . Lời chị Yến vừa nói nghe lạ tai làm sao ấy . Là người luôn đặt bản thân mình cao hơn người khác, lẽ nào chị chấp nhận hy sinh tình yêu vì ba, và cả gia đình này.

Cô tò mò :

- Người ba ưng ý là ai ?

- Là giám đốc Việt.

- Trời đất !

Yến nhú mày :

- Sao em lại kêu trời ?

- Vì em ghét ông ta, dầu chưa gặp mặt bao giờ . Nhưng tại sao ba lại chọn lão chứ ?

Yến thờ dãi :

- Tóm lại, đây là một cuộc hôn nhân vì quyền lợi . Ba đồng ý bán hết cổ phần cho Việt, để anh ta giữ vững cái ghế giám đốc, nhưng để giữ chân Việt, ba buộc anh ta phải... phải làm rể nhà mình.

Khanh hỏi tới :

- Lão đồng ý rồi phải không ?

- Vẫn còn chưa trả lời.

Khanh tức tối :

- Ba già rồi, không đủ sức giữ những cổ phần ấy đâu . Trước sau gì cũng phải bán, bán cho Việt là đúng đối tượng.

Khanh hơi mĩa mai :

- Thì ra chị cũng chọn đối tượng cho mình . Vợ giám đốc vừa có uy vừa có tiền . Anh Hà thua là phải . Nhưng đây là một cuộc mua bán, không chút tình yêu, làm sao chị hạnh phúc bên một người chồng chỉ biết tới công danh, địa vị như lão Việt.

Yến tự tin :

- Chị tin mình sẽ mang hạnh phúc tới cho Việt và cho cả bản thân . Ông bà vẫn nói: “Giàu nhờ bạn, sang nhờ vợ” . Là một hoa khôi chị thừa sức làm Việt nở mặt nở mày bằng năm, bằng mười trước đây.

Liếc Khanh một cái, Yến nói tiếp :

- Cũng may, chị không vụng về, ngốc nghếch như em.

Khanh góp vào :

- Ồ may thật . Nếu không, lỡ như lão ta chọn em, chắc... loạn.

Ôm gối vào lòng, Khanh cao giọng:

- Mà nếu chuyện không tưởng ấy xảy ra, em sẽ chống đối tới cùng, chớ không dễ dàng đồng ý như chị đâu.

Yến khó chịu :

- Vớ vẩn . Làm sao Việt có thể để mắt tới một con ranh như em . Khéo lo.

- Chắc ! Em ví dụ mà.

Yến chột dụi dụi :

- Em và Hiền sao rồi ?

Mắt Khanh long lanh :

- Rất vui . Nếu không muốn nói là hạnh phúc.

- Chùng nào Hiền ra Hà Nội ?

- Chắc đầu tháng.

- Buồn nhỉ.

Khanh xịu mặt :

- Ồ buồn . Nhưng biết sao hơn.

Khanh chột chuyển sang chuyện khác:

- Chắc anh Hà còn buồn hơn, nếu biết chị chọn lão Việt.

Yến căn dặn :

- Em không được hé môi đấy.

- Xời ! Chị định giấu tới bao giờ ?

Yến mơ màng :

- Tới chùng nào Việt chính thức trả lời với ba, tới bao giờ định xong ngay hỏi cưới.

Khanh khịt mũi :

- Kỹ vậy nhỉ . Bộ chị sợ anh Hà phá đám à ?

Yến không trả lời . Mỗi người bỗng chìm trong suy nghĩ riêng tư . Yến mơ tới lúc mặc áo cô dâu, còn Khanh hồi tưởng đến giây phút bên Hiền . Cả hai đều thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Chương 3

Chị Tám hơi bất ngờ khi nhận ra người khách đứng trước cửa là giám đốc Quốc Việt, người được gia đình ông Phi nhắc đến như cơm bữa cả nửa tháng nay.

Chị ngập ngừng :

- Dạ... Ông chủ và cô hai không có ở nhà ạ.

Việt ung dung :

- Tôi đợi được mà.

- Mời ông vào.

- Chị cứ để tôi tự nhiên ngoài sân . Khu vườn này đẹp lắm.

Chị Tám lễ phép :

- Thưa ông dùng gì ạ ?

- Một tách trà Lipton là được rồi.

Chị Tám mời Việt ngồi xuống cái đôn sứ kê bên cái bàn lục giác bằng đá mà màu đen . Nhưng ngồi chưa được mấy phút, Việt đã đứng dậy lững thững dạo quanh khu vườn nhỏ xanh rờn những chậu bon-sai với dáng vẻ đặc biệt.

Ông Phi đã bước vào tuổi thất thập, ông chơi cây kiểng là lẽ thường tình . Mới ngoài ba mươi một chút như Việt thì khối việc phải làm , anh đâu có thời gian hưởng thú tiêu dao như vậy.

Việt chột thờ dài khi nghĩ đến căn bệnh nan y ông Phi đang mang . Đã tới giai đoạn cuối, nghĩa là gần đất xa trời lắm rồi . Thế mà vợ con ông, chẳng ai hay biết gì cả . Ông Phi khéo giấu bệnh của mình thật, và vợ con ông ta cũng vô tư thật.

Nghĩ tới Yến, Việt càng xốn xang hơn . Cô cứ y như con búp bê xinh đẹp, nhưng vô hồn . Đi với anh, lúc nào cô cũng vâng vâng, dạ dạ đến phát ngán . Anh không biết Yến cố tình ngoan hiền nhằm lấy lòng tổng giám đốc . Anh hiểu mình không thể yêu một người như Yến, nhưng nghĩ tới nấc cao danh vọng, anh muốn yên vị, Việt lại nuốt tiếng thờ dài.

Làm rõ ông Phi là chuyện đơn giản, nhưng làm chồng Yến coi bộ khó . Bây giờ anh phải tập quen dần tình khí nhạt nhẽo của cô nàng đi là vừa.

Bước qua cái sân dọc nhà, Việt gọi xuống hòn non bộ và đốt thuốc . Lơ đãng nhìn lên hành lang có bậc tam cấp khá cao, anh thấy một cô gái đang ngồi . Mất chăm chú nhìn vào vợ, tai đeo headphone, chân nhún theo nhịp hết sức

nhộn . Chắc cô bé đang say mê nghe nhạc , nên không hề thấy anh.

Như bị một ma lực vô hình, Việt đứng dậy xăm xăm bước về phía cô gái . Mãi tới lúc anh ngồi xuống bậc tam cấp, cô bé mới giật mình nhồm dậy.

Việt mỉm cười thân thiện :

- Chào bé con . Chắc em là Bảo Khanh.

Giật ống nghe ra, Khanh liếc xéo Việt, rồi xách mé:

- Còn anh chắc là giám đốc Việt ?

Việt mỉm cười :

- Đúng . Tôi là Việt . Nhưng bây giờ, ở đây, tôi không phải là giám đốc . Tôi sắp là người thân của em.

Khanh nhấn mạnh:

- Người một nhà thì chính xác hơn . Còn thân hả ? Chắc phải xem xét lại.

Việt thản nhiên nhìn Khanh :

- Bé con có vẻ khó tính quá nhỉ.

Khanh duỗi chân xuống tam cấp :

- Xin lỗi . Tôi không phải là bé con , đầu trong nhà, tôi nhỏ tuổi nhất.

Việt nheo nheo mắt :

- Và chắc cũng là người bướng bỉnh nhất ?

Khanh so vai :

- Bướng bỉnh đâu phải là cái tội.

Việt mỉm cười :

- Đành là vậy . Nhưng bướng quá thì phiền tới người khác.

Khanh khiêu khích :

- Anh chuẩn bị tinh thần là vừa, nếu đã quyết định trở thành người nhà của tôi.

Việt gật gù :

- Cá tính mạnh mẽ lắm .Nhưng đâu phải ai cũng sợ lời dọa dẫm của trẻ con.

Khanh đỏ bừng mặt vì tức, trong lúc đó Việt lại nghiêng đầu nhìn về giật dỗi của cô.

Khanh không đẹp như Yên, nhưng lại có nét quyền rũ lạ kỳ . Nhất là cách đối đáp ngổ ngáo coi trời bằng vung của con bé . Là người thích chinh phục, vượt mọi thử thách và luôn thành công trong trường đời, Việt bỗng muôn có Khanh . Con bé để lộ ác cảm với anh không chút giấu giếm . Con bé khác hoàn toàn với Yên . Đã có lần Việt nghe

bà Thi ca cảm về cô con gái út, dù bà không nói nhiều, nhưng Việt nhận thấy hình như bà thương cô chị hơn cô em. Sao lúc đó, Việt lại không màng để ý tới Khanh nhỉ ? Anh bỏ ngoài tai những lời cảm râm của bà Thi và tin mình sẽ chọn Yến hay sao ? Bây giờ thì lỡ dở cả rồi.

Giọng Khanh vang lên cắt ngang suy nghĩ của Việt :

- Thưa .. ngài giám đốc . Tôi có thể hỏi ngài vài ba câu không ?

Cố nén cười vì vẻ chua ngoa của Khanh, Việt gật đầu:

- Được chứ.

Khanh nhip nhip chân :

- “ Ngài” có thật lòng yêu chị Bảo Yến của tôi không ?

Việt lắc đầu:

- Không . Tôi không yêu.

Khanh kêu lên giận dữ :

- Vậy sao lại... lại cười ?

Việt nhướng mày :

- Tôi có nói gì về chuyện sẽ cưới Yến à ? Nói với ai và hỏi nào nhỉ ?

Khanh hơi khựng lại , cô thấy mình đã hổ trước cách phủ nhận của Việt . Nhưng tại sao anh ta lại nói thế nhỉ ?

Giọng Khanh phần uất :

- Anh là người trước sau bất nhất, vừa nói sẽ là người thân của tôi, giờ lại bảo không có gì với chị Yến.

Việt tỉnh như ruồi :

- Tôi chưa trả lời với ông Phi, và tôi có thể đổi ý vì một con nhóc ngang ngạnh như em.

Khanh gân cổ lên :

- Tôi đâu có liên quan gì đến tình cảnh của anh và chị Yến.

- Tôi và Yến chả có tình cảm nào hết . Nếu có chẳng, đó chỉ là một hợp đồng đổi chác.

Khanh xụ mặt :

- Anh còn dám nói thế à ?

- Đó là sự thật mà . Yến thích một ông chồng giám đốc, tôi vì số cổ phần còn trong tay ba cô ấy, nên phải đến với nhau . Chung quy, tại ông Phi muốn vậy, tôi không có quyền lựa chọn giải pháp nào khác là đồng ý làm rể ông ấy, nếu muốn nắm bằng được số cổ phần cần thiết phải có.

Khanh mím môi :

- Anh là người không có trái tim . Nếu có, chắc tim anh không để luân chuyển máu mà nó chứa đầy tiền tài, tham vọng . Rồi chị Yên phải khổ đến chết vì anh.

Việt lấp lửng :

- Nếu thế, có lẽ tôi không nên cưới Yên.

Khanh chưa kịp phản ứng gì, đã nghe giọng Yên vang lên:

- Trời ơi ! Sao anh lại ngồi dưới thềm như vậy ? Nhỏ Khanh cũng kỳ, không chịu mời anh Việt vào nhà.

Việt điềm đậm :

- Tại anh thích ở đây chứ không phải tại cô bé.

Yên nhú mày, gương mặt đẹp thoáng khó chịu :

- Ba về rồi . Mời anh tới gặp ba.

Việt gật đầu . Anh tiếc nuối đứng lên :

- Chào nhé, bé con.

Khanh bĩu môi, mắt hất lên sang chỗ khác . Cô bỏ về phòng với tâm trạng ảm ức, bực bội . Hừ ! Tay Việt này đúng là đều cáng.

Nghĩ tới lúc hẳn trở thành người nhà của mình, lòng Khanh xốn xang, bứt rứt.

Yên bước vào . Cô hất mặt về phía Khanh :

- Mày bốc phét gì với ông Việt ?

Khanh búng tay:

- Lão ta bốc phét chứ không phải em . Em chưa thấy gã đàn ông dễ ghét như thế.

Yên bồn chồn:

- Nhưng Việt đã nói gì ?

Khanh nhún vai :

- Nhiều lắm . Ai mà nhớ.

Yên hăm he:

- Đó là chỗ làm ăn của ba, mày làm hỏng thì tan đời.

Khanh mỉa mai:

- Chính miệng chị xác nhận cuộc hôn nhân này là một phi vụ làm ăn đấy nhé . Lầy chồng giàu cũng hách thật . Những cái nào cũng có giá của nó . Em sợ chị sẽ khổ vì ông ta thôi.

Yên nghiêng răng:

- Mày làm như sành đời lắm không bằng . Mở miệng ra là trù người khác khổ . Như vậy là độc mồm đầy, ranh con ạ . Cho mày biết . Mẹ đi coi bói. Ông nào cũng bảo số tao vừa sang, vừa sướng . Mày khỏi phải lo bà chị hoa khôi này khổ . Ở không hãy lo cho mình thì hơn . Tao thấy thằng Hiền cũng ọp ẹp . Đã vậy, phải ra tận Hà Nội làm việc .. làm chăm lắm đó . Mày không khéo giữ, mát bò như chơi . Thầy phán số mày đang dở tình đầu đấy.

Khanh khựng người hết mấy giây vì câu nói sau của Yến . Bất chợt, cô la lên :

- Chị mới độc mồm chứ không phải em.

Yến bối rối trước phản ứng khá dữ dội của Khanh .Cô ấp úng :

- Xin lỗi . Chị không cố tình nói thế.

Khanh đứng dậy :

- Em biết . Đó là lời thầy bói mà.

Dứt lời, cô ùng ùng ra khỏi phòng . Ngang hàng lang dọc theo nhà, cô liếc vào cửa sổ và thấy ông Phi đang trò chuyện với Việt . Chẳng hiểu lão ta nói gì mà ba cô gật gù khoái trá liên tục.

Dắt chiếc Astrea ra, Khanh phóng một mạch tới nhà Hiền . Anh sắp đi xa, cô không muốn lãng phí thời gian quý hiếm của hai người.

Người ra mở cửa cho Khanh là Hà . Anh reo lên mừng rỡ:

- Mấy hôm nay, anh mong gặp em hết sức.

Khanh ngỡ ngàng:

- Có chuyện gì a ?

Đợi Khanh vào nhà, Hà mới nói :

- Anh muốn hỏi đôi điều về Yến.

Khanh chép miệng :

- Chắc em không trả lời được điều nào.

Mặt Hà sa sầm xuống :

- Em cũng nhẫn tâm với anh nữa sao ?

Khanh tránh né:

- Em không biết gì thật mà.

Hà cựa quậy trên ghế, một lát sau, anh nói :

- Anh đã nghe chuyện Việt sẽ làm rã gia đình em . Và anh cũng đoán được đây là lý do Yến tránh mặt anh.

Khanh liếm môi :

- Người ta chỉ đồn thể thôi, chớ làm gì có chuyện đó.

Mặt Hà méo mò trông thật thảm:

- Đùng dối anh nữa. Chính Hiền nói với anh đấy.

Khanh kêu trời trong bụng . Anh chàng của cô không giữ đúng luật “ im lặng” rồi . Thế mới biết, đâu phải phụ nữ mới nhiều chuyện.

Hà phân trần :

- Em đừng trách Hiền . Dầu sao cậu ấy cũng là em anh.

Khanh bẻm mép :

- Vậy anh cũng đừng trách em, em cũng là em chị Yến :

Hà khẩn khoản :

- Anh muốn được em xác nhận là có chuyện đó hay không ?

Bảo Khanh nói dối như thật :

- Thật ra cũng chưa ngã ngũ tới đâu . Cơ hội vẫn nghiêng về phía anh, đừng vội nản.

Hà cười khẩy :

- An ủi anh đấy à ? So ra, anh chả có điểm nào bằng giám đốc Việt . Anh chỉ là một nhân viên của ông ta thôi.

Khanh ái ngại :

- Tình yêu của anh dành cho chị Yến chân thành và trong sáng gấp mấy lần lão Việt.

Hà ngửa mặt lên trời :

- Chỉ tình yêu không, đâu có đủ . Con gái bây giờ coi bộ yêu mùi đồng hơn.

Khanh phản đối :

- Không nên quơ đũa như thế.

Hà khựng lại :

- Anh xin lỗi . Em vào với Hiền đi . Cậu ấy đang chuẩn bị hành trang trong phòng.

Khanh vào phòng của Hiền . Cô giật dỗi khi thấy anh thản nhiên ngồi bên một đồng quần áo đang xếp dờ.

- Biết em tới mà không thềm ra đón.

Hiền nhẹ nhàng :

- Anh Hà cần gặp riêng em, anh thấy nên chiù ý cho ảnh vui lòng.

Khanh trách :

- Lẽ ra anh không nên cho anh Hà biết.

Hiền nghiêng mặt :

- Anh không đành tâm . Với lại, anh sợ ảnh sốc, nếu bất ngờ nhận được thiệp cưới của chị Yến.

Khanh lặng lẽ vuốt những nếp áo somi của Hiền cho thẳng . Cô chợt sợ hãi khi nghĩ tới lúc chỉ còn mình cô lẻ loi đi về trên những con phố thân quen ngập tràn những kỷ niệm của hai đứa . Lúc ấy, chắc cô cũng hoang mang, buồn bã như anh Hà bây giờ.

Gục đầu vào chiếc áo somi, Khanh thút thít khóc . Giọng Hiền lo lắng :

- Giận anh à ?

Khanh lắc đầu, nhào người vào lòng Hiền:

- Rồi anh sẽ quên em mất . Người ta bảo xa mặt cách lòng mà.

Hiền kêu lên âm ức :

- Làm gì có.

Khanh vẫn giọt vẫn giọt dài :

- Con gái Hà Nội nổi tiếng đẹp . Em sợ lắm.

Hiền ôm siết lấy Khanh :

- Anh chỉ yêu mình em . Và anh cũng sợ mất em vì xa cách đây.

Khanh quả quyết :

- Không bao giờ có chuyện đó đâu.

Hiền nhìn sâu vào mắt Khanh, cô khép mi nũng nịu . Hiền cúi xuống . Anh áp môi mình lên môi cô và hôn cô bằng nụ hôn nồng cháy . Thời gian hạnh phúc bên nhau như thế này con quá ít.

- Ngày mai, anh về Mỹ Tho thăm mẹ anh Hà, rồi sau đó mới ra Hà Nội.

Khanh thẳng thốt :

- Vậy là mình xa nhau thật rồi.

Hiền xôn xang :

- Đừng khóc mà Khanh . Anh sợ nước mắt em lắm.

Dứt câu, anh hỏi hã hôn Khanh và nghe tiếng tim cô đập thình thịch như hòa với nhịp tim mình . Cảm nhận đó khiến Hiền thích thú . Anh biết Khanh cũng đang khao khát, được yêu say mê, dữ dội như anh đang muốn.

Khanh đẩy Hiền ra, giọng dứt khoát :

- Đừng anh ! Em không thích.

Hiền bị hẫng, anh vội vàng nói :

- Xin lỗi . Vì quá yêu em, anh đã không dẫn được lòng . Đừng giận anh nhé Khanh.
Cẩn môi làm thính, Khanh quay vào vách cài nhanh những khuy áo . Nước mắt cô tự nhiên hoen mi . Có một chút gì đó đẹp để đã vỡ tan rồi.

Cô đều giọng:

- Yêu nhau phải biết giữ cho nhau . Em cố lắm.

Hiển giữ tay cô trong tay mình . Anh năn nỉ với vẻ đầy ân hận :

- Anh hiểu và càng yêu em quý em hơn . Sẽ không có chuyện đó lần nữa. Tin anh đi.

Khanh chớp mắt . Cô xiêu lòng vì lời mật ngọt của Hiển rồi, Khanh phụng phịu :

- Em chỉ thích anh hôn em thôi.

Hôn nhau quên cả ngoài kia chiều đang giăng lưới.

Mặc cho Khanh nằm ôm gối ủ ê nhớ Hiển, Yến cứ đi tới đi lui trong phòng như con thoi, miệng cầu nhau :

- Chẳng hiểu Việt nói gì mà lâu khiếp . Đã vậy, ba lại bắt chị lên lầu . Làm gì bí mật thế nhỉ?

Khanh uể oải góp chuyện :

- Chắc anh ta tuyên bố sẽ cưới chị, sẽ tổ chức hôn lễ ra sao, thiếu gì cái để nói.

Nghe Khanh bảo vậy, Yến tươi ngay nét mặt, nhưng vẫn cần thận:

- Có tổ chức cũng phải hỏi ý chị chứ, ai đâu lại quyết định một mình.

Khanh chép miệng :

- Ông ta lo, chị càng khoẻ.

Yến nằm xoài xuống kế bên Khanh, mắt long lanh hạnh phúc, rồi như nhận ra em mình đang buồn, Yến hỏi:

- Hiển đã điện thoại về chưa ?

Khanh ngắc ngư :

- R... ồi.

- Nó ổn định cả chứ ?

- Đã . Nhưng than buồn, làm em nghe mà xót.

Nghiêng mình nhìn em gái thật lâu, Yến bỗng buột miệng :

- Nè ! Tao hỏi thật . Hai chúng bây yêu đương tới mức nào rồi mà trông mày như thấy tình nặng vậy ?

Khanh đỏ mặt :

- Chị hỏi vớ vẩn . Tụi em không yêu theo kiểu tây đâu mà chị lo.

Yến gắng:

- Lẽ nào hai đứa không lần nào hôn nhau ?

Khanh nóng người khi nhớ đến buổi chiều trong phòng Hiền, cô ấp úng :

- Đương nhiên là có . Nhưng chỉ hôn nhau thôi . Bộ chị với anh Ha hôn đó hơn thế sao ?

Yến gõ vào đầu Khanh :

- Tầm phào . Đừng nhắc tới ông Hà nữa.

Khanh vẫn không buông tha:

- Vậy thì nghe tới ông Việt Thế nào ? Khai với em út đi chứ ?

Yến chột thờ dài :

- Chưa lần nào nắm tay, nói chi hôn . Chỉ sợ Việt có vấn đề, nên ngoài ba mươi mà vẫn chưa vợ.

Khanh trợn muốn toét mí mắt :

- Trời đất ! Trông lão ta phong độ lắm mà . Sao lại thế? Đã cảm thấy vậy mà chị vẫn ưng lão . Đúng là liều, là chơi trò may rủi với hạnh phúc cả đời.

Yến vội vã nói khác đi:

- Có thể nhận xét của chị sai . Việt vẫn bình thường, chỉ có điều hơi khô khan, nghiêm túc đến mức tê nhạt khi ở bên chị.

Bảo Khanh cao giọng:

- Đàn ông phải sôi nổi, mạnh mẽ, lôi cuốn, quyến rũ mới là đàn ông chứ.

Yến khó chịu:

- Không phải ai cũng lịch lãm, phong lưu như Hiền của em . Hừ! Ráng mà giữ thẳng bẻm mép ấy.

Khanh hất hàm:

- Thế chị hiểu gì về Quốc Việt ?

Yến lắc đầu, Khanh nói:

- Tuy mới gặp anh ta một lần, nói chuyện chỉ vài phút, nhưng em thấy Việt không vừa đâu . Anh ta mồm mép và chẳng tê nhạt chút nào . Chỉ sợ hai người chưa hiểu ý nhau, nên chị mới thấy thế.

Yến cau mày:

- Nói vậy, chắc em hợp rơ với Việt hơn chị . Hiểu anh ấy nhiều hơn chị ?

Chương 4

Khanh giả là:

- Ý em không phải vậy . Chị thừa biết em ghét lão Việt cơ mà.

Giọng bà Thi vọng vào phòng hai chị em :

- Ba gọi chúng bây kia.

Yến nhòm dây trước:

- Chắc Việt về rồi . Xem ba gọi gấp làm gì đây.

Khanh nằm lì trên giường :

- Chị nói em ngủ nhé.

- Ồ . Cứ ngủ thoải mái, không mấy chốc mà sẽ thành gà đây.

Bước ra phòng khách, Yến sà xuống cạnh mẹ, cô định mở miệng, nhưng thấy mặt ông Phi nghiêm trọng khác thường, nên thôi.

Bà Thi gắt gỏng:

- Con Khanh đâu ?

- Nó ngủ rồi ạ.

- Sao con không gọi nó ?

Yến bẻ tay:

- Con có gọi nhưng nó nói chuyện này không liên quan đến nó.

Ông Phi gạt ngang:

- Chuyện này là chuyện nào mà không liên quan tới nó chứ ?

Yến liêm môi:

- Nó bảo đây là chuyện của con với anh Việt.

Ông Phi cau có:

- Thật là bậy bạ . Sao lại là chuyện của con với thằng Việt, khi con Khanh chưa biết Việt trả lời vấn đề này thế nào.

Trong lúc Yến còn hoang mang tột độ thì ông Phi đã lớn giọng quát:

- Gọi con Khanh xuống mau.

Bà Thi vội chạy lên lầu lồi Khanh xuống . Cô hồ hững ngồi nép vào một góc ghé mà hôn chắc trôi ra tận phương Bắc, nơi thủ đô ngàn năm văn vật.

Ông Phi đảo mắt một vòng nhìn đủ vợ con rồi lên tiếng :

- Lúc này, Việt có chính thức ngõ ý xin làm con rể ba mẹ...

Ông Phi ngáp ngừng nhìn về nông nóng của Yến, về hững hờ vì bị phải bắt buộc ngồi nghe của Khanh rồi nói tiếp:

- Nhưng cậu ấy có hơi khác với sự tính toán trước kia của ba một chút.

Thấy Khanh che miệng ngáp với vẻ bàng quan của người ngoài, ông xụ mặt nạt:

- Khanh !

Nghe ông quát, cô giật mình như vừa tỉnh ngủ . Ông Phi nghiêm mặt:

- Đừng nghĩ chuyện hôn nhân của Việt không liên quan tới con nha . Người cậu xin cưới là con chó không phải là chị Yến.

Khanh ngơ ngác nhìn ba mình. Rõ ràng cô chưa hiểu kịp những lời ông vừa nói . Có lẽ Yến cũng vậy.

Khác với vẻ ngơ ngác của Khanh, Yến sững sờ nhìn ông Phi . Căn nhà chợt im lặng không thể im hơn nữa được . Phải mất một phút giọng Bảo Yến mới vỡ ra.

- Ba vừa nói cái gì ? Ba đùa ấy à ?

Ông Phi như cũng đã nén được cơn xúc động . Mặt tỉnh táo như đang thương lượng làm ăn, ông rạch ròi từng tiếng :

- Việt trình bày rất rõ với ba về vấn đề này . Việt bảo cậu ta hợp với Khanh hơn Yến . Và lại, Yến đã có Hà, Việt không thể làm buồn lòng nhân viên tín cẩn của mình . Bởi vậy, Việt tha thiết xin ba cho cưới Khanh làm vợ.

Khanh vỗ mạnh vào trán mấy cái như để xác nhận mình đang thức, trong lúc Yến ré lên :

- Không thể như vậy được.

Khanh cũng lặp lại lời Yến:

- Không thể có chuyện này.

Và cô nhấn mạnh:

- Con không đời nào chịu . Lão ta là người con tởm nhất.

Ông Phi khó chịu:

- Ăn với nói . Nó sẽ là chồng con . Ba đã quyết định rồi.

Khanh bướng lên :

- Con không đồng ý.

Ông Phi cao giọng :

- Tại sao ?

Khanh gọn lỏn:

- con muốn làm chủ cuộc đời mình . Hơn nữa, con rất ghét Việt . Giữa con và hắn làm sao có tình cảm khi mới gặp mặt duy nhất có một lần . Hắn thật đũa dai khi nói lời như thế với ba.

Ông Phi nói :

- Việt không hề đùa . Trong làm ăn không ai đùa hết.

Khanh liếm môi :

- Ba xem hôn nhân của con cái là một cuộc làm ăn sao ?

Mặt lạnh tanh, ông Phi xác nhận :

- Đúng vậy . Ba và Yến đã đồng ý với chuyện này, không ngờ Việt lại nhắm vào con.

- Ba có quyền từ chối hoặc thương lượng kia mà.

Ông Phi ngã người ra salon :

- Xong rồi . Tuần sau con và Việt đi đăng ký kết hôn . Xong việc này, ba sẽ bán toàn bộ cổ phần cho nó . Trên mặt pháp luật, con là vợ Việt, có nghĩa là con đồng sở hữu tài sản của chồng.

Khanh ngồi chết lặng trên ghế . Ba cô đã tính toán rất kỹ chuyện này, Khanh không . .. thoát được đâu . Nhưng tại sao Việt lại nhắm vào cô, trong khi người gần gũi và đặt hết niềm tin nơi anh ta lâu nay là chị Yến ?

Nhìn Yến đang thu mình trong ghế, Khanh thẳng thốt:

- Chị phải làm gì đi chớ . Chị biết là em không thể mà.

Yến cười khẩy :

- Em đã nói năng, cợt đùa ra sao với Việt để cướp anh ta ra khỏi dự tính của ba, bây giờ lại hỏi chị phải làm sao ? Chị có thể làm gì khi mọi cái đã được quyết định kia chứ ?

Khanh vuốt mồ hôi trán, trong căn phòng có máy điều hoà mà mồ hôi cô tuôn ra ướt áo . Khanh chợt thấy lạnh và cô cũng co người lại y như chị mình.

Cuối cùng, cô cất giọng rời rạc :

- Con sẽ gặp Việt và từ chối cuộc hôn nhân mua bán này.

Ông Phi găm gù:

- Ba cấm con . Đây là cuộc làm ăn sau cùng của ba, và cũng vì tương lai của các con . Con không được phá hỏng hôn nhân này.

Khanh không giữ bình tĩnh nổi, cô hét to:

- Thà con chết còn hơn.

Dứt lời, cô chạy vội lên phòng nằm xoài ra giường, tim đập mạnh như sắp rơi ra ngoài.

Tại sao ? Tại sao ? Khanh bật khóc khi nghĩ tới Hiền, nhớ tới những nụ hôn, những cái ngoéo tay và những lời hẹn hò, thề thốt trước ngày anh đi . Mà ngày đó cách đây có bao lâu . Khanh chưa kịp quen thiếu anh đã phải vĩnh viễn chia lìa sao ?

Không thể được . Không thể nào được .

Khanh đập hai tay, hai chân xuống giường như người bị động kinh . Cho đến khi thân thể rã rời mệt, cô mới buông xuôi.

Yến bước vào, hai chị em ôm nhau khít . Khanh nức nở:

- Em ghét thằng cha đó . Em không thể phụ Hiền . Tụi em thương nhau thật tình mà.

- Nhưng hần không chọn chị, làm sao chị giúp em đây ?

Khanh quệt mũi, cô bình tâm nhớ lại những lời lấp lửng, hư thật khó lường của Việt chiều hôm đó và nhận ra anh ta có ngụ ý khi nói, chỉ Khanh vì vô tư nên không nhận ra thôi.

Khanh tức tối:

- Ba ác lắm . Ác không thua thằng cha Việt.

Yến hỏi:

- Hôm đó Việt nói gì với em ?

Khanh ngập ngừng kể hết với Yến và rầu rĩ thờ dãi :

- Nếu hôm đó trời không xui, đất không khiến cho em gặp Việt, thì hôm nay đâu phải khổ như vậy . Nhưng tại sao chỉ gặp có một lần, chưa tới mười câu, hần lại muốn cưới em nhi ?

Khanh gượng gạo:

- Chị không biết . Có thể Việt bị tiếng sét ái tình không chừng . ?

Khanh lầm bầm:

- Nhất định em phải gặp Việt cho hất biết em đã có Hiền rồi . Nếu cần, em sẽ bảo em và Hiền đã... đã... với nhau.

Yên nghiêm mặt :

- Ngu . Nói thế là tự hạ nhục mình và bôi lọ vào danh dự gia đình.

Khanh cau có :

- Vậy chỉ bảo em phải làm sao đây ?

- Chị không thể giúp em chống lại ba.

- Nhưng chị có thể giúp em thoát khỏi Việt . Chị thích làm vợ giám đốc lắm mà . Nếu làm Việt ghét em, cơ hội vẫn còn là của chị.

Yến đều giọng:

- Nói thì dễ lắm, nhưng làm bằng cách nào đây ? Thú thật, chị cũng chán cuộc mua bán này lắm . Em đừng lôi chị vào nữa.

Khanh dẫn vật:

- Tại sao ba phải làm thế để khổ con cái ?

Yến buồn bã :

- Ba già rồi . Một ông lão ngoài bảy mươi mà phải lăn lộn trong thương trường như ba quả là tội . Đã tới lúc ba được nghỉ ngơi.

Khanh vẫn âm ức:

- Điều đó em hiểu . Nhưng trông chờ vào Việt, có chắc ăn không ?

- Vấn đề đó em hỏi ba mới phải.

Hai chị em lại rơi vào im lặng . Nước mắt Khanh âm thầm rơi . Cô đã thôi đập tay chân, thôi khóc to cho hả, nhưng trong lòng cô nổi đau chết người càng lúc càng dấy lên cao . Khanh thấy mình như bị vùi xuống tận cùng hố sâu đen ngòm tuyệt vọng . Cô chờ đợi, mê muội, hốt hoảng, đơn độc, lẻ loi trong chính ngôi nhà mình.

Giờ này, Hiền đang làm gì ? Anh đang nằm đơn côi như Khanh, hay đang dạo ba mươi sáu phố phường và than .. nhớ.

Nhưng đâu đang thế nào, Hiền cũng hạnh phúc hơn cô . Anh không biết những chuyện động trời cô đang gánh chịu .

Ôi ! Hiền ơi ! Chưa bao giờ như lúc này, em cần có anh.

Hà đốt thuốc mới và rít liên tục trước đôi mắt sưng đỏ vì khóc của Khanh.

Con bé vẫn chưa thôi tâm tức:

- Em như đang rơi xuống vực mà mấy hôm liền Hiền không hề điên thoại cho em . Em không biết phải là sao đây khi thứ hai này ba bắt em đi đăng ký kết hôn với Việt.

Giọng Hà dọ dẫm:

- Em muốn gì ở Hiền ?

Khanh cúi đầu . Một lát sau cô ngáp ngừng:

- Em muốn ra Hà Nội với Hiền . Anh là người duy nhất có thể giúp em.

Hà phả khói ra vệt vãi:

- Không đơn giản chút nào khi chưa biết ý của Hiền.

Khanh tự tin:

- Chắc chắn Hiền sẽ đồng ý.

- Em chủ quan quá đấy . Hiền tới nhiệm sở mới chưa được một tuần, sao dám đèo bồng theo người yêu . Công việc chưa ổn định, nơi ăn, chốn ở cũng thế . Nó sẽ sớm mất chỗ làm.

Khanh áp úng:

- Nhưng nếu không như thế, tụi em sẽ mất nhau mãi mãi.

Giọng hạ xuống nài nỉ, Khanh rung rung:

- Anh có cách nào liên hệ với Hiền hộ em không ?

Hà chép miệng:

- Anh sẽ gọi vào công ty của Hiền ngoài Hà Nội và dặn câu ấy gọi về cho em gấp.

Khanh hỏi hả:

- Anh gọi ngay bây giờ hộ em đi . Anh Hiền chưa cho em số điện thoại ngoài đấy.

Hà đứng dậy đi loanh quanh trong phòng rồi nhắc điện thoại lên.

Một lát sau, anh bỏ máy xuống và bảo:

- Hiền đi Đồ Sơn một mới về.

Mặt Khanh xanh mướt màu tuyệt vọng . Cô méo máo:

- Em không thể chờ tới lúc Hiền về Hà Nội . Phải gấp ảnh ngay bây giờ mới được . Họ không liên lạc với Hiền hộ mình sao ?

Hà nhún vai :

- Phiền phức lắm . Em không sợ ảnh hưởng đến Hiền à ?

Khanh im lặng bẻ những ngón tay, đầu óc rối như tơ vò.

Giọng Hà bắn khoản:

- Anh không ngờ ông Việt lại thay đổi một trăm tám chục độ như vậy . Thế Yên buồn không ?

Khanh nói:

- Chắc có, nhưng không chết cả hồn như em . Dầu sao, chị Yên cũng còn anh, ung ông Việt là vì chỉ tuân lệnh ba mẹ, chớ đâu yêu thương gì ông ta.

Khanh chột ngạt ngừng:

- Anh Hà này ! Anh có thể... cho em vay khoảng hai hoặc ba triệu đồng không ?

Hà dè dặt:

- Em cần tiền làm chi ?

Khanh đáp thật nhanh:

- Ra Hà Nội với Hiền . Em không chấp nhận Việt . Không thể nào.

- Vài ba triệu đồng đâu phải món tiền nhỏ . Anh không có ngay bây giờ . Mà em định đi bằng gì ?

- Máy bay.

Hà vuốt mũi :

- Đã nghĩ kỹ rồi chứ ?

Khanh khẽ gật đầu:

- Vâng.

Hà buông một tiếng:

- Liều.

Khanh năn nỉ:

- Anh giúp em đi anh Hà.

- Ừ . Anh sẽ cố . Bây giờ về nhà, chờ điện thoại của anh trong bình tĩnh nhé.

Khanh dặn dò:

- Giữ kín chuyện này hộ em.

- Ừ . Anh đâu có ngốc . Cứ an tâm, mọi chuyện rồi sẽ qua.

Bảo Khanh cảm động trước thái độ của Hà . Cô rơm rớm nước mắt rời khỏi nhà anh . Về tới nhà mình, Khanh hơi sốc khi thấy xe của Việt trong sân.

Lão quỷ ám ấy dừng hòng chen vào đời cô . Chạy nhanh qua hàng lang, Khanh phóng vọt lên lầu và vào phòng nằm lăn ra giường.

Từ ngày ngộ lời đòi cưới Khanh tới nay, Việt rất thường tới nhà cô, nhưng cô trốn trong phòng chớ không ra... tay đôi với hăn như đã dự tính.

Khanh hiểu có già mồm, bẻm mép cỡ nào, cô cũng thua . Bởi vậy tránh mặt Việt là tốt nhất, để sau đó cô sẽ cao chạy xa bay . Mắt Khanh, Việt sẽ quay về với chị Yến . Vậy là trọn vẹn đôi bề . Chỉ mong sao "Cuộc tháo chạy vì tình yêu" của Khanh không bị lộ.

Nghĩ tới lúc Hiền ngạc nhiên khi thấy mình xuất hiện ở Hà Nội, Khanh chột mím cười.

Chắc anh sẽ rất hạnh phúc khi cô đã dám từ bỏ mọi thứ vì yêu anh, liều lĩnh ra đó sống với anh . Giây phút gặp lại

ây vừa lãng mạn, vừa cảm động làm sao . Khanh chớp mắt, cô tưởng tượng ra những cảnh cảm động trong phim, những cảnh có lứa đôi yêu nhau và bất chấp khổ sở, quyết định đến với nhau . Ngày mai, Khanh sẽ vượt hàng ngàn cây số để tới với Hiền.

Chương 5

Giọng bà Thi vang lên:

- Mẹ vào được không ?

Khanh nhăn mặt . Lại bảo cô xuống gặp lão ôn dịch đó chứ gì ?

Cô ậm ự:

- Con hơi mệt . Con không xuống nhà đâu.

- Mẹ có bảo con xuống đâu . Mở cửa nào.

Khanh quay mặt vào vách :

- Con không gài chốt.

- Sao cứ nằm mãi thế Khanh ? Anh Việt tới thăm đây này.

Nghe nhắc tới Việt, Khanh ngồi bật dậy, cô cau mày:

- Trời ơi ! Sao mẹ đưa người... người dung kẻ lạ vào phòng con ?

Bà Thi hề hà :

- Anh Việt chớ có ai đâu mà người dung kẻ lạ . Sắp cưới nhau rồi mà . Con thật...

Quay sang Việt đang đứng lù lù ngay cửa, bà phân bua :

- Em nó hay xấu hổ lắm, cháu đừng có chấp nhé . So với Yến, Khanh hãy còn trẻ người non dạ, nó vụng về, khờ khạo lắm.

Việt mỉm cười :

- Vâng . Cháu biết mà . Khanh vẫn là một con bé ngọc ngà.

Bà Thi xoa hai tay vào nhau:

- Ở đây với Khanh nhé . Bao giờ có cơm, bác sẽ gọi hai đứa xuống.

- Vâng . Cháu cảm ơn bác trước ạ.

Việt thoáng thấy Khanh trề môi, nhưng anh vẫn phớt lờ . Thật tự nhiên, anh ngồi xuống bên mép giường.

Khanh cố dằn để không phải tuôn ra một hay nhiều câu sấm sét nào đó cho hả lòng ghét Việt . Cô phải biết kềm chế để đạt được mục đích sau cùng mà không bị nghi ngờ.

Giọng Việt khiêu khích:

- Đang nghĩ gì đó nhóc ? Chắc không phải đang nghĩ cách tống tôi ra khỏi cuộc đời của em chứ ?

Khanh cười khẩy:

- Anh hiểu sâu xa thật . Nhưng nếu đã nhìn xa như vậy, sao anh lại không chọn chị Yến ?

Việt thân nhiên:

- Tôi cũng đã tự hỏi như thế rất nhiều lần và rút ra câu trả lời là: " Tôi đã làm theo sự mách bảo của con tim."

Khanh kêu lên:

- Trái tim của một kẻ chỉ biết tiền tài, danh vọng ? Thật cười ra nước mắt cho số phận của tôi . Người khôn khổ được trái tim vô cảm của anh mách bảo.

Việt điềm đạm

- Em không nên trách cứ . Người bày ra trò này là bác Phi . Tôi chỉ thể hiện quyền được làm con rể và quyền làm chồng một cô bé độc đáo như em . Tuy nhiên, tôi sẽ mang tới cho em hạnh phúc.

Khanh nuốt nước bọt:

- Tôi cũng sẽ cố gắng để tin lời anh.

Việt tủm tỉm:

- Thật đáng kinh ngạc khi nghe em nói thế . Khanh đâu phải là dễ chấp nhận số phận . Này ! Cái đầu xinh xắn, nhưng bướng bỉnh kia đang nghĩ gì nhỉ ?

Khanh lảng đi :

- Điều anh quan tâm là những câu hỏi đó à ?

- Đúng . Mục đích của tôi là số cổ phần trong tay bác Phi . Nó sẽ được chuyển sang tên tôi khi chúng ta hoàn tất thủ tục đăng ký kết hôn . Bởi vậy, tôi phải quan tâm tới suy nghĩ, tới động tĩnh của em vào những ngày này . Chỉ sợ em bỗng mất thì hỏng tất cả.

Khanh buột miệng:

- Không có tôi vẫn còn chị Yến kia mà.

Việt nheo nheo mắt:

- Đúng là tôi đoán không lầm . Em đã có dự tính riêng . Nhưng anh chàng người yêu nào đó dám đưa em đi xây tổ chim câu không ?

Khanh nắm chặt mép cái mền lên cổ, tức muốn điên vì những lời như đi guốc trong bụng kẻ khác của Việt . Thế nhưng ngoài mặt Khanh vẫn đóng kịch.

Cô nghiêm mặt:

- Anh định thử tôi đó à ?

- Không . Tôi chỉ tưởng tượng ra tình huống xấu nhất và cách giải quyết nếu lỡ tình huống ấy xảy ra . Tuy nhiên . Khanh là tiểu thư con nhà gia giáo, làm sao có thể bỗng biến mất được chứ ? Đúng không ?

Khanh làm thinh . Cô càng ít lời càng tốt . Việt rất lời đời, nói nhiều càng dễ lộ sơ hở . Mà lúc này Khanh không thể để lộ bất cứ ý định nào của mình với ai ngoài Hà . Là anh Hiền, chắc chắn Hà rất muốn em mình hạnh phúc . Nghĩ như thế, Khanh thấy vững lòng . Cô tin mình đủ sức đối phó với Việt . Nếu vượt qua giai đoạn khó khăn này, cô và Hiền sẽ mãi mãi có nhau . Nỗi nhớ về anh lại da diết dâng trào . Khanh chán chường ném về phía Việt cái nhìn căm ghét . Cô mong thời gian trôi qua thật nhanh để Việt .. tàng hình cho cô đỡ khổ, nhưng khôn nổi, cái kim giây trên đồng hồ hình như lười chuyển động, nhích từng chút một trông đến chán . Hai người như hai pho tượng với những suy nghĩ riêng tư, lặng lẽ ngồi bên nhau.

Cuối cùng, người lên tiếng trước là Việt . Anh đề nghị mà như ra lệnh:

- Ngày mai, tôi mời em đi nghe nhạc . Chắc em không từ chối chứ ?

- Anh nghĩ thế à ?

- Vâng . Dầu sao chúng ta cũng nên chịu khó với nhau một chút.

Khanh ngập ngừng :

- Máy giờ ?

- Tối . Khoảng tám, chín giờ.

- Giờ đó tôi phải học bài.

Việt tùm tùm . Nụ cười nửa miệng như chứa một ẩn ý nào đấy của anh khiến Khanh khó chịu . Cô cau có :

- Anh cười cái gì ?

Việt nói:

- Xin lỗi . Tôi không nghĩ em siêng học đến vậy . Sau này, tôi phải tạo mọi điều kiện để em đi học thật tốt.

Khanh lạnh lùng:

- Anh đừng làm phiền tôi là tốt rồi.

Việt lại cười . Khanh mím môi quay đi . Tưởng tượng cảnh sẽ phải sống chung với Việt, cô rùng mình ngán ngẩm.

Giọng bà Thi vang lên:

- Hai đứa xuống ăn cơm ghen.

Việt đưa mắt nhìn Khanh, cô đứng dậy và nhủ thầm : “Chỉ một lần này thôi .. Hãy cố gắng chịu đựng.”

oOo

Đẩy mạnh Khanh vào phòng, bà Thi khóc ré lên:

- Mày định giết ba mày hả con ? Mẹ không ngờ mày dám bỏ nhà đi theo thằng Hiền .

Khanh té ngối lên giường, mắt ráo hoảnh, cô trơ trơ, vô cảm trước những giọt nước mắt của mẹ . Trong cô là một nỗi tuyệt vọng . Khanh vẫn chưa hết bàng hoàng vì chuyện vừa xảy ra.

Cô đã tới sân bay, đã sắp sửa vào phòng cách ly, vậy mà không hiểu sao mẹ lại xuất hiện . Bà xông xộc lôi cô lên taxi . Xe chạy một mạch tới nhà Khanh không hé môi dù chỉ một lời.

Thế là " kế hoạch " vỡ rồi . Khanh đúng là ngốc khi tin Hà sẽ giữ bí mật cho mình . Lẽ ra lúc anh điện thoại từ chối không vay tiền hộ Khanh, cô phải nhạy bén để hiểu rằng không nên tin Hà chớ.

Bây giờ thì rõ rồi . Chính Hà chớ không ai khác đã cho mẹ biết dự định tuyệt mật của cô . Anh ta thừa khôn ngoan để hiểu rằng, nếu Khanh .. biến ra Hà Nội thì người thay chỗ cô sẽ là chị Yến, mà Hà si mê chị Yến nhất đời . Ôi chao ! Sao Khanh ngốc đến mức không ngộ ra vấn đề sớm hơn chớ.

Giọng bà Thi rên rỉ:

- Sao ngu dại thế con ? So với Việt, thằng Hiền chả là quái gì hết . Bỏ nhà theo nó, đồng nghĩa với tự đào hố chôn mình và bôi tro trét trấu vào mặt cha mẹ.

Khanh lằm lỉ chẳng cãi tiếng nào . Mẹ muốn mắng gì cũng được . Nhất định cô sẽ tiếp tục trốn, nếu có cơ hội.

Chị Tám rụt rè thò đầu vào:

- Bảo Khanh có điện thoại.

Bà Thi gắt:

- Của ai vậy ?

- Dạ... của cậu Hiền.

Khanh chưa kịp đứng lên, bà Thi đã nói:

- Để cho mẹ .

Khanh kêu lên:

- Mẹ định làm gì ?

- Mẹ cho nó biết con sắp lấy chồng, đừng gọi điện rủ rê, dụ dỗ nữa . Nếu nó không nghe thì đừng trách ba mẹ.

Dứt lời, bà bước ra khoá trái cửa phòng lại . Tới lúc này, Khanh không còn chịu đựng được nữa . Cô lăn ra giường khóc nức, khóc nỏ và ước gì mình chết đi cho rồi.

Cô nằm trong nước mắt và nỗi tuyệt vọng bao lâu không biết . Mãi đến lúc có tiếng mở cửa phòng, Khanh mới cựa mình.

Yến nhỏ nhẹ:

- Việt tới đưa em đi nghe nhạc kìa.

Nghe đến tên Việt, Khanh gào lên bằng tất cả hơi cô còn được :

- Bảo anh ta cút đi.

- Muốn thì ra mà đuổi . Em đã hứa với người ta kia mà.

Khanh trút giận sang Yến:

- Thằng cha Hà là một gã tồi . Em ngu mới tin hắn để giờ khóc hận như vậy.

Yến cười nhạt:

- Đó là chuyện của em và Hà.

- Nhưng liên quan đến chị, vì mê chị nên Hà đâu để em đi Hà Nội.

Yến cười như mếu:

- Hà đúng là ngốc khi nghĩ rằng nếu không có em, Việt sẽ chấp nhận lấy chị . Hừ ! Không có chuyện đó đâu.

Khanh hùng hồn:

- Sao lại không ? Là một người chỉ biết đến tiền tài, địa vị . Việt sẵn sàng chấp nhận sự thay đổi ấy, miễn sao đạt mục đích thôi.

Mím môi lại, Khanh nói nhỏ:

- Em sẽ trốn nữa . thật đó.

Yến im lặng bỏ đi . Cửa phòng không khóa, Khanh nhìn đồng hồ và nhôm dây. Cô phải rời nhà trước đã, rồi chuyện gì tiếp sẽ tính sau.

Cầm cái ví nhỏ có chiếc vé máy bay đã mất giá trị sử dụng và khoảng hơn một triệu đồng, Khanh rón rén bước ra . Cô men theo cầu thang đi vòng xuống bếp và ra sân . Đi cầu thang ai phát hiện, nhất là mọi người đang tập trung quanh Việt.

Nhưng ngang cửa sổ phòng khách, Khanh ngạc nhiên khi thấy vắng teo . Việt ở đâu kìa ?

Vừa tự hỏi, Khanh vừa dò dẫm bước xuống tam cấp.

Cô giật bắn người khi nghe giọng Việt:

- Chào nhóc . Cuối cùng, em cũng xuất hiện.

Khanh nuốt nghẹn khi nhận ra Việt đang ngồi ngoài ghé đá gần đây.

Việt lại lên tiếng:

- Tôi chỉ lo em bị nhức đầu hay chóng mặt rồi đòi ở nhà thì buồn chết được.

Khanh thở hắt ra:

- Đi thì đi.

Việt cười rạng rỡ:

- Tôi vào chào với bác đã.

Khanh vuốt mặt, đầu toan những toán tính, nhưng chẳng cái nào tới đâu.

Bà Thi nghiêm nghị nhìn Khanh:

- Đi chơi cho... ngoan đấy . Con không còn là trẻ con nữa đâu.

Quay sang Việt, bà dặn dò:

- Cháu trông chừng con bé cẩn thận dùm bác . Nó nghịch lắm.

Việt lễ phép:

- Vâng ạ.

Khanh ngồi sau lưng anh như tượng đá . Cô không hiểu anh nghĩ gì về những lời dặn dò của mẹ . Nhưng Việt rất tinh tế, chắc chắn anh thừa thông minh để đoán được rằng đã có vấn đề gì xảy ra.

Giọng Việt vang lên:

- Em thích vào quán nào ?

Khanh buột miệng:

- Đồng Vọng.

Việt hơi nghiêng người ra sau:

- Chắc nơi ấy em từng có kỷ niệm đẹp ?

- Đúng vậy . Và kỷ niệm ấy vẫn còn mới tinh.

- Nhưng đâu sao đó vẫn là kỷ niệm . Nó thuộc về ngày hôm qua . Tuy nhiên, tôi sẵn sàng nghe em kể về cái ngày hôm qua ấy để cho tương lai tôi luôn hiện hữu bên em.

Khanh nói:

- Đã gọi là kỷ niệm thì hết sức thiêng liêng và riêng tư không muốn kể với bất cứ ai.

Việt ngừng xe, Khanh bước xuống . Anh dắt xe vào bãi . Nhanh như một người bị truy đuổi, Khanh băng băng qua đường, ngoắt chiếc taxi vừa trở tới.

Leo lên ngồi, đóng kín cửa, Khanh thở phào nhìn về phía bãi gởi xe, Việt vẫn còn đang loay hoay . Khanh ngã người ra nệm và nghe trong ngực đập liên hồi . Thế là thoát, lần này nhất định cô phải bay đến tận thiêng đường.

Nhưng muốn thế, đêm nay Khanh phải có nơi ở an toàn chứ . Nghĩ tới các quán trọ các khách sạn, cô nhăn mặt lo

lặng . Cuối cùng Khanh bảo tài xế chở cô tới khu túc xá đại học Bách khoa . Cô sẽ lên vào ngủ với nhỏ Bích Thọ một đêm . Ngày mai, cô sẽ đi .. Lần này ba mẹ và Việt thua Khanh thật rồi.

Khoan khoái với suy nghĩ vừa lướt qua, Khanh tủm tỉm cười . Xe dừng, cô trả tiền mở cửa bước xuống . Ngay lúc ấy, một chiếc xe honda ôm dừng lại trước mặt Khanh . Cô giật mình lùi ra sau và thấy gương mặt khó chịu của Việt . Thì ra anh ta đã kịp thuê xe ôm chạy theo Khanh . Mặt vẫn tươi cười như không hề xảy ra chuyện gì, Việt từ tốn bước đến gần cô . Lần này Khanh tuyệt vọng tới mức ngồi phịch xuống ngay gốc cột điện, mắt cay xè vì lệ.

Việt dịu dàng nâng cô dậy:

- Sao lại thế ? Có chuyện gì chúng ta sẽ thẳng thắn nói với nhau vẫn tốt hơn mà.

Khanh vẫn không nín khóc:

- Đừng vờ vịt nữa . Tôi ghét anh lắm . Làm ơn buông tha tôi đi.

Mặt vẫn không đổi sắc, Việt nhỏ nhẹ :

- Chúng ta vào quán nói chuyện vậy . Có cần trở lại quán Đồng Vọng không ?

Khanh cộc lốc:

- Không cần.

- Vậy thì vào quán ở đây.

Dứt lời, Việt nắm chặt tay cô kéo mạnh đi . Thái độ có phần thô lỗ của anh khiến Khanh ngỡ ngàng . Cô bướng bỉnh giật tay lại, nhưng không được . Tay Việt như gọng kềm khiến cô đau nhói.

Đẩy Khanh ngồi xuống cái bàn nhỏ, Việt hất hàm :

- Dường như em không thích dịu dàng ?

Khanh đốp chát:

- Điều đó còn tùy đối tượng . Với người như anh thì...

Mặt Việt long lên dữ dội:

- Không cần chua ngoa . Chúng ta vào vắn đề đi . Tại sao em lại bỏ trốn ?

Khanh hất những sợi tóc lòa xòa trên trán:

- Tôi không chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng lại bị ép . Bỏ trốn là cách giải quyết của tôi.

Việt nhếch mép:

- Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách . Nhưng với em đây là hạ sách . Bỏ trốn theo một gã nào đó em sẽ mất tất cả .

Cái mất đầu tiên là em tự đánh mất mình.

- Anh lung lạc tôi à ?

- Tôi chỉ phân tích một vấn đề có liên quan tới mình . Cuộc hôn nhân này thực chất là một cuộc mua bán . Để đạt được mục đích tốt nhất, chúng ta có thể mặc cả mà.

Khanh hạ giọng:

- Tôi không muốn tham gia vào trò mua bán này.

- Tôi cũng thế . Khổ nổi...

- Đúng là đối trá . Bụng nghĩ một nơi, mồm nói một nẻo, y như con buôn.

Việt làm thỉnh khuấy tan đường trong tách cà phê rồi bảo:

- Em uống để còn thức mà suy gẫm chuyện đời chứ.

Chẳng cần hỏi ý như trước đây Hiền vẫn làm . Việt đốt thuốc và cũng như những tay nam sinh viên có mặt trong quán, anh phun khói mịt mù.

Mặc kệ bảo Khanh khó chịu, Việt hỏi:

- Em đã từng vẽ vời thế nào cho tương lai mình ?

Không nghe giọng Khanh đáp, Việt bèn tự trả lời:

- Lấy chồng, sinh con, chăm sóc gia đình . Hà ! Tâm thường quá phải không ?

Khanh nhấn mạnh:

- Đối với người không có trái tim thì chuyện này đúng là tầm thường . Riêng với tôi là quan trọng, bởi vậy, tôi muốn được sống với người mình yêu.

Việt nói:

- Tôi cũng thế . Nhưng đâu phải muốn là được . Bác Phi đã đặt chúng ta trước vấn đề nan giải, và tôi đành gác hạnh phúc qua một bên.

- Anh dẹp tham vọng đi thì mọi cái sẽ ổn.

Việt lắc đầu:

- Với đàn ông, cơ nghiệp đứng hàng đầu .

- Tôi từng nghe ba mình nói thế suốt mười mấy năm dài . Với tôi, cơ nghiệp là bóng ma nặng nề, dễ sợ nhất.

- Bác Phi luôn tiếc rằng đã không có con trai để tiếp nối con đường ông chọn. Trước đây, tôi cho là ông bi quan khi than như thế . Bây giờ mới cảm thông với cuộc chơi mà ông đã bày ra . Không con trai phải chọn rể xứng đáng để giao lại cơ nghiệp . Chắc bác Phi phải suy tư, đắn vặt ghê lắm.

Khanh gạt ngang:

- Hãy đi sâu vào cuộc mua bán này đi . Tôi muốn biết tại sao anh không chọn chị tôi mà lại... ám tôi.

Việt xoa cằm:

- Khi mua, ai cũng muốn chọn món hàng ưng ý nhất . Tôi cũng thế . Trả lời như vậy, chắc hợp ý em ?
- Anh thừa biết tôi không thích anh mà.
- Rồi em sẽ thích.

Khanh kêu lên:

- Không đời nào.
- Em nghĩ sẽ tiếp tục trốn tôi sao ? Làm như thế là bất hiếu lắm . Thậm chí có thể khiến ba mình chết sớm hơn thời gian ngắn ngủi ông còn được sống...

Khanh nhíu mày :

- Anh nói vậy là nghĩa gì ?
Nhìn vào mắt Khanh, Việt hỏi:
- Em không hiểu thật hay đùa nhỉ ?
- Đùa ? Đùa về chuyện gì ?
- Em thật sự không biết bác Phi bệnh à ?

Khanh ngỡ ngàng:

- Ba bệnh gì ?

Việt khẽ lắc đầu:

- Em luôn mắng người khác vô tâm, nhưng bản thân mình còn hơn thế nữa.

Khanh nóng nảy:

- Làm ơn đừng vòng vo . Ba tôi bệnh gì ?

Việt uống một ngụm cà phê rồi từ tốn đáp:

- Bác Phi bị ung thư tuyến tiền liệt ở giai đoạn cuối.

Khanh vuốt mặt và nghe gió lạnh cứng chân tóc . Cô ấ p ứng:

- Vô lý . Chúng tôi chưa bao giờ nghe ba nói mình bị bệnh . Hơn nữa, ba không có dấu hiệu gì của chứng nan y ấy.

Việt nhỏ nhẹ:

- Bác Phi cố tình giấu . Những chuyến đi Singapore liên tục gần đây của bác chính là những chuyến đi chữa bệnh . Bác sĩ bảo thời gian còn kéo dài được dăm ba tháng nữa.

Khanh nhói ở ngực:

- Anh nói láo.

Việt nhìn cô thương hại:

- Để làm gì ? Tôi đồng ý đề nghị của bác Phi cũng vì nghĩ tới tháng ngày còn lại ngắn ngủi của ông . Thành thật mà nói, tôi rất quý bác Phi . Lẽ nào em không hề nghĩ tới ba mình ? Nếu em bỏ đi, bác Phi sẽ ra sao ?

Khanh ôm mặt thảng thốt . Giọng Việt vẫn đều đều:

- Nói chuyện này không phải đề buột triết em đâu . Nhưng sự thật là thế . Cái chết chính là nguyên nhân khiến bác Phi đưa điều kiện bán cổ phần cho tôi.

Khanh héo hắt:

- Đặt chữ hiếu lên hàng đầu thì tôi còn gì để mặc cả với anh nữa . Tôi xin anh đừng chọn tôi . Tôi van xin anh thành khẩn đấy.

Việt đốt điếu thuốc khác:

- Em yêu anh ta lắm phải không ?

Khanh đan những ngón tay vào nhau :

- Hai chúng tôi rất yêu nhau.

- Tình đâu à ?

Khanh nuốt nghẹn:

- Vàng.

Việt búng tàn thuốc:

- Rồi sẽ qua và sẽ quên . Rất tiếc, tôi không thể rút lời đã hứa với bác Phi.

Khanh nghiêng răng :

- Đồ độc ác !

- Rút lời xin cưới một cô gái nhà lành mới là độc ác đấy . Lời của tôi như đinh đóng cột . Riêng em, có quyền bỏ trốn hoặc đồng ý làm vợ tôi . Tôi đã nói những gì cần nói . Quyết định sau cùng là của em . Đừng bao giờ nghĩ rằng không có em, tôi sẽ chọn Yên.

Khanh bấu vào mép bàn cho bót tức . Rõ ràng Việt là quỷ sa tăng đội lốt . Nói đi rồi nói lại, anh ta vẫn giữ phần thắng . Bây giờ lại thêm chuyện ba bệnh nữa...

Có thật là ba bệnh không ? Hay hẳn giả vờ để gạt Khanh ?

Nước mắt cô ràn rụa và cô cũng chẳng buồn lau . Trong tim Khanh, buồn cũ chưa hết lại phải mang thêm nỗi buồn khác . Nếu đúng ba chỉ còn sông dăm ba tháng, Khanh đâu thể làm ông mất vui . Nhưng nghĩ tới tháng ngày dằng dặc trước mặt, cô không khỏi kinh hoàng khi biết chắc mình phải sống với Việt, người mình không mấy may yêu

mén.

Chương 6

Nhìn bảo Khanh lộng lẫy trong chiếc áo cưới màu da cam, Việt vừa hãnh diện, vừa hạnh phúc . Cuối cùng, con ngựa bạch, tinh khôi, ngó ngáo cũng chịu thuận phục gã kỵ mà kiên trì nhiều thủ đoạn.

Đêm nay, Khanh đẹp quá . Gương mặt trong sáng như thiên thần của cô ngồi dưới chiếc vương miện nhỏ lấp lánh những viên đá trắng.

Việt thích những chiếc váy cô đã thay từ đầu buổi tiệc tới giờ . Điều đó là tất nhiên vì chúng do chính anh chọn . Việt chỉ hơi buồn khi Khanh không hề có chút ý kiến nào cho trang phục cô dâu . Trong thâm tâm, Khanh không muốn cái đám cưới linh đình này, vì ông Phi nên mới nén lòng chấp nhận anh . Bởi vậy thời gian sống chung sắp tới chính là thử thách lớn mà cả hai người sẽ phải vượt qua.

Giọng Yên vang lên:

- Còn mấy bàn nữa . Hai người ráng đi cho hết . Nếu không, người ta sẽ trách.

Khanh chép miệng than:

- Em mệt lắm rồi . Không khéo xiu giữa chừng thì... chết.

Việt ân cần:

- Uống một chút sâm vậy.

Vừa nói, Việt vừa ngoắt cô thứ ký riêng . Cô ta nhanh nhẹ mang tới một tách nhỏ, giọng ngọt không thua giám đốc của mình.

- Nhấp môi một tí cũng đủ khoẻ . Em phải thật tươi, thật đẹp như từ nãy tới giờ mới được . Nếu không, anh Việt sẽ buồn đấy.

Khanh liếc vội Việt . Tối nay, trong anh thật chững chạc trong bộ veston đen . Cái màu đen sang trọng, nghiêm nghị rất thích hợp với vóc dáng khoẻ mạnh, nhanh nhẹn của anh.

Một chú rể lý tưởng, như nhận xét của nhiều quý bà . Vậy mà lòng Khanh vẫn dửng dưng . Cô cố thay anh bằng Hiền, nhưng không được, dù đêm nay là đêm tân hôn của hai người.

Việt dịu dàng nhìn Khanh:

- Em ráng một chút nữa nhé . Anh sẽ dìu em.

Khanh cứng đờ trong vòng ôm của Việt . Cô đau đớn nhớ đến Hiền . Giờ này, chắc anh đang nằm vùi trong nhà trọ để trốn gió mùa Đông Bắc và cố quên hôm nay là ngày cưới của Khanh.

Từ hôm bỏ trốn nhưng thất bại tới nay, Khanh cắt đứt mọi liên lạc với Hiền. Cô sợ phải nói chuyện với anh, cô sợ phải giải thích, phải sục sùi lắm, nên mặc kệ Hiền điện thoại về, Khanh không nghe, dù nước mắt tuôn như mưa. Trong mắt mọi người, Khanh đã đoạn tuyệt với Hiền, chỉ riêng cô mới hiểu tình yêu của mình mãnh liệt như thế nào.

Bước tới bàn của nhân viên trong công ty, Khanh lạnh lùng nhìn Hà.

Anh ta tỉnh táo đứng dậy nâng ly bia đầy tràn :

- Cũng như mọi người, xin chúc cô dâu chú rể hạnh phúc trăm năm.

Khanh nhếch môi:

- Cám ơn.

Viết hồ hỏi cụng ly với Hà:

- Hy vọng chúng ta sẽ là anh em cột trèo.

Hà cười thành tiếng:

- Vàng . Hy vọng.

Khanh cứ trôi đi giữa những dãy bàn, cô cười nụ cười của diễn viên vô cảm, mắt chớp liên tục vì chói đèn của máy qua video, máy chụp hình . Với cô, đây đúng là một cực hình, cực hình ấy càng nặng hơn khi Việt cứ lợi dụng cơ hội ôm ấp, hôn hít cô trước mặt thiên hạ . Những cử chỉ âu yếm ấy chỉ khiến Khanh ghê tởm anh hơn.

Hai chân rã rời vì giày cao gót một tác tư, Khanh không muốn cũng phải bám vào Việt . Trông cô và anh thật tình tứ, xứng đôi.

Cuối cùng, Khanh phải lên tiếng:

- Em không đứng nổi nữa đâu.

Việt vội vàng bảo:

- Vào phòng trang điểm nghỉ đi . Anh sẽ tiễn khách với ba mẹ.

Khanh gật đầu . Cô đảo mắt tìm Yến . Hai chị em vào trong một phòng dành cô dâu.

Yến ngập ngừng:

- Hiền có gọi tới một lẵng hoa chúc mừng.

Khanh nghe giọng mình lạ hoắc :

- Vậy sao ? Chị mang về nhà, để trên bàn cho em.

- Người ta đưa hết quà về bên nhà Việt rồi.

Khanh rung rung:

- Bắt đầu từ hôm nay, chị ngủ một mình một phòng, không phải quạu vì em phá.

- Ủ . Chi vẫn mong như thế mỗi khi bị em trêu chọc . Bây giờ . . . thì tội nghiệp.

- Chi có buồn, có giận em không ?

Yến lắc đầu:

- Không . Suy cho cùng, em có hạnh phúc đâu . Em hận ba mẹ không ?

Khanh thở dài:

- Không.

Rồi cô nói:

- Ba già rồi . Chi ráng để ý chăm sóc...

Yến bật cười :

- Mới đám cưới mà đã nói năng như bà cụ . Đúng là không gì mau trưởng thành bằng lấy chồng.

Khanh lảng đi:

- Tối nay ba rất vui.

- Đương nhiên . Gả con gái vào chỗ đúng ý mà.

- Vậy là em mừng.

Bà Thi bước vào:

- Sao con không ra tiễn khách ?

- Con không đi nổi nữa.

Bà chép miệng:

- Tôi nghiệp Việt . Nó quay như chong chóng mấy ngày này . Những lúc thế này, con phải ở bên chồng để lo cho nó chứ.

Khanh làm thinh . Cô chứa ghét cái từ " chồng" xa lạ ấy:

- Con vẫn còn khờ dại quá . Mẹ sợ Việt chán...

Yến gất:

- Sao mẹ lại nói thế ?

Bà Thi giả lả:

- Tại mẹ không an tâm.

Rồi bà cao giọng:

- Thôi, mẹ ra ngoài đây.

Khanh nhìn vào gương và hài lòng với mình . Trang điểm lên, cô đâu thua gì chị Yến . Chi cần nhìn ánh mắt của

Việt, Khanh cầm chắc là anh ta si mình như điều đó . Mẹ không cần lo Việt chán cô . Trái lại, mẹ nên lo Việt sẽ khổ vì cô thì hơn.

Việt đứng cửa phòng, giọng nửa đùa, nửa thật :

- Hú hồn ! Em vẫn còn ở đây . Vậy mà anh cứ lo em biến mất.

Yến đứng lên:

- Tôi giao con bé cho anh đó . Ráng giữ nó suốt đời đó.

Việt âu yếm đỡ Khanh:

- Minh về thôi em.

Khanh lạnh lùng gạt tay anh ra:

- Tôi đi một mình được mà.

Việt hơi khựng lại vì thái độ đột ngột thay đổi của Khanh, nhưng anh đã khéo léo khoả lấp:

- Vậy là em không mệt nhiều như anh tưởng . Điều đó làm anh bớt lo.

Khanh dừng dừng đi ké bên Việt .Tới lúc này, anh dừng hòng đụng vào người cô.

Hai người lên xe du lịch của Việt . Khanh không nói lấy một lời, mặc cho anh cố ý gợi thứ chuyện trên đời, dưới đất...

Khanh thấy đầu óc căng thẳng khi phải đối phó với Việt đêm nay, đêm mai rồi những đêm sau này nữa.

Dường như đọc được y nghĩ của cô, Việt nói khi mở cửa cho Khanh bước xuống :

- Không cần phải căng thẳng như vậy . Vợ chồng là chuyện trăm năm chớ đâu phải chỉ một đêm như đêm nay.

Khanh sượng cứng người vì những lời trần trụi của Việt . Cô quay ngoắt đi và vấp vào cái áo cưới dài phủ đất . Việt vội dang tay đỡ lấy với nụ cười tinh quái trên môi.

Nhắc bỗng Khanh lên, Việt nói:

- Cuối cùng anh cũng bế em vào nhà đúng như nghi thức.

Mệ kệ Khanh đâm liên tục vào vai, vào ngực mình, Việt đi một mạch vào tận phòng tân hôn . Anh đặt Khanh xuống giường giữ chặt hai tay Khanh, Việt mê mải tìm môi cô và háo hức đặt lên đó một nụ hôn.

Khanh nghiêng răng, trán mình chịu đựng, nước mắt hận nhòa nhọt cả gương mặt xinh đẹp của cô dâu.

Nhả môi cô ra, Việt giễu cợt:

- Em đúng là không thích dụ dàng, bởi thế anh đành phải thô bạo . Cách này không giống với người yêu cũ của em, nhưng chắc chắn em sẽ nhớ đời.

Dứt lời, Việt lại cúi xuống . Khanh cắn mạnh vào vai anh, nhưng Việt vẫn không buông cô . Anh siết cô đau đến mức

Khanh tưởng hai tay mình đã gãy lìa . Cô tức thờ vì cả khối thân thể to lớn của Việt ðề lên người.

Anh cụng trán cô:

- Xinh ðẹp, nhưng ðữ là cá tính của phu nhân giám ðốc Việt . Nếu dư luận biết trong ðêm ðộng phòng, cô vợ xinh như thỏ, ngơ ngác như nai, bỗng hoá sư tứ Hà ðông thì... hà .. chắc anh phải ðộn thổ mất.

Cọ mũi vào cằm Khanh, Việt bảo:

- ðầu không muốn lắm, anh vẫn phải chứng tỏ mình là người ðàn ông phong ðộ.

Việt sững sờ trước tiếng khóc ai oán của Khanh:

- Ôi ! Ba mẹ Ôi ! Sao con khổ thế này ?

Việt co tay lại, anh buông Khanh ra và ngồi ở mép giường nghe cô nức nở. Anh biết Khanh không yêu, thậm chí rất căm ghét mình, dù cưới cô là cầm phần xác, còn phần hồn Khanh mãi lênh ðênh nơi chốn khác, Việt vẫn cười. Anh ðã yêu và phải chiếm Khanh với mọi thủ ðoạn.

Chiếm ðoạt là cách thức của kẻ cướp, lẽ nào Việt sử dụng với người mình yêu ? Nhìn Khanh khổ sở nằm run rẩy ở góc giường phủ ðrap hồng gợi cảm, Việt nuốt từng tiếng thờ ðài.

Dưới mắt cô lúc này, Việt không phải là một người chồng mà là một con yêu râu xanh gớm ghiếc . Khanh không chỉ ghét mà còn ghê tởm.

Việt đứng dậy bỏ ra ngoài . Anh đốt thuốc và nặng nề gieo mình xuống pho-tôi . Căn nhà rộng thênh thang với trang trí nội thất tuyệt ðẹp như càng rộng hơn, lộng lẫy hơn . ðã bao năm ròng anh cô ðơn trong ngôi nhà này ? Ít nhất cũng 10 năm . Mười năm dài lặn xả vào công việc mà ba anh trước khi nhắm mắt ðã trời trần, giao thác.

Anh phải khôi phục và phát triển công ty vận tải ðường thủy nổi tiếng của dòng họ . Một công việc ðòi hỏi tiền tài, thể lực mà không phải ai cũng làm ðược.

Nhưng Việt ðã làm ðược ðiều tưởng như ðội ðá vá trời . ðổi lại, anh phải trả giá bằng cả thời trai trẻ của mình . Suốt thời gian ðã qua, anh không biết thế nào là yêu . Tất cả sức lực, trí tuệ, Việt dành hết cho công ty . Anh không hề ðể mắt tới phụ nữ . Khanh cho rằng anh không biết yêu, trái tim anh chỉ nghĩ ðến tiền tài, danh vọng . Nhận xét ấy, có phần quá ðáng, nhưng ðâu có sai.

Bỗng ðưng Việt nhếch môi héo hắt . Trong ðường ðời, anh là người thành ðạt, nhưng trong ðường tình, chưa hẳn thế . Bằng chứng là anh ðã không chinh phục ðược vợ mình . Có thể do anh thiếu kinh nghiệm, lại chủ quan, cao ngạo cho rằng Khanh ðã chịu khuất phục anh . Bây giờ rõ ràng trong tim cô, anh không có chỗ đứng nào hết.

Hút hết ðiều thuốc thứ hai rồi thứ ba, Việt trở lại phòng. ðang ngồi ở góc giường với bộ ðồ cô ðâu, Khanh giật mình ngó anh ðầy cảnh giác . Việt ðiềm tĩnh bảo:

- Em thay quần áo rồi đi ngủ . Đã khuya rồi đó.

Khanh cần môi làm thính . Việt lại hỏi:

- Có đói không ? Anh bảo mang xúp cho em nhé ?

Giọng Khanh rụt rè vang lên :

- Tôi muốn một mình . Được không ?

Việt lặng lẽ nhìn cô:

- Được . Nếu điều đó làm em thoải mái.

- Cám ơn anh.

- Đã là vợ chồng, đâu cần khách sáo như vậy.

Khanh khỏ sở:

- Cho tới bây giờ, từ " vợ chồng " vẫn còn xa lạ đối với tôi .Tôi van anh đấy.

Việt nhếch môi:

- Anh hiểu . Em không phải lo . Nếu em không tự nguyện, anh không bao giờ ép.

Khanh buột miệng :

- Thật không ?

Việt nghiêm mặt:

- Thật.

Rút dưới gối ra khúc gậy inox sáng chói, Khanh nói:

- Mong rằng tôi không phải sử dụng nó.

Việt bật cười chua chát:

- Vũ khí tự vệ của em đấy à ? Trời ơi ! Tôi có cảm giác mình là một tên ăn cướp, hoặc một gã côn đồ hay biến thái nào đấy.

Khanh liếm môi :

- Anh muốn... cảm giác sao cũng được . Tôi phải tự bảo vệ mình tới cùng... Tuy nhiên, tôi sẽ tin vào lời hứa của anh . Quân tử nhất ngôn mà.

Rồi cô hồn nhiên hỏi:

- Anh sẽ... ngủ ở đâu ?

Việt nẫu cả ruột vì sự vô tư của cô bé, anh cắn cớ:

- Thế em cho phép tôi ngủ ở đâu ?

Khanh trả lời thật nhanh:

- Anh cứ ngủ trên giường . Tôi sẽ ôm mền gối tới góc phòng đằng kia.

- Như vậy coi sao được.

Khanh thật thà :

- Tôi quen ngủ đất rồi . Ở nhà, mỗi lần chọc giận chị Yến xong, tôi đều mang mền gối ra một góc phòng.

- Nhưng anh không phải là Yến.

Khanh ngập ngừng:

- Nếu thế, tôi sẽ ra ngủ ngoài phòng khách . Sau đó, tôi sẽ dọn một cái phòng nào đấy trong cái nhà này ở đây dài hạn.

Việt ngắt ngang lời cô:

- Không có phòng nào khác cho em ngoài phòng này . Dẫu không yêu, em cũng phải nghĩ tới sĩ diện của anh chứ .

Người ăn kẻ ở trong nhà sẽ nói gì về chúng ta ?

Khanh im lặng, cô thở dài :

- Cách nào cũng không vừa ý anh hê . Chán !

Việt nhìn Khanh và nhận ra cô chỉ là một con bé ngây thơ đến mức khiến tim anh đau . Khổ nỗi, càng đau, anh càng yêu cô mê đắm.

Nhưng tại sao anh lại yêu Khanh khi mới gặp cô lần đầu nhỉ ?

Quả thật, Việt không hiểu nổi . Nhưng rõ ràng lần gặp định mệnh ấy đã khiến anh trằn trọc cả đêm . Anh không tin mình bị tiếng sét ái tình vì anh đã ngoài ba mươi, cái tuổi băm đầu còn thích hợp với việc yêu điên dại như bọn thanh niên mới lớn.

Vậy mà anh đã mù quáng yêu đến mức cướp cho được Khanh . Để bây giờ phải dờ khóc dờ cười trong đêm tân hôn.

Cưỡng đoạt là việc dễ dàng, nhưng anh lại không vì quá yêu . Còn cứ dùng dằng không dứt khốt thế này, Khanh sẽ chẳng coi anh ra gì.

Mặt đanh lại, Việt... net :

- Em nên xem lại cách nói chuyện với chồng . Thật chẳng ra làm sao hết.

Khanh cong môi lên:

- Trước đây, tôi vẫn nói thế mà . Hay bây giờ anh muốn tôi phải thừa ngài tổng giám đốc cho đúng cách của một người thích quyền thành.

Việt khẽ lắc đầu:

- Sao chưa ngoa thế nhóc ?

Khanh liếc anh :

- Anh cũng nên xem lại cách nói chuyện với vợ đấy.

Việt thản nhiên :

- Anh không nói gì sai hết . Về bất cứ phương diện nào, em cũng là một con nhóc ngốc oì là ngốc.

Khanh giận đỏ cả mặt, cô lặng đi:

- Tóm lại, tôi sẽ được ngủ chỗ nào, thưa ngài giám đốc ?

- Tạm thời anh sẽ ngủ ở phòng làm việc, nhưng sẽ không lâu đâu, anh sẽ trở lại đúng nơi của mình . Chúc ngủ ngon.

Việt mở tủ lấy quần áo rồi bước ra cửa . Khanh thở hắt ra như vừa trút một gánh nặng khỏi vai . Bước chân trần xuống đất, cô tới đóng cửa và hốt hoảng khi nhận ra cửa phòng không có khóa.

Chết rồi ! Làm sao cô ngon giấc như lời chúc đầy ồm ở của Việt được

Mím môi, cô đẩy chiếc bàn phấn chắn ngang cửa rồi hào hển thở.

Bước đến cái tủ to kê ở góc phòng, Khanh mở ra và loá mắt bởi vô số quần áo bên trong . Nhón tay lấy bộ pyjama bằng lụa tơ tằm màu mỡ gà . Cô bước vào phòng tắm.

Trút bỏ cái áo vừa dài, vừa bó sát, Khanh nhẹ nhõm đứng dưới vòi sen . Cô để nước cuộn trôi bớt những lo toan, buồn bực rồi khoan khoái mặc bộ đồ lụa vào.

Đặt mình xuống giường êm như mợ, Khanh nhắm mắt . Tay vẫn giữ chặt con dao, Khanh lặng nghe những âm thanh vang lên quanh mình . Với cô, ngôi nhà, căn phòng này vẫn còn quá xa lạ, dầu đã chắn cửa, Khanh vẫn thấy bất an.

Cô nhìn qua khung cửa sổ hướng ra vườn với tất cả nghi ngại . Cô sợ Việt, rồi sợ cả ma, lẫn tiếng thán lẫn tặc lưỡi trong đêm.

Lăn qua, trở lại, Khanh không sao ngủ được . Bụng bắt đầu đói, nhưng cô không dám đi xuống bếp tìm thức ăn . Cứ thế, Khanh lơ mơ, thức ngủ chập chồn với đầy đầy mộng mị.

Cô mơ về Hiền . Hai người vờ tay trong tay tràn đầy hạnh phúc như ngày nào . Khanh thấy Hiền đưa cô đi trên một cánh đồng toàn những bông cúc trắng, anh dịu dàng kéo cô nằm xuống và hôn cô bằng nụ hôn khao khát, nhớ nhung bất tận. Khanh say đắm hôn trả lại, trong mơ, cô cảm thấy ngát ngậy hạnh phúc, cô vòng tay ôm ngang người anh, nghe anh thì thầm âu yếm gọi mãi tên mình.

Giữa thoáng rung động chơi vơi ấy, Khanh chợt bừng tỉnh, cô sững người khi nhận ra mình đang ôm Việt . Mặt anh ta kề sát mặt Khanh và đang chúm chim cười thật trơ trẽn.

Chương 7

Lúc cô còn đang đờ ra vì bất ngờ, Việt đã nói:

- Hy vọng sáng nào anh cũng được thức em bằng một nụ hôn nồng nàn như vậy.

Khanh mím môi đẩy mạnh hai tay vào ngực Việt.

Cô rít lên:

- Anh đã hứa không ép tôi mà.

Việt đứng dậy:

- Thì anh có ép đâu . Chính em đã ôm và hôn anh trước, sao bây giờ lại cáu gắt ?

Khanh nuốt nghẹn xuống:

- Anh đừng ngậm máu phun người.

Hàng ria con kiến nhếch môi thật đều, Việt cười cười.

Ném mạnh cái gối thêu tay tuyệt khéo vào người Việt, cô hét:

- Anh xéo đi !

Vần giọng ôn tồn, Việt bảo:

- Được . Nhưng em phải chuẩn bị . Anh sẽ đưa em về thăm nhà . Lúc này, mẹ vừa điện sang bảo ba không được khoẻ.

Khanh hốt hoảng nhìn anh, rồi vội vã đứng phắt dậy.

Bích Thọ nheo nheo mắt:

- Sao ? Mới ngồi quán có một tiếng đã muốn về rồi à ? Coi chua ngoa mà cũng biết sợ chồng dữ ta.

Khanh vênh váo:

- Ai bảo với mày, tao sợ chồng ? Tao muốn về vì ở đây chán quá.

Hiền Mai bĩu môi:

- Karaoke toàn đĩa mới không mà chán . chuyện này hơi... bị lạ à ghen.

Khanh chống cằm:

- Thú thật . Tao ngán karaoke đến tận cổ rồi.

Bích Thọ ngạc nhiên:

- Hát ở đâu mà chán.

- Ở nhà . Ông đi làm rồi thì tao chỉ còn việc ôm mirco hát suốt, hát đến ngày luôn.

Hiền Mai cười cười:

- Hai đứa bây có song ca không ?

Khanh nhăn mặt :

- No.

Thọ hỏi tới:

- Tướng ông Việt chịu chơi lắm mà . Chả lẽ không biết hát hò gì ráo ?

Khanh xịu mặt :

- Tại tao không thích hát với Việt.

Hiền khịt mũi :

- Vẫn còn nhớ Hiền à ? Như vậy là lỗi đạo với chồng đấy.

Khanh rùn vai:

- Trái tim luôn có những lý lẽ của nó . Biết sao hơn.

Thọ bảo:

- Triết lý dóm hay hói đúng hơn là mày đang nguy biện.

Khanh nhếch môi:

- Trên đời này chắc ức tỷ người đang nguy biện như tao.

Hiền háp háy mắt :

- Mày vẫn chưa phát biểu cảm tưởng về việc lấy chồng đó nhà.

Khanh đỏ mặt:

- Nhảm nhí !

Thọ cười cười:

- Đầu óc mày đúng là đen tối . Nhỏ Mai có nói gì bậy bạ đâu mà nhảm nhí.

Khanh cáu lên:

- Không nói với tụi mày nữa.

Cô cầm mirco lên ngay lúc màn hình bắt đầu hiện lời ca bài " Tìm bóng".

" Tìm không ra bóng anh, tôi lại tìm bóng tôi... "

Khanh cất tiếng hát và nghe giọng mình nghẹn ngào . Bích Thọ chụp remote bấm bài khác, con bé càu nhàu:

- Chọn chi bài buồn nào ruột thế này.

Màn hình đôi qua bài " Yêu Nhau ghét nhau ". Bích Thọ và Hiền Mai ê a song ca mặc kệ Khanh ngồi u rủ một góc. Cô đang nhớ đến Hiền da diết . Chính quán này, Khanh và Hiền đã bao nhiêu lần cùng hát chung với nhau . Ngoài anh ra, chẳng còn hứng thú hát cùng ai khác, huống hồ chi là Việt.

Khanh chả biết Việt hát như thế nào, anh thích loại nhạc gì . Cô chỉ thấy trong phòng mình đầy ắp đĩa CD nhạc mới nhất . Hầu như vài ba ngày lại có một đĩa nhạc mới xuất hiện và chúng rất hợp gu của cô, nên dù ghét Việt, cô vẫn không cầm lòng trước sự chăm chút tế nhị của anh . Tuy thế bề ngoài, Khanh vẫn đứng đưng trước sự chăm chút ấy. Phải nói Việt là người khá chu đáo, thích làm vui lòng người khác, bởi vậy anh rất được lòng ba mẹ và chị Yến . Những người trong gia đình Khanh đều rất khen Việt . Ai cũng bảo Khanh có phước lấy được chồng giàu, có địa vị lại rất mực yêu thương vợ . Mọi người càng tăng bốc, cô càng ghét Việt . Khanh không bỏ lỡ nếu có cơ hội để chọc tức anh cho bỏ ghét.

Ví dụ như hôm nay, tan học, cô không về mà la cà với đám bạn hết quán cà phê tới phòng karaoke nọ . Cô biết Việt đang sốt ruột ở nhà vì không biết Khanh đi đâu làm gì.

Mặc xác Việt . Cô đâu phải là tù nhân trong tháp ngà của anh . Cô có quyền giao du với bạn chớ.

Khanh chợt thích thú, há hê thật trẻ con . Giật cái mirco trên tay Bích Khanh gào lên :

" Ghét nhau ném đá vỡ đầu nhà ra . Thi ai ơi, xin đừng .. Yêu nhau buổi sáng, buổi chiều xa nhau... " :

Hát mãi cũng hết hơi, cả bọn kéo nhau vào cái siêu thị nhỏ chuyên bán đồ của Hàn Quốc ở góc đường Cao Thắng . Cô mua tặng Bích và Mai mỗi người một vòng đeo tay, sau đó cùng đi ăn cơm bụi ở đường Võ Văn Tần.

Vào tới ngưỡng cửa phòng khác, cô đã gặp Việt . Anh nhìn đồng hồ rồi hỏi:

- Ăn cơm chưa ? Anh bảo bác Năm dọn.

Khanh đáp:

- Cám ơn . Tôi ăn rồi.

Cô định về phòng, nhưng Việt đã gọi giật lại:

- Ngồi xuống đây . Anh có chuyện muốn nói.

Khanh ương ngạnh:

- Tôi mệt lắm rồi . Để khi khác vậy.

Mặt Việt đanh lại:

- Em nên biết điều một chút, nếu không bị xem là trẻ con ngốc nghếch.

Khanh lầu bầu:

- Ngôi thì ngôi . Anh đâu cần phải mĩa mai như thế.

Việt nhìn về mặt vênh vao của Khanh rồi hạ giọng:

- Một gia đình dù lớn hay nhỏ cũng phải có nề nếp của nó . Chúng ta sống một mái nhà, dù không muốn, không thích cũng có những quan hệ ràng buộc với nhau, lo lắng, để ý tới nhau . Nếu vì sự vô tâm, vô ý của người này mà người kia phải sống trong thắc thỏm, lo âu thì thật là phiền.

Khanh gạt ngang:

- Anh trách tôi về trễ chớ gì ? Lâu quá không đi chơi với bạn, tôi có quên để ý tới thời gian, nhưng cũng đâu cần thiết trách móc tôi như vậy.

Việt gằn :

- Em không phải pháp phồng ngôi nhà, nên mới cho rằng không cần thiết . Nói thật, lúc nãy, tôi đã định cho em vài cái bạt tai . Lớn rồi, phải biết cách cư xử chứ.

Khanh ngoay trên ghế, cô không biết phải trả miếng ra sao cho Việt tức, nhưng cô không mang tiếng đánh đá, trả treo . Rõ ràng Khanh có lỗi, nhưng chẳng lẽ cô xin lỗi . Hừ ! Sẽ không có chuyện đó đâu . Cô biết Việt đang chờ cô hạ mình nhận khuyết điểm . Hừ ! Còn... xoi mới xảy ra... hiện tượng ấy.

Giọng Việt lại vang lên:

- Tôi sẽ đưa em một điện thoại di động, muốn đi đâu cứ điện về nhà.

Khanh mĩa mai:

- Một hình thức quản lý vợ từ xa của nhà doanh nghiệp lớn . Cám ơn . Tôi không thích điện thoại di động.

- Vấn đề không phải thích hay ghét mà là sự tiện lợi . Tôi bận biu bao nhiêu việc ở công ty, em đừng làm tôi phải điên lên vì bực bội nữa.

- Tôi đâu cần anh nổi điên vì tôi.

Việt cười nhạt:

- Xin lỗi . Tôi vì ba em chớ chẳng hề vì em chút nào . Bây giờ hãy điện thoại cho ông và báo tin mình đã về nhà.

Khanh hầm hực nhìn theo Việt . Hừ ! Lúc nào cũng quyền hành, ngạo mạn, thích ra lệnh với vợ, dù lệnh ấy vợ chưa chắc đã nghe.

Chuông điện thoại reo vang, Khanh nhất máy và nghe giọng Yến thắc thỏm:

- Khanh về chưa ?

- Em đây nè.

- Trời ơi ! Mà đi đâu vậy ?

- Em đi chơi với Hiền, Bích.

Yến khó chịu:

- Không biết điện cho Việt à ? Mày làm anh ta và cả nhà lên cơn sốt vì lo lắng . Thật là tệ . Ba mẹ bực mình lắm đó.

Khanh cau có :

- Em đâu phải con nít, ra khỏi nhà một chút cũng không được sao ? Khó khăn quá, hôm nào em đi luôn cho biết.

Yến quát vào tai Khanh:

- Hừm ! Nói vậy mà nghe được hả ? Mày đúng là cứng đầu . Tao không thèm nói nữa đâu.

Khanh thở dài, gác máy . Chị Yến thường ngày rất nhỏ nhẹ, vậy mà hôm nay lại nổi nóng với cô . Chắc chị ấy vẫn còn nặng tình với Việt lắm, nên mới bênh vực anh ta như thế.

Tự dưng lòng Khanh dấy lên những cơn khó chịu . Sự hả hê vì đã chọc giận Việt bỗng tan nhanh như bọt nước . Động lại trong cô là một khối nặng nề vì bị cô lập bởi những người thân . Ai cũng cho là cô có lỗi, chán thật.

Khanh thờ thẩn dạo khắp căn nhà thênh thang và nhận ra dù về đây cả tháng, cô vẫn chưa có chút tình cảm nào với nơi mình ở . Có chăng là dãy hành lang dài mát rượi bóng cây xanh mà trưa cô hay ra ngồi dựa cột học bài hoặc gọi thương gọi nhớ về nơi xa là Khanh thích nhất . Nhưng hôm nay, cô cũng ghét chúng luôn, vì có nhiều tối cô thấy Việt cũng ngồi dựa cột hút thuốc . Mà nơi nào có dính dấp tới anh, cô đều không ưa.

Bước xuống bếp, Khanh nghe giọng bà Năm đon đả:

- Còn đó không Khanh ? Năm dọn cho ăn.

Khanh lắc đầu, mặt buồn hiu . Bà Năm lại hỏi:

- Hay là uống nước trái cây ? Lúc nãy cậu Việt có dặn xay sabôchê sẵn cho con.

Khanh phụng phịu:

- Nếu dì Năm tự làm, con sẽ uống . Còn nếu đó là ý của người ta, con hông thèm.

Bà Năm móm mém cười:

- Đi chơi về trễ bị... ọet chứ gì ? Năm ở nhà lo cơm nước mà cũng bị hoạ lây.

Khanh tròn xoe mắt:

- Ông trời ấy dám xị ọet luôn cả dì Năm à ?

- Thì giận cá chém thớt cho đỡ ấy mà . Trông cậu ta đi ra đi vào, mặt mũi sưng xị mới tức cười . Năm tưởng khi con về sẽ có đại chiến chớ, ai ngờ chẳng nghe hét tiếng nào . Nói cho cùng, con có lỗi đấy.

Khanh nhăn nhó:

- Con đâu có muốn.

Bà Năm nghiêm nghị:

- Đừng hòng qua mặt bà già này . Con định chọc tức Việt chớ ở đó mà không muốn.

Khanh chối:

- Không phải đâu . Con chọc ảnh làm chi ?

Bà Năm chặc lưỡi:

- Vợ chồng như con và Việt đúng là có một không hai . Rồi đây không chóng thì chày, cậu ta sẽ lẳng nhăng bỏ bịch bên ngoài cho mà xem.

Khanh lảng đi:

- Con muốn uống sabôchê.

Bà Năm mở tủ lạnh, vừa nói:

- Tánh Năm thẳng lăm . Nghĩ sao Năm nói vậy . Con cứ cấm cửa mãi, cậu Việt sẽ có người đàn bà khác . Địa vị như Việt có khối người mê, chỉ sợ con hối đã muộn.

Khanh bùng ly sinh tố:

- Con về phòng học bài đây.

Dứt lời, Khanh te te đi một nước . Cô biết bà Năm không ác ý khi nói những lời vừa rồi . Nhưng Khanh vẫn thấy khó chịu khi bị động vào chuyện riêng tư thầm kín.

Cưới nhau cả tháng, nhưng chưa ngủ chung đêm nào . Đúng là đề tài hấp dẫn cho những người thích ngồi lê . Cũng may, bà Năm không thuộc tuýp người lăm chuyện . Đây là lần đầu tiên bà đề cập vấn đề hết sức riêng tư ấy với Khanh . Bà Năm định dọa Việt sẽ bỏ cô vì chán à ? Nếu được thế càng tốt . Cô đang mong anh chán mình đây.

Bước tới cái bàn gỗ đỏ, Khanh nghiêng đầu ngắm lẳng hoa gợi mừng ngày cưới với tất cả xao xuyến . Những bông cúc, bông lan, bông hồng đều đã khô quắt queo . Chúng ủ rũ gục đầu vào nhau buồn bã trông đến chán, vậy mà cô nhất định giữ lại . Ngày nào Khanh cũng để mắt tới lẳng hoa ít nhất một lần . Cô cố ngửi mùi hoa khô ngai ngái và nhớ Hiên.

Mùi hoa càng lúc càng phai nhạt, nhưng tình yêu của cô vẫn đậm thắm, nồng nàn . Khanh nhất định sẽ là của Hiên . Việt mãi mãi phải đứng bên lề cuộc đời của cô.

Dầu sao anh cũng quân tử nhất ngôn, như đã hứa với Khanh . Việt để cô một mình làm chủ căn phòng tiện nghi, đẹp tuyệt ấy . Anh ngủ trong phòng làm việc và chưa bao giờ than phiền . Dầu như thế, Khanh vẫn một mực đề cao cảnh giác . Cô yêu cầu làm khóa và luôn khóa chặt phòng khi ở trong phòng bất kỳ là đêm hay ngày . Có Việt ở nhà hay không khóa cửa phòng đã trở thành thói quen của Khanh . Điều đó đồng nghĩa với việc mất tự do, nhưng biết sao hơn

khi chấp nhận lấy Việt là cô đã đeo gông rồi.

Bọn Hiền, Mai bảo vợ giám đốc, học làm chi cho mệt, có lấy được bằng cũng đem treo dàn bếp . Tụi nó không thể nào hiểu rằng Khanh luôn tâm niệm sẽ quay về với Hiền . Cô không làm vợ giám đốc mãi đâu . Điều này, chẳng biết Hiền có hiểu không khi cô không liên lạc được với anh, không tự bạch được với anh, để Hiền tin rằng Khanh vẫn là của anh với tấm lòng trong trắng.

Việt nóng nảy đầy xấp chứng từ về phía Hà, giọng khô khốc :

- Yêu cầu anh kiểm tra lại . Rất nhiều hện mục sai so với thực tế . Hừ ! Làm ăn kiểu này chắc công ty đến phá sản mất.

Hà từ tốn:

- Tôi đã kiểm tra rồi . Không có vấn đề gì đâu, thưa giám đốc.

Việt sa sầm mặt:

- Lấy gì đảm bảo lời của anh ?

Hà cứng cỏi:

- Giám đốc có thể cho tôi thôi việc nếu sai phạm.

Giọng Việt chùng xuống :

- Được . Anh có thể ra ngoài.

Đợi Hà khép cửa phòng xong, Việt ngửa ngời ngay vào bàn . Anh gõ gõ tay lên xấp hồ sơ dày cộm với vẻ đăm chiêu. Động tác vừa rồi là để Việt kiểm tra thái độ làm việc của Hà . Anh ta tự tin lắm . Tự tin y như một người thẳng thắn, quang minh, nhưng ẩn trong vẻ tự tin ấy là một gì thách thức.

Hừ ! Chắc chắn người đứng sau lưng Hà là Quân . Hắn ta không ngại lên chức giám đốc được, nên nào ưa gì Việt . Cùng một công ty mà có người đối đầu thật là khó chịu . Khó chịu hơn kẻ đối đầu ấy lại ngầm ngầm sắp xếp những ý đồ chống anh trong bóng tối.

Quân đang tìm đồng minh và Hà đã nhanh chóng hợp tác với Quân . Cả hai đang cố tạo cho mình một chỗ đứng trong lòng các cổ động . Nếu Việt không khéo, nhiệm kỳ tới, chức giám đốc này có thể rơi vào tay kẻ khác.

Việt nhìn đồng hồ . Trưa nay, anh phải ghé trường đón Khanh . Đây là lần đầu tiên Việt làm nhiệm vụ đưa đón vợ . Có lẽ anh nên cảm ơn cái xe Dream sáng nay đã trở chứng mới được . Không nhờ nó, chắc Khanh không bao giờ để anh chở đâu.

Vừa đứng dậy, Việt nghe điện thoại reo . Anh nhắc máy nhận ra giọng Khanh.

- Trưa nay, tôi đi với bạn, sẽ không ăn cơm nhà và anh cũng không phải ghé trường đón tôi .

Việt ngập ngừng:

- Bao giờ em về ?
- Chắc chiều . Khoảng năm, sáu giờ gì đó.
- Chúc em đi chơi vui.

Khanh cười trong máy:

- Chắc phải vui hơn ở nhà rồi . Thôi, stop nhé.

Việt ngậy người ra ghế . Anh lại thua con nhóc chảnh chọe ấy lần nữa rồi . Phải nói là anh quá dở để chinh phục cho được Khanh . Anh đã lùi một bước và nằm yên một chỗ chờ chưa tiến thêm được bước nào . Chắc Việt phải học tập kinh nghiệm yêu ở ai đó...

Có tiếng gõ cửa nhẹ, Việt nghiêm giọng :

- Mời vào.

Yến mỉm cười :

- Chỉ sợ giám đốc đã về rồi không hà . Làm ơn ký dùm tôi.

Lật xấp giấy vừa được Yến để trên bàn, Việt nói:

- Cái này thuộc trách nhiệm của ông Quân.
- Nhưng ông ấy đi vắng.

Việt cương quyết:

- Chị chịu khó chờ anh Quân về.

Mặt Yến xịu xuống vì nghe Việt gọi là chị . Cô rất ghét danh xưng này, dù anh gọi thế là đúng . Trong thâm tâm, Yến vẫn thích Việt xưng anh và thân mật gọi cô là em như trước kia.

Nhìn Việt, Yến nói:

- Vàng . Tôi sẽ chờ.

Yến vừa quay đi, Việt bỗng buột miệng :

- Yến có rảnh không ?
- Sắp tới giờ về rồi, tôi đâu bận bìu gì.
- Tôi mời chị đi ăn trưa.

Yến tròn mắt :

- Thế Khanh thì sao ? Anh để con bé ăn cơm một mình à ?

Việt gượng gạo:

- Cô ấy đang vui vẻ với bàn bè chứ không một mình đâu.

Yến lắc đầu:

- Chậc ! Con ngốc này ham chơi thật . Tôi sẽ đi chơi với anh cho đỡ buồn.

Việt mau mắn :

- Tôi chờ Yến dưới sân nhé.

Yến hí hửng trở về phòng làm việc . Cô bắt đầu trang điểm lại và hài lòng với mình . Lúc nào Yến cũng là người đẹp

. Có lẽ Việt đã ân hận vì chọn Khanh thay vì chọn cô.

" Giữa hai người vẫn chưa có gì... " Khanh từng rừ rì với Yến bí mật đó, mà không biết đã gieo vào lòng Yến một niềm hy vọng . Yến luôn cho rằng hy vọng ấy quá mong manh . Thật ra, hy vọng ấy không mong manh, nếu Yến biết tận dụng cơ hội . Hôm nay, cơ hội đã ập đến rồi đó.

Mím bờ môi mọng cho son loang đều, Yến tự tin bước xuống sân, nơi Việt đang ngồi chờ trong chiếc Toyota đời mới.

Anh lịch sự mở cửa cho cô rồi nhanh nhẹn trở lại chỗ sau vô-lăng . Tim Yến chợt đập mạnh vì trong xe chỉ có hai người và vì cô cảm thấy quá gần gũi anh.

Giọng Việt thân mật:

- Yến thích ăn gì nào ?

Yến ngập ngừng :

- Ăn món chay cho lạ miệng . Anh thấy thế nào ?

Việt hóm hỉnh :

- Mô phật ! thiện tai ! Thiện tai !

Yến cười giòn tan vì câu pha trò của anh, cô nói:

- Vậy mà người ta rí tai nhau rằng giám đốc Việt là người không biết đùa.

Việt tủm tỉm:

- Tôi nói thật chứ đâu có đùa . Ăn chay vừa nhẹ bụng, lại nhẹ lòng . Không phải... thiện tai sao ?

Yến buột miệng:

- Khanh thích ăn chay lắm đó . Trước đây, tháng nào hai chị em tôi cũng ăn chay hai ngày.

- Để cầu duyên à ?

Yến rùn vai :

- Hy vọng là không phải, vì nếu đúng thế, lời cầu của tụi tôi chả ứng chút nào . Nhỏ Khanh còn quá bé để có thể làm

một cô vợ đảm đang.

Việt hơi nghiêng đầu về phía Yến:

- Yến ngụ ý gì thì nói thế nhỉ ?

- Tôi chỉ áy náy khi nghĩ tới nhà . Anh không ân hận vì đã lựa chọn chứ ?

Việt lắc đầu:

- Có gì bất trắc đâu để tôi phải ân hận . Khanh rất vô tư, mong cô bé cứ mãi hồn nhiên như thế.

Yến cười khẽ:

- Anh nói thật lòng đấy chứ ?

Việt không trả lời . Anh dừng xe trước một quán cơm chay ở đường Nguyễn Đình Chiểu.

Mở cửa xe, Việt lịch sự đi một bên Yến, cô tự nhiên bám vào tay anh như một tình nhân lý tưởng . Anh giao cho Yến chọn món với lý do mình không rành ăn chay.

Yến nói:

- Tôi sẽ gọi những món nhỏ Khanh thích nhất . Anh nhớ để sau này có dịp lấy lòng con bé.

Chương 8

Việt tò mò đọc thực đơn và buồn cười khi thấy những tên gà, tôm, mắm, lấu như món ăn mặn.

Anh cao giọng:

- Con người ta nghĩ cũng lạ. Đã bảo rằng chay tịnh, nhưng vẫn còn thêm những thứ trần tục.

Yến nhấn mạnh:

- Vì bản chất con người là thế mà.

- Lấy cái tôi để đo lòng người khác, chắc cũng là thuộc tính của con người.

Yến xịu mặt, cô khó chịu khi thấy Việt cứ cố tình châm chọc mình. Nếu biết Việt trút bao nhiêu giận từ Khanh sang cho mình, có lẽ Yến đã không nhận lời đi ăn cơm với anh.

Thấy cô lộ vẻ khó chịu, Việt cười xòa:

- Nãy giờ tôi đùa, bộ Yến giận sao?

Cô lơ lửng:

- Có những chuyện đáng... cảm hận hơn tôi còn tha thứ, chấp nhất chỉ những câu anh bảo là đùa này.

Việt háp háy mắt:

- Ăn chay khiến người ta bớt sân si, bởi vậy sau này tôi và Khanh sẽ mời Yến ăn cơm chay mỗi tháng bốn lần.

- Chỉ sợ tôi không có thời gian.

Việt hỏi:

- Có bao nhiêu thời gian dành hết cho Hà à?

Yến nhún vai không trả lời. Hai người bắt đầu nhăm nháp những món chay giả mặn được khéo làm y như thật.

Việt lại hỏi:

- Yến và Hà vẫn... tiên triền tốt đấy chứ?

Yến bung ly nước lên:

- Sao anh lại thắc mắc chuyện này nhỉ?

- Người một nhà phải biết quan tâm đến nhau.

- Tôi không thích... bị quan tâm kiểu này.

Việt tủm tỉm:

- Yến bây giờ khó hơn Yến trước đây nhiều quá.

Yến u uẩn:

- Tôi lúc nào cũng thế, chỉ có anh thấy khác đi thôi.

Việt chép miệng:

- Sao lúc nào tôi cũng là người có lỗi với chị em cô hết nhỉ ?

- Câu hỏi này tự anh trả lời được mà.

Việt lảng đi :

- Mình về được rồi chứ ?

Yến nói :

- Đã xong bữa cơm, còn ở lại làm gì . Nhưng tôi cho rằng anh vẫn còn muốn hỏi tôi ít nhất một câu.

Việt thẳng thắn:

- Tôi muốn biết Hiền là người như thế nào ?

Yến vuốt tóc:

- Về hình thức, cậu ta hơn hẳn anh . Nếu cho Hiền điểm chín, anh chỉ được điểm bốn thôi.

Việt kêu lên:

- Tôi tệ vậy sao ?

- Nhưng bù lại, anh hơn Hiền tất cả các mặt khác.

Việt khít mũi:

- Ví dụ ?

Yến xòe tay ra đếm :

- Tiền tài, địa vị, có thể là cả sự bản lĩnh, khôn ngoan . Quên nữa...

Việt nhíu mày:

- Quên vấn đề nào ?

Yến nhếch môi:

- Hiền vẫn đang làm chủ vật quý nhất thuộc quyền anh sở hữu . Suy cho cùng, anh chả hơn cậu ta đâu.

Mặt Việt thoáng cau lại:

- Điều đó hoàn toàn sai.

- Lẽ nào anh hiểu nhỏ Khanh hơn tôi ? Ráng giữ vợ cho thật kỹ vào, nếu có cơ hội, Khanh sẽ tìm đến Hiền ngay.

Việt trầm tĩnh:

- Cảm ơn lời dọa dẫm của Yến . Bây giờ chúng ta về.

Vào ngôi trong xe, Yến nói:

- Tôi nghĩ anh phải chấp nhận sự thật . Khanh không bao giờ thuộc về anh dù con bé đã chấp nhận cuộc hôn nhân này . Anh chỉ tìm được hạnh phúc bên người phục nữ khác.

Việt bật cười khan:

- Hy vọng những lời này không phải là Khanh nhờ Yến nói với tôi.

Yến chớp mắt rất thật thà:

- Đúng là Khanh nhờ đó chứ . Nó nhờ tôi lâu rồi, nhưng tôi không nỡ nói vì sợ anh đau.

Việt giều cợt:

- Giờ tôi vẫn đau, sao Yến lại nói ?

Không chút bối rối, Yến trầm giọng:

- Tôi thật xót xa khi thấy anh và Khanh phí thời gian . Đau thì phải tìm cách chữa, chứ cứ ôm hoài cũng chẳng tới đâu.

Việt dừng xe trước nhà Yến, cô ngáp ngừng:

- Anh vào uống nước nhé ?

- Để hôm nào có Khanh đi cùng thì tốt hơn.

Yến nói:

- Cảm ơn bữa cơm chay của anh.

Đội Việt phóng xe đi, Yến mới bấm chuông gọi cửa . Cô đi một mạch về phòng rồi nằm lăn ra giường, lòng anh ách nỗi buồn hận.

Cô không hề ganh ghét em gái mình, nhưng trong thâm tâm, khao khát có được Việt vẫn bùng cháy, bởi vậy Yến không ngưng miệng khi nói những lời lung lạc tình cảm của Việt.

Nếu Việt và Khanh bỏ nhau thì...

Giọng chị Tám vang lên :

- Yến ơi ! Có điện thoại.

Cô hỏi trong:

- Ai gọi thế; ?

- Cậu Hà.

Bảo Yến ưỡ ải bò dậy . Không gì bất lịch sự bằng gọi điện thoại vào giờ nghỉ trưa . Vừa bước xuống lầu, cô vừa lẩm bầm rửa xả Hà.

Câm ông nghe lên, cô nghe giọng anh nhẹ tên :

- Em về rồi đấy à ? Bữa ăn trưa của tổng giám đốc chắc toàn món sơn hào hải vị.

Yến âm ự :

- Anh nắm tin hay thật.

Hà cười :

- Anh hơi ngạc nhiên và tin rằng không tự dung lão Việt lại mời chị vợ đi ăn cơm.

Yến chép miệng:

- Ông ta muốn biết về Hiền.

- Vậy sao ? Thế em đã nói gì ?

- Toàn những câu lấp lửng. Mà anh quan tâm làm chi ?

Hà im lặng . Một lát sau, anh mới khẽ khàng :

- Hiền mới về SG, nhưng nó cũng biến đi đâu mất rồi . Không biết nó có liều mạng để hẹn hò với nhỏ Khanh không.

Yến thất thỏm:

- Dám lắm đấy.

- Lão Việt mà bắt được thì thằng Hiền thân bại danh liệt ngay . Em thử suy nghĩ xem hai đứa ấy có thể hẹn nhau ở đâu ?

- Em không biết . Nhỏ Khanh chưa bao giờ hé môi với em về những chỗ tụi nó từng lui tới.

- Thôi , để anh đi tìm vậy.

Gác ông nghe, Yến ngồi thừ ra ghé . Hừ ! Cô đã chạm vào vết thương của Việt, bây giờ phải làm nó tứa máu mới được.

Rất bình thản, cô nhấn số nhà Việt và nghe anh tỉnh táo lên tiếng.

Cô lơ lửng:

- Không ngủ à ?

- Tôi không có thói quen ngủ trưa . Sao ? Yến gọi điiện để cho tôi thêm một lời khuyên nữa à ?

- Gần đúng như vậy . Nhưng đây là một thông tin chớ không phải là lời khuyên . Anh nghe không ?

Việt hào hứng:

- Nghe chớ . Tôi vốn tò mò mà.

Yến cười :

- Anh sẽ đau vì tật tò mò của mình đấy.

- Chẳng sao . Tôi quen chịu đau rồi.
- Hiền, người anh vừa hỏi thăm đã về SG.
- Vậy à ? Không phải tại tôi hỏi thăm mà cậu ta về chứ ?
- Đừng đùa nữa . Nhỏ Khanh đi đâu anh biết không ?

Việt gọn lỏn:

- Tôi biết.
- Chắc không ? Tôi sợ nó và Hiền ..

Việt gat ngang:

- Tôi lại không sợ . Thôi, stop nhá . Tôi đang bận truy cập . Cảm ơn thông tin của chị.

Cô gác điện thoại xuống thật nhẹ, nhưng Việt vẫn nghe tiếng va chạm nén nổi lòng ghen tuông, bày đặt hỏi về Hiền để cô ta nắm được yếu điểm và bây giờ thông báo một tin khiến anh khó bình tĩnh được.

Tất mảy ví tính, Việt bỏ ra ngoài hiên . Dãy hàng lang dài rộng, râm mát níu chân anh ngồi xuống . Chỗ này Khanh thường tới học bài, chỉ cần một cái chiếu nhỏ, chiếc gối ôm màu hồng, con nhóc chán sẽ ngủ quên . Mỗi lần nhìn trộm dáng nằm của Khanh, lòng Việt lại dâng lên sự khát khao cháy bỏng . Rồi anh lại tự nhủ " Nho vẫn còn xanh " .

Bỗng dưng Việt nhếch môi . Lẽ nào anh mãi đứng ngắm những chùm cho mọng trên giàn cao và tự an ủi mình rằng : " Nho chưa chín " ?

Thiếu chi cách để hái nho, chỉ e rằng mạnh tay quá, chùm nho mọng kia sẽ dập nát.

Đốt thuốc lá, Việt hút liên tục hai ba điếu và nhận ra mình đang tê tái vì ghen . Từ khi lấy Khanh đến nay, Hiền là cái bóng mờ xa . Anh vẫn ghen với cái bóng ấy và cho rằng đó là quá khứ của Khanh . Bây giờ cái bóng ấy hiện thực, nó sắp chụp lên cái gia đình mong manh, hư hư thực thực của anh.

Việt âm ức đi tới đi lui như đang duyệt binh suốt hành lang . Anh muốn đập đổ, phá vỡ cái gì đó để bớt cơn bực bối, ghen tuông đang ngun ngút trong hồn . Anh âm âm bước đến cuối sân . Nơi anh có một phòng tập võ nhỏ . Tới chỗ treo bao trong góc, Việt đâm liên tục vào dẫy . Việt trút hết cơn giận dữ vào đôi tay . Anh đâm đá đến ê ẩm, đến mệt nhoài ngồi thở dốc mà lòng vẫn chưa nguôi.

Giờ nay Khanh đang làm gì, ở đâu ? Cái điện thoại di động cô vứt lại trong phòng như một thách thức Việt có giỏi thì tìm cho ra chỗ Khanh đang hiện diện đi . Ngồi phịch xuống đất, Việt hào hển thở . Anh vuốt mồ hôi ướt đầm mặt và chột sững người khi nghe tiếng Khanh gọi mình.

Nhìn ra cửa, Việt thấy cô đang đứng, mặt tươi cười rõ đến mức anh nhói tim vì ghen . Gương mặt tươi rói này đúng là gương mặt vừa gặp người yêu về . Đi với Việt, Khanh chưa khi nào vui đến thế.

Ngập ngừng một chút, Khanh nói:

- Có mấy đứa bạn tới chơi . Anh đừng phiền vì tôi không nói trước nghe.

Việt trấn tĩnh lại, anh buột miệng:

- Sao lại phiền . Em có quyền đưa bạn về nhà mà.

Khanh cắn môi :

- Tụi nó hát karaoke ồn lắm . Anh làm việc được không ?

- Được . Anh sẽ đóng kín cửa lại . Tụi em cứ tha hồ... hét.

Khanh xiu mặt xuống:

- Vậy là anh không thèm .. xuất hiện dù để xã giao thôi sao ?

Việt nhẹ nhàng :

- Có chứ . Nhưng không phải ngay bây giờ . Ít ra anh phải chỉnh tề, lịch sự hơn lúc này.

Khanh kêu lên :

- Sao lại tập võ vào giữa trưa nhỉ ?

Việt nhìn cô:

- Để đầu óc bớt căng thẳng vì không làm việc được.

Khanh chớp mắt:

- Anh gặp khó khăn gì à ?

- Anh lo vì không biết em đi đâu.

Khanh im lặng . Cô định .. đốp chát vài câu với Việt như thường ngày rồi lại thôi . Dẫu gì bạn bè Khanh cũng đang rần rần ngoài phòng khách, nhìn Việt một lần cũng chưa sao.

Cô quay đi:

- Anh ra nhanh lên nhé ?

Việt nói với theo:

- Em bảo đi Năm làm món gì đó cho bạn bè.

Khanh gật đầu . Nhìn theo dáng rộn ràng của cô, Việt chột nhẹ nhòm . Anh không tin những gì Yến cố tình nói lúc nãy . Anh không tin vừa rồi Khanh gặp lại người yêu cũ . Và anh phản tin sắp tới lúc mình chinh phục cô vợ đồng đẳng này.

Khanh vươn vai bước xuống giường . Sáng chủ nhật không có gì sướng hơn được nằm nướng . Cô .. nướng sấp khét rồi nên đành phải dậy . Làm vệ sinh cá nhân xong, Khanh lon ton xuống bếp . Mở tủ lạnh cô lấy một hộp sữa

tươi không đường và ra sân.

Mắt tròn xoe ngạc nhiên khi Khanh thấy Việt đang khom lưng bên chiếc Dream của mình . Cô bước vội đến gần.

- Sao anh không mang ra tiệm cho thợ ?

Vẫn không ngẩng lên nhìn Khanh, Việt nói:

- Tự anh sửa cho em đi vẫn an tâm hơn.

Khanh tò mò:

- Anh có học sửa xe à ?

- Không . Anh chuyên .. trị tàu biển. Còn ba thứ động cơ xe gắn máy này có gì đâu khó . Tại dạo này không được rảnh, nên chưa chăm chút xe cho em . Giờ thì bảo đảm ngày mai đi học em sẽ thấy khác.

Khanh cong môi ngậm ống hút... Tự dưng cô thấy áy náy khi Việt lo cho mình quá chu đáo . Hôm qua, anh đã mời đám bạn của Khanh ở lại dùng cơm chiều và cũng chính anh hăng hái đi chợ rồi cùng đi Năm lo chuyện bếp núc, trong khi Khanh và lũ bạn mãi vô tư hát hò.

Đến khi vào bàn, cả đám mê tít cái món lẩu Thái cay xé họng, nhưng ngon ơi là ngon của Việt . Bọn chúng khen nức nở khiến Khanh cũng hãnh diện về chồng mình.

Cô không ngờ Việt lại dễ hoà đồng đến thế . Anh chẳng những hát karaoke mà còn kể chuyện tiếu nữa . Phải nói hôm qua là ngày Khanh vui nhất kể từ khi xa Hiền.

Nhìn Việt loay hoay thay nhớt xe, tay lem nhem bẩn thỉu, Khanh lại so sánh: Nếu hôm qua người đứng ở vị trí của Việt là Hiền thì sao ? Chắc mọi cái sẽ không vui không sống động đến thế đâu . Hiền đâu có kinh nghiệm chỉ huy, lãnh đạo, hay nói nôm na là làm đầu trò như Việt để có thể lèo lái đám bạn quý sứ của Khanh khéo như Việt đã làm.

Ăn ngon và no xong, cả bọn ra về thỏa mãn, còn Khanh vui vẻ ra mặt . Cô muốn ngỏ lời cảm ơn Việt, nhưng anh đã rúc vào phòng làm việc để sáng nay dậy sớm sửa xe cho Khanh trong khi cô vẫn còn ngủ.

Ngồi xuống phía bên trên xe, Khanh nói nhỏ:

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

Ngước lên nhìn Khanh, mặt dính đen dầu nhớt, Việt hờ hững :

- Về vấn đề gì ?

Khanh vung tay:

- Về tất cả những gì anh đã làm cho tôi.

Việt nói:

- Hơi .. bị nhiều đây . Đúng là tôi đã làm được gì cho em đâu.

Khanh bóp dẹp cái hộp giấy hết sữa :

- Nhưng hôm qua vui lắm.

Việt gật đầu :

- Ồ vui . Nếu thích, em cứ đưa bạn về chơi . Đây là nhà của em mà.

Khanh ngập ngừng:

- Tôi vẫn chưa quen với việc đó, chắc vì tôi luôn nghĩ một ngày nào đấy mình sẽ ra đi.

Việt mím môi vắn mạnh con vít . Nổi ghen tuông âm ỉ bùng lên và anh cố gắng kềm xuống.

Anh vờ hiểu sai ý cô:

- Nếu Khanh không thích ngôi nhà này, chúng ta sẽ còn ngôi nhà khác.

Khanh chống cằm:

- Với tôi, ngôi nhà nào cũng buồn như nhau.

- Tại em tương thế chứ không hẳn vậy đâu . Bằng chứng là .. hôm qua vui lắm.

Khanh cãi:

- Đầu phải lúc nào cũng như ngày hôm qua.

Việt dài giọng:

- Bởi vậy nhóm Beatles mới có bài Yesterday bất tử.

Khanh gật gù tán đồng :

- Bài đó hay thật, nhưng hình như nhà mình không có.

- Chắc nó lẫn lộn đâu đó, anh sẽ tìm cho em.

Khanh bỗng nói:

- Không ngờ anh hát hay ghê . Nhỏ Bích Thọ cứ khen anh nức nở.

Việt thần nhiên:

- Anh còn thiếu gì cái hay khác mà em chưa biết.

Khanh bĩu môi:

- Nói nghe... xấu hổ quá . Anh thử thí dụ xem nào.

- Cưới được em là hay rồi.

Khanh so vai :

- Tôi lại nghĩ đó là điểm dở nhất của anh chứ.

Việt đưa tay quẹt mặt, mũi anh dính một vệt đen trông như hê . Khanh bật cười làm Việt ngơ ngác.

Anh cau mày khiến Khanh càng cười to hơn:

- Có gì đáng cười đâu.

Khanh tỉnh ngịch:

- Có chứ . Anh cứ đứng yên đi.

Lấy cái khăn lông trắng tinh còn quàng trên vai xuống, Khanh nhón chân lên và chăm chú lau vết lọ cho anh.

Miệng cứ chum chim, Khanh nói:

- Chỉ thêm cái mũi quả dưa đen và cây baton thôi là anh thành Charlot ngay.

Việt bàng hoàng vì mùi hương con gái dịu dàng lén vào mũi . Anh đăm đúi nhìn Khanh:

- Nhưng những phim Charlot đóng không có cảnh lãng mạn này.

Khanh nóng mặt, cô vùng văng:

- Đứng là làm ơn mắc oán . Dơ khăn của người ta hết trơn.

Việt thích thú nhìn đôi má ửng hồng đỏ của cô.

- Để anh giặt cho.

- Hồng thêm.

Việt tùm tùm chùi tay vào giẻ trong lúc Khanh âm ức ngồi xuống ghé băng gàn đó . Cô không hiểu sao vừa rồi mình lại thân mật quá mức bình thường với Việt như vậy . Không lẽ cô áy náy vì những gì anh đã làm cho mình sao ? Trong tình yêu, người ta thường bảo " Nhất cự ly .. " . Nếu Hiền ở gần Khanh như Việt, chắc chắn anh còn chăm sóc, yêu thương cô hơn Việt nhiều . Nếu nhẹ bóng vía, cảm động trước Việt thì cô sẽ rơi vào bẫy của anh mất.

Nhưng chẳng lẽ vì điều nghi ngại đó mà Khanh cứ đứng đưng mãi với Việt? Cô có thể xem anh bạn hoặc một người anh trai mà. Khanh đưa tay gõ lên đầu mình như tổng khứ ý nghĩ không nên có vừa thoáng qua.

Không thể nào xem Việt như bạn hay người thân được . Chính tham vọng và ích kỷ của Việt mà Khanh, Hiền phải chia lìa . Với Việt, cô chỉ có sự căm hận, khinh ghét . Nhưng công bằng mà nói, Việt cũng có nhiều điểm tốt chứ . Khanh chưa bao giờ tìm hiểu anh sao hôm nay cô lại bị thôi thúc bởi sự tò mò về thân phận Việt nhỉ ?

Cô nghe ba mình bảo ba mẹ anh đều mất . Việt chẳng còn mấy người thân trong đời, bởi vậy hôm đám cưới, bên họ nhà trai chỉ có mỗi bà Năm là đại diện . Hôm đó Khanh .. bận lo khóc, nên chẳng để ý đến sự đơn chiếc quá đỗi này của gia đình Việt . Về ở chung, cô mới ngán vì sự vắng lặng trong ngôi nhà quá rộng này.

Nhìn Việt cẩn thận sắp xếp lại bộ khoá mở bù loong, ốc vít của mình với vẻ trìu mến, Khanh hỏi:

- Bộ làm tổng giám đốc công ty vận tải đường thủy là phải biết sửa tàu

hở ?

Việt lắc đầu:

- Đầu có . Đây là việc của công nhân.

- Vậy sao anh bảo anh chuyện trị tàu biển ?

- Tại anh thích phá máy móc . Gặp bất cứ món gì, anh cũng khoái tháo tung ra rồi tự ráp lại cho bằng được.

Khanh nghiêng đầu :

- Có khó khăn lắm không ?

Việt nhìn cô :

- Tùy loại máy . Nhưng nếu đam mê thì chẳng có gì không vượt qua . Mà anh là người đam mê nhất thế giới . Từ khi thay ba anh điều hành công ty, chính nỗi đam mê đã cho anh làm tròn trách nhiệm tốt hơn . Đó là thêm cái hay khác nữa của anh đấy nhóc.

Khanh vuốt mũi:

- Tự quảng cáo mình mà không biết xấu hổ . Phô thật !

Nheo nheo mắt, Việt nói:

- Là người kinh doanh không biết tự quảng cáo, thế nào cũng sập tiệm.

Khanh chưa kịp nói gì thì bà Năm bước ra:

- Cậu có điện thoại.

- Ai gọi vậy ?

Giọng bà Năm ngập ngừng khi thấy Khanh :

- Từ Mỹ gọi về.

Mặt Việt tối sầm lại:

- Dì gác máy đi . Tôi không nghe đâu.

- Nhưng mà cô ấy bảo có chuyện quan trọng.

Việt quát lên:

- Tôi đã bảo dì cúp máy.

Bà Năm vội bước đi.

- Vâng .. vâng...

Khanh khó chịu:

- Sao anh lớn tiếng với dì Năm ?

Việt im lặng . Khanh chột thắc mắc . Cô không hiểu người phụ nữ ở Mỹ xa xôi kia là ai mà Việt lại nổi nóng lên như vậy ..

Bỏ mặc anh ngoài sân, Khanh vào nhà, cô ngừng lại ở salon và nghe giọng bà Năm..

Thì ra bà vẫn nói chuyện với người phụ nữ đó.

Tò mò, Khanh lắng nghe...

Bà Năm vẫn tiếp tục ôm máy :

- Con bé ấy tánh tình cũng dễ thương . Cậu Việt cưng lắm, nhưng dường như nó không yêu cậu Việt . Hai người đâu có ngủ chung ngày nào, vậy mà Việt cũng chịu đựng.

Mặt Khanh nóng lên . Dầu chưa rõ đầu đuôi, nhưng cô thừa thông minh để hiểu bà Năm đang nói về mình . Nhưng lại nói với một phụ nữ khác . Hừ ! Xem ra bà cụ thuộc tuýp người " ngồi lê đôi mách liên lục địa . "

Giọng bà Năm chột trầm xuống :

- Đã hứa với cô, lúc nào tôi cũng chăm sóc cậu Việt thật chu đáo, nhưng chuyện vợ con của cậu ấy thì thú thật, tôi chẳng có cách nào . Thôi, tôi ngừng đây, kéo cậu Việt vào tới thì nguy.

Khanh nhanh chân .. biến vào phòng mình . Nhìn qua ô cửa sổ, cô thấy Việt ngồi như tượng đá ngoài vườn.

Chương 9

Vừa đặt mình xuống salon, Khanh đã nghe Yến rỉ rào vào tai:

- Hiền đã về và gọi lời thăm em.

Mặt Khanh đỏ ửng rồi tái xanh:

- Em muốn gặp anh ấy.

- Nó trở ra Hà Nội rồi.

Khanh thảng thốt:

- Từ bao giờ ? Sao chị không cho em biết ?

Yến nói:

- Hiền về một ngày và đi ngay . Chị có điện cho ẹm, nhưng gặp ông Việt . Ông bảo em đi chơi với bạn rồi mời chị đi ăn cơm cho đỡ cô đơn.

Khanh ngắt ngang lời Yến:

- Hiền có hỏi gì về em không ?

- Có . Nó buồn lắm . Trông ốm và xơ xác như người bệnh nặng.

Khanh nghẹn lời :

- Vậy mà không chịu tìm em để nghe em nói dù chỉ một câu.

Yến thở dài:

- Chị đã giải thích với Hlin, chị tin là nó hiểu em . Nhưng rồi hai đứa sẽ tới đâu đây ? Dầu sao em cũng đã có chồng, đừng nông nổi mà ảnh hưởng đến danh dự gia đình.

Khanh gân cổ lên:

- Nhưng em sẽ không sống đời với Việt đâu.

- Chùng nào tới lúc đó hãy hay . Bây giờ anh ta vẫn là chồng em đấy.

Yến nghiêm mặt, nói tiếp:

- Vào thăm ba đi.

Khanh đứng dậy, đầu óc trống rỗng . Yến nhìn theo, môi nhếch lên đắc ý . Cô phải đào thêm hố sâu ngăn cách Việt và Khanh để cuộc sống vốn đã bất ổn của hai người sẽ càng bất ổn hơn. Nhưng cô chỉ được phép làm điều này thật

bí mật.

Từ phòng của ông Phi, Việt bước ra với nỗi ưu tư hằn sâu trên mặt.

Anh nhìn Yên:

- Sức khoẻ ba kém quá.

Yên nói:

- Đã tới giai đoạn này, đành phải chịu thôi.

Việt trầm ngâm:

- Tôi phải khâm phục sức chịu đựng của ba . Chỉ một mình đối mặt với bệnh tật . Tới lúc không thể giấu được nữa, mới đành để lộ ra.

Yên ngậm ngùi:

- Mẹ và chị em tôi ân hận vì đã quá vô tình.

Việt chép miệng:

- Chỉ mong những ngày tháng ngắn ngủi còn lại ông thấy vui . Có lẽ tôi sẽ bảo Khanh về ở đây để chăm sóc ba...

Yên cười thật nhẹ:

- Anh dám mở cửa chiếc lồng sơn à ?

Việt bình tĩnh:

- Tôi tin Khanh không làm gì sai với chồng.

- Nhưng có người thấy Khanh và Hiền trong Suối Tiên đây . Con bé khôn khéo lấy đám bạn làm bình phong mà không nghĩ làm thế là bôi nhọ danh dự ông chồng.

Việt không dần được cơn nóng, anh gằn:

- Chị nói láo ?

Yên nhìn anh thương hại :

- Để làm gì ? Chẳng lẽ tôi bôi xấu em mình ? Thật ra, tôi muốn anh biết chuyện để giữ lấy vợ.

Việt khô khan:

- Cám ơn.

Anh bước ra sân, chút tro tàn ghen tuông âm ỉ trong lòng . Việt không cho rằng Khanh quỷ quái đến mức qua mặt anh dễ dàng như vậy . Yêu một người là phải tin người đó . Việt vẫn tin Khanh, dù cô không yêu anh.

Khanh bước đến ngồi kế Việt, hai người không ai nói với nhau lời nào.

Sau cùng, Việt lên tiếng:

- Em nên về đây chăm sóc cho ba.

Khanh như bưng tỉnh, cô ngờ ngạc:

- Anh vừa nói gì ?

Việt nhẹ nhàng nhắc lại, Khanh nhìn anh đầy ngạc nhiên . Anh thở dài:

- Ba yếu lắm rồi.

Mắt Khanh rung rung:

- Cảm ơn anh đã nghĩ tới ba.

Việt gượng gạo:

- Lẽ nào em vẫn cho là trái tim anh toàn chứa tham vọng, tiền tài chứ không biết yêu thương, cảm xúc ?

Khanh liếm môi :

- Ý tôi không phải vậy.

Việt khóat tay:

- Anh sẽ sang thăm ba và em mỗi ngày . Nhà có đông người vẫn hơn . Anh nhớ hồi ba anh bệnh, ra vào trong nhà cũng chỉ có một mình anh và dì Năm . Thứ lo cho ông miết, anh bệnh luôn.

Khanh lơ là hỏi cho có chuyện :

- Anh bệnh... rồi sao ?

Việt cười:

- Thì uống thuốc gồng . Bây giờ nhớ lại, anh vẫn không hiểu sao lúc ấy anh có đủ sức để vừa làm việc, vừa chăm người bệnh mà mỗi ngày ngủ có vài tiếng đồng hồ.

Khanh tò mò:

- Mẹ mất trước ba à ?

Việt im lặng . Một lát sau, anh mới nói:

- Năm anh mười tuổi, mẹ không còn nữa . Ba đã sống cảnh gà trống nuôi con . Nghe nói có rất nhiều người đẹp, giàu sang sẵn sàng đến với ông, cho dù lúc đó ông đang rất nghèo khổ . Nhưng ba đã từ chối.

Khanh gật gù:

- Cho nên anh rất thương ba mình ?

Việt nghiêm nghị:

- Yêu thương và kính trọng . Đó là những gì anh dành cho ba.

- Hầu như anh đã quên mẹ . Với anh, bà không còn chút ấn tượng nào hết.

Khanh cắn cớ:

- Nghĩa là anh không thương mẹ ?
- Sao lại không ?
- Tôi có cảm giác như vậy, vì rất ít khi nghe anh nhắc đến mẹ.

Việt bào chữa:

- Con trai thường chịu ảnh hưởng của ông bố.

Khanh cãi:

- Nhưng con trai nhõng nhẽo và thương mẹ nhiều hơn . Lẽ nào anh là người ngoại lệ.

Việt lảng đi:

- Không tranh luận nữa . Anh chở em về lấy quần áo, sách vở.

Khanh ngập ngừng:

- Đề tôi vào hỏi ý kiến ba đã.
- Nếu em hỏi, ba sẽ bảo thôi.
- Sao anh biết ?
- Anh có chút kinh nghiệm nuôi bệnh nhân.

Khanh đứng lên :

- Vậy thì nói với mẹ một tiếng.

Không đợi Việt có ý kiến, Khanh chạy xộc vào phòng bà Thi, giọng hớn hờ :

- Con sẽ về đây ở .

Đang đọc báo, bà sưng sốt kêu lên:

- Tại sao vậy ?

- Anh Việt bảo con về chăm sóc ba.

Bà Thi nhíu mày:

- Hai đứa có gây gỗ không ?

Khanh lắc đầu:

- Dạ, không.

Bà Thi nhìn con gái đầy nghi ngờ . Con ranh này rất giỏi kiếm chuyện . Chắc nó đã lấy ông ra làm cớ để trở về nhà . Chớ có thằng đàn ông nào mới cưới mà muốn ở một mình.

Bà Thi dò dẫm:

- Con gọi ý với Việt à ?

- Đâu có . Tự ảnh bảo với con mà . Việt còn nói mỗi ngày sẽ sang thăm . Vậy là tốt quá rồi . Nói thật, con thích ở nhà mình hơn.

Bà Thi xoa tay rồi rít:

- Không được đâu . Đàn ông không vợ kể một bên là hồng . Ở nhà đã có mẹ và chị Yến chăm sóc ba . Con chỉ sang thăm rồi về bên ấy lo cho chồng . Có chồng phải theo chồng chứ.

Khanh nhăn nhó:

- Trời ơi ! Bây giờ là thời đại nào rồi mà mẹ còn khư khư quan điểm " xuất giá tòng phu " vậy ? Có về bên, con cũng chẳng phải lo gì cho Việt . Dì Năm biết tính ý anh ấy, nên chăm chút Việt từng tí . Con khỏi bận tâm gì cả, khoẻ re.

Bà Thi nghiêm mặt:

- Tưởng vậy là hay sao còn khoe ? Mất chồng như chơi đấy.

Bỗng bà kêu lên:

- Hay là nó chán mày, nên kiếm cơ trả về nhà ?

Khanh buột miệng:

- Làm gì có.

Bà Thi ra vẻ nghiêm trọng:

- Không thể chủ quan được . Đàn ông nào cũng đèo bồng . Con tự cao cứ nghĩ Việt tôn thờ mê mọt mình, tới lúc nó bỏ không hay đó.

Khanh chợt hoang mang . Cô nhớ ngay tới cú điện thoại gọi từ Mỹ hôm trước và thấy khó chịu. Cô không yêu Việt, nhưng cũng không muốn anh yêu ai khác . Bản chất ích kỷ và kiêu căng của phụ nữ bỗng trôi dạt trong lòng Khanh . Cô dường như quên bằng cách đây ít phút, cô còn bàng hoàng vì nghe chị Yến nói về Hiền mà cô chỉ bức bối vì nghi vấn mẹ vừa gieo vào đầu mình . Hừm ! Lẽ nào ngoài cô ra, Việt còn người đàn bà nào khác ? Nếu hôm đó không có mặt Khanh, chắc Việt đã nghe điện thoại rồi.

Cô ta là ai ? Già, trẻ, đẹp, xấu ra sao ? Có phải cô ta là mối tình đầu của Việt không ? Vì lý do gì hai người lại nghìn trùng xa như thế ?

Giọng bà Thi lại xì xào vang lên đầy bí mật :

- Con phải theo dõi để ý xem Việt có gì lạ không ?

Khanh khở sở:

- Làm sao con biết được thế nào là lạ mà để ý.

Bà Thi hạ giọng :

- Nó có lơ là chuyện vợ chồng không ?

Mặt Khanh đỏ bừng, cô ấy ứng:

- Cái đó thì... thì... thì vẫn bình thường.

Bà Thi nói :

- Đàn bà lúc nào cũng có giác quan thứ sáu . Phải biết sử dụng nó để giữ chồng chứ".

Khanh bỗng cúi lên:

- Mặc xác Việt . Bỏ nhau sớm càng tốt . Con chả còn giác quan thứ sáu nào hết.

Bà Thi quát.

- Mà điên rồi hả con ? Dầu không yêu, nó vẫn là chồng mày.

Khanh buột miệng:

- Chỉ trên giấy tờ thôi.

Bà Thi nhíu mày:

- Con nói vậy nghĩa là sao ? Chẳng lẽ cho tới hôm nay Việt vẫn chưa... đụng đến con ?

Khanh vênh mặt lên:

- Sức mấy ông ta dám . Lạng quàng, con cho ăn .. dao đấy.

- Ôi trời ơi ! Mày đúng là Bà La Sát, dữ nhưng ngốc.

- Mẹ muốn mắng thế nào cũng được, con không có chút tình cảm nào với Việt thì làm sao con... con.

Bà Thi rên rỉ:

- Trời ơi ! Khổ thân tôi . Gả con đi rồi vẫn chưa hết khổ.

Khanh mím môi :

- Sao tự nhiên mẹ lại than thở . Mẹ và ba phải hình dung ra điều này ngay từ đầu.

Bà Thi làm thinh, một lát sau, bà nói:

- Hồi lấy ba, mẹ còn nhỏ hơn con nhiều . Mới mười tám tuổi và cũng chẳng hề yêu thương ông ấy chút nào . Ba con lúc đấy đã bốn mươi tuổi, suốt ngày chỉ biết mỗi công ty . Mẹ cũng vì nghĩ tới gia đình, nên mới chấp nhận người chồng chênh lệch tuổi tác . Mẹ đã phải hy sinh tình cảm của riêng mình.

Giọng nghẹn lại, bà Thi nói:

- Lúc đó mẹ cũng khổ lắm chứ . Sống bên chồng, nhưng lòng luôn nghĩ tới người mình thương.

Khanh ngật ngừng:

- Ba con biết không ?

- Mẹ không hiểu . Chắc ông ấy biết, nhưng không nói ra . Ba con rất yêu quý mẹ, chính vì thế dần dà mẹ cũng người ngoại . Thời gian sẽ xoá mờ tất cả . Mẹ có các con và bằng lòng với hạnh phúc của mình.

Khanh tò mò:

- Còn người đàn ông đó ? Mẹ có gặp lại không ?

Bà Thi gật đầu :

- Có chứ . Anh ta có một tiệm tạp hoá ở gần nhà ngoại . Mỗi lần về thăm ngoại, mẹ vẫn ghé vào đó mua vài ba món . Tình cảm ngày xưa đã nguội lạnh, trước mặt mẹ là một người mập béo, miệng xởi lởi chào khách, tay nhanh nhẩu đếm tiền . Cái hình ảnh chàng trai thời hai mươi trẻ trung đầy lãng mạn mãi mãi chết theo thời gian . Bây giờ ngẫm lại, mẹ thấy buồn cười nhiều hơn.

Khanh ngạc nhiên:

- Sao lại buồn cười ạ ?

Bà Thi đáp:

- Mẹ buồn cười vì hồi xưa mẹ từng có ý định bỏ nhà trốn theo anh chàng ấy . Nếu bà ngoại con không kịp ngăn cản, chắc giờ này mẹ đã thành bà chủ tiệm tạp hoá đầu tắt mặt tối ấy rồi.

Nhìn Khanh, bà nói:

- Về già, nhìn lại con đường đã qua, con sẽ thấy chuyện đau khổ vì yêu của mình chẳng có gì lớn lao lắm đâu.

Định nói: " con chưa đủ già để nhìn thấy chuyện đời như mẹ đã thấy", nhưng Khanh lại thôi. Mỗi người một cách yêu, biết đâu chừng mẹ yêu hời hợt nên mới dễ quên như thế, chớ còn Khanh ấy hả...

Giọng bà Thi vang lên, ngắt ngang suy nghĩ của Khanh:

- Con phải thực tế mới được . Nếu cứ mộng mơ hão huyền với một thay đổi trong đời sống vợ chồng, người cháu khổ sẽ là con chớ không phải Việt đâu.

Khanh rầu rĩ ôm đầu . Cô sợ bị nghe .. giảng, nhưng cũng không thoát được . Mẹ và cô cách nhau mấy thế hệ, bà không thể lấy mình để suy ra người khác.

Khanh đứng dậy:

- Con về soạn quần áo rồi sẽ trở qua.

Bà Thi gắt:

- Mẹ đã bảo không cần mà.

- Nhưng con muốn chăm sóc ba, chẳng lẽ điều ấy sai ?

- Nếu biết con xem ba như cái cờ để xa lánh Việt, ông sẽ tức mà chết sớm đấy.

Khanh giậm chân:

- Trời ơi ! Sao mẹ lại nói vậy ?

Bà Thi ôn tồn:

- Mong ước cuối cùng của người làm cha mẹ là muốn thấy con mình hạnh phúc . Ba con chưa đến mức lú lẫn đâu

Khanh . Bởi vậy, mẹ xin con đừng làm cho ông ấy buồn.

Khanh nhắm mắt, thờ dài :

- Vâng.

Cô đã vì ba nên mới lấy Việt, lẽ nào cô không vì những ngày tháng ngắn ngủi của ông một lần nữa, rồi sau đó hãy hay.

Khanh và Việt ra về.

Thấy cô im lặng suốt đoạn đường, Việt lên tiếng trước :

- Dầu mẹ bảo thế, em vẫn có thể về nhà nếu thấy thích.

Khanh chột khó chịu:

- Hình như anh thích tôi về nhà mình thì đúng hơn.

Môi nhếch lên khó hiểu, Việt nhấn mạnh:

- Anh thích tạo thoải mái cho em.

- Vậy sao ?

Việt nhún vai :

- Dĩ nhiên . Nhưng phải trong giới hạn nào đó.

Khanh cười khẩy . Cô chột nhớ đến Hiền, tới những lời như tâm sự của mẹ . Thời gian sẽ xoá mờ tất cả . Khô nổi, thời gian của riêng cô chưa đủ sức làm việc đó . Cô đang nhớ và nhớ cuồng điên người yêu đầu đời.

Hà loạng choạng bước ra đường . Đã rất khuya, nhưng khu phố này vẫn nhộn nhịp như vừa mới vào đêm . Cho ngay vào túi, anh móc ra được tờ hai chục ngàn nhàu nát . Hừ ! Món tiền cuối cùng đấy . Nhếch môi chua chát, Hà bước đến chỗ tay xe ôm đậu dưới cột đèn gần đó . Anh chưa kịp bảo hấn chở mình đi thì nghe có người gọi.

Nhìn sang bên kia, Hà thấy Quân và một người đàn ông lạ . Anh ta đang quơ tay gọi Hà . Ngần ngừng một chút, anh băng qua đường . Kéo Hà ra một góc Quân cười:

- Sạch túi rồi hả ? Đen bạc đồ tình . Túi rỗng nhưng tim đầy tình cũng yêu đời phải không? Này ! chơi nữa chứ ?

Hà cau có :

- Sạch nhẵn rồi lấy gì mà chơi hờ ông ?

Quân háy háy mắt :

- Ấy ! Chớ lo . Có người tài trợ mà.

Hà dè dặt nhìn Quân . Anh chẳng lạ gì tay phó tổng giám đốc này . Ông ta nổi tiếng chịu chơi và cũng mê đánh bài như anh . Lúc này, thoáng thấy Quân ở sòng bài gần đó, Hà đã giả lơ, ai ngờ khi Hà bỏ về, Quân lại gọi anh.

Giọng Quân cao lên:

- Xin giới thiệu, đây là anh Bảy, khách sộp của công ty . Cậu muốn chơi lớn cỡ nào anh Bảy cũng dư sức tiếp... hơi cho cậu . Nào ! Quay lại đi . Đêm còn dài thăm thẳm, cậu có về nhà cũng chả ngủ được một khi túi đã thủng rồi. Không đợi Hà nói lời nào, Quân thân mật cặp cổ anh vào ngồi biệt thự ngay đầu hẻm . Qua khuôn viên là một quán cà phê quanh vườn vẫn còn nhiều cặp tình nhân đang ngồi thủ thủ với nhau . Ba người tới một hành lang rồi lên lầu, nơi có mấy sòng bài đang sát phạt gay gắt.

Quân háy háy:

- Cần bao nhiêu cứ... thật thà khai báo với anh Bảy đây.

Hà từ chối :

- Hai anh cứ tự nhiên, tôi châu rìa được rồi.

Bảy Khả bật cười:

- Sao lại châu rìa ?

Hà liếm môi:

- Hôm nay số tôi đen, không đánh nữa.

Quân háy háy:

- Có cần xả xui không ?

Hà lại lắc đầu, Bảy Khả cười cười :

- Vậy tôi không dm ép.

Dứt lời, ông ta kéo Quân tới một sòng ở góc phòng . Thấy Bảy Khả, một người đang ngồi liền đứng dậy nhường chỗ.

Với vẻ tung dung tự tại, Bảy Khả ngồi xuống ngay . Lấy trong túi ra một xấp tín phiếu mà Hà thấy trị giá mỗi tờ tới năm triệu, Bảy Khả hờ hững đếm nửa lên bàn, giọng thân nhiên :

- Tối nay chơi hết bao nhiêu đây mới về.

Quân táp táp:

- Đùng là danh bất hư truyền . Tiểu đệ xin bái phục cách... chơi của đại ca.

Bảy Khả cười ngạo nghễ . Anh ta thấy một tờ tín phiếu ra giữa sông . Mặt Hà nóng ran, tay ngọc ngoạy khó chịu, máu mê bốc lên rần rật trong người.

Biết là nếu ở lại sớm muộn gì cũng sẽ bị lôi vào cuộc, Hà mím môi quay đi . Ngoắt chiếc xe ôm, Hà về nhà.

Trần trở mãi không ngủ được, anh ngồi bật dậy hút thuốc . Hiện tại Hà đang nợ một số tiền không nhỏ . Nếu Yến biết được, chắc anh mất luôn chút hy vọng cưới cô làm vợ . Nhưng đào đâu ra tiền để lấp vào khoản nợ vì bài bạc đó ? Hà chưa nghĩ được cách nào ngoài cách anh từng làm... Lần đó, anh đã qua mặt Việt , nhưng nếu lần này Hà tiếp tục lập lại, chắc gì sẽ qua truông, khi Việt đã nghi ngờ anh rồi.

Hà thớ dài sườn sượt . anh lạ gì bọn cho vay ở các sông bãi . Tới hạn mà không trả đủ, chắc chúng sẽ lấy mất mạng . Khổ nổi, lũ mẹ đẻ lại con, nợ cũ ngày một phình to, khả năng chi trả của Hà dường như càng ngày càng mong manh. Ngã lưng xuống giường, Hà chập chờn mộng lung . Anh mơ thấy mình trở lại sông bãi và ăn được một xấp tín phiếu . Nhưng tờ tín phiếu y như của Bảy Khả với mệnh giá lớn nhất: Năm triệu đồng . Với xấp tin phiếu này, anh dư sức xoá nợ rồi.

Chưa kịp vui được bao lâu, Hà đã méo mặt khi Bảy Khả xuất hiện . Anh ta giật lấy xấp tín phiếu và đập Hà té nhào . Anh rớt xuống một vực sâu thăm thẳm . Giật mình tỉnh giấc, Hà ngỡ ngác nhìn quanh . Anh đang trên giường, trong nhà mình . Một mỗi bước xuống đất, Hà với chai nước, tu một hơi dài rồi ngồi ôm đầu.

Sáng rồi, chuẩn bị đến công ty thôi . Anh phải làm cái gì đó để có tiền chứ.

Điên thoại reo vang, Hà nhúu mày không đoán được ai gọi sớm đến thế. Nhắc máy, anh nghe giọng Quân nheo nhéo bên kia :

- Đã thức rồi à ? Sao hỏi tôi cậu lẩn mặt vậy ?

Hà âm ự :

- Mệt quá, đôi đành chuồn.

- Giờ khoẻ rồi, đi ăn sáng nhé . Tôi đợi ở quán phở Hai Ngàn đấy.

Hai hơi ngạc nhiên vì sự hăng hái của Quân . Sáng sớm mà đã ra quán, chắc không chỉ điếm tâm bình thường đâu.

Chương 10

Thay quần áo, Hà ra đầu ngõ đi xe ôm . Chiếc Citi đời mới nhất anh đã cầm, giờ chỉ còn cách ngồi xe ôm.

Tới quán, Hà không cần tìm cũng thấy Quân . Anh ta cười toe toét.

- Trông cậu phờ phạc như vừa ốm nặng . Phải làm một tô đặc biệt để lấy lại phong độ mới được.

Hà nôn nóng :

- Chắc anh không gọi tôi ra ăn sáng suông đầu nhi ?

Quân chặc lưỡi :

- Thì cũng có chút việc . Nhưng chả vội vàng gì . Cậu cứ ăn no đã . Đi làm bằng xe ôm cũng cực dữ hả ?

Hà ngường ngáp :

- Tháng em mượn xe cả tháng vẫn chưa trả.

Quân nheo mắt :

- Ngoài thằng nhóc đang ở Hà Nội, cậu còn thằng em nào khác nữa sao ? Vội tôi, cậu cũng sĩ diện à ? Cầm xe vì thua bài thì cứ thú thật cho xong, bày đặt nói láo, khó nghe quá.

Hà nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên:

- Đúng là chả có gì giấu được anh . Chỉ xin anh khin miệng dùm, kéo tay Việt mà biết em khoái trở đen đỏ, sẽ đuổi em mất.

Vỗ ngực, Quân vênh váo:

- Vuốt mặt cũng nể mũi . Việt không dám động vào cậu đâu.

Đợi người phục vụ đi khuất, Quân mới nói tiếp :

- Đẹp thằng Việt qua một bên đi . Tôi và cậu tính chuyện kiếm tiền cho sướng thân.

Hà cò vẻ nghi ngờ:

- Kiếm tiền bằng cách nào ?

Quân lấp lững:

- Bằng những phương tiện mình có sẵn.

Hà khá nhạy bén:

- Tôi hiểu rồi . Buôn lậu chứ gì ?

Quân bật cười :

- Làm gì có vốn mà buôn lậu . Mình chỉ có thể chở đồ lậu thôi . Cậu nghĩ sao ?

Hà nhún vai :

- Tôi nghĩ tới ông Việt trước.

Quân ngao nghề :

- Đạo này hăn lo nuôi ông già vợ ở bệnh viện, chả ngó ngang gì tới công việc đâu . Đây là cơ hội của tụi mình . Có gan thì làm giàu, nếu cậu muốn chuộc lại cái Citi thì cố gắng lên một tí xem nào.

Hà ngáp ngừng :

- Đề tôi suy nghĩ lại đã.

- Nhưng nhanh lên . Không thôi, cậu sẽ sa lầy trong nợ đó.

Thấy Hà ngồi làm thinh, Quân chép miệng:

- Mà có gì đề cậu phải dẫn đo chứ ? Mọi chuyện đã có tôi, phó tổng giám đốc lo rồi . Nhưng không lẽ tôi lại trực tiếp điều hành công việc thì khó coi quá . Cậu sẽ là trung gian, là gạch nối giữa tôi và đám thuyền trưởng . Đây vẫn là việc thường ngày của trưởng phòng phân sự, mà nếu tôi không làm, cậu đã từng ký không nhiều lệnh điều hành tàu đi chở hàng nhưng không vào sổ.

Mặt Hà tái đi, anh chối :

- Làm gì có.

Quân nhấn mạnh :

- Tôi vẫn theo dõi việc cậu làm . Tốt lắm là cậu không còn phải chối...

Đưa tay ra, Quân nói:

- Chúng ta hợp tác vui vẻ.

Hà liêm môi :

- Anh chở hàng cho ai vậy ?

Quân úp môi:

- Người này cậu gặp rồi.

- Bầy Khả à ?

- Có gì không ổn sao ?

Hà lắc đầu . Anh nhìn bàn tay chìa ra của Hà rồi chậm chạp nắm lấy nó . Đây là cái phao mà dù không muốn, Hà cũng đành liều mạng bám lấy.

Chuông điện thoại vang lên giữa trưa im ắng nghe buốt đến tận óc . Khanh giật mình đánh rơi quyển vở xuống đất.

Cô uể oải cầm máy lên . Đầu bên kia giọng một phụ nữ thật trầm :

- Cho tôi gặp Việt.

- Chị chờ một chút.

Vừa lúc ấy, Việt từ phòng bước ra, Khanh nói :

- Anh có điện thoại.

Việt nhíu mày:

- Ai gọi vậy ?

Khanh lắc đầu . Cô trở ra hành lang ngồi với quyển vở trên tay . Đầu óc vẫn còn sật sờ chưa tỉnh ngủ . Khanh lại giật mình một lần nữa khi nghe Việt quát vào máy:

- Đừng bao giờ làm phiền tôi nữa.

Khanh ngồi thẳng người lên, trân trối nhìn khi Việt bước ra.

Anh cúi kính :

- Lần sau em nhớ hỏi tên người gọi.

Khanh phản ứng:

- Hỏi như vậy bất lịch sự lắm . Biết đâu người ta nghĩ vợ .. giám đốc kiểm tra tên họ vì ghen.

Việt hơi khựng lại một chút, anh biết mình đã quá lời nên giả lả :

- Anh không nghĩ thế . Nhưng nhiều khi bị làm phiền qua điện thoại, bực bội lắm.

Khanh tò mò:

- Nhưng người vừa làm phiền anh là ai vậy ?

Việt nhún vai :

- Khách hàng . Nói tên, em cũng đâu có biết là ai.

Khanh cong môi lên :

- Nhưng tôi muốn biết thì sao ?

Việt cười xoà:

- Em bắt đầu quan tâm đến anh rồi à ?

Khanh vuốt cho thẳng trang vở bị cong góc, giọng chua ngoa:

- Bánh ít đi, bánh quy lại . Dạo này anh quá cực vì ba, tôi quan tâm đến anh là phải đạo.

Việt nhấn mạnh:

- Chỉ thế thôi sao ? Anh nghe giọng em cay và ù cả tai . Người ta bảo ớt nào là ớt chẳng cay, đúng thật.

Khanh thở dài:

- Anh tha hồ tưởng tượng, tôi chẳng bực mình chút nào đâu.

Việt vươn vai ngồi xuống gốc cột đối diện, mắt không rời Khanh . Trông cô đáng yêu làm sao. Với mái tóc búi cao, để lộ cái gáy trắng ngần . Bờ vai thon thả, gương mặt Khanh vừa ngây thơ, vừa quý quái khiến Việt nôn nao từng đêm

. Ngay giờ phút này, lòng anh vẫn không ngại khao khát, Việt phải vào nhà thương trông chừng ông Phi, nhưng sinh lực của một người đàn ông khỏe mạnh vẫn tràn trề sung mãn trong Việt . Anh vẫn phải đứng nhìn chòm nho căng mọng và chờ ngày nó chín mọng vào tay mình.

Khanh nghiêng nghiêng đầu:

- Anh không đến công ty sao ?

Việt lắc đầu :

- Tôi nay nhà hàng nổi X.M khai trương.

- Nhưng đó là việc buổi tối mà.

- Tranh thủ làm việc luôn ban ngày . Thế nào những người thường làm ăn chung với anh cũng có mặt . Bàn tiệc là nơi lý tưởng để làm ăn đấy.

Nhìn mặt Khanh, Việt hạ giọng :

- Anh rất muốn có em đi cùng.

Cô kêu lên :

- Không được đâu.

- Tại sao ?

- Tôi .. tôi không quen . Hay là anh đi với chị Yến nghe.

Mặt Việt cau lại :

- Yến không phải vợ anh.

Khanh buột miệng:

- Nhưng đã có lần hai người đi ăn cơm trưa chung mà anh chưa hề nói với tôi.

Việt cười nhạt:

- Đúng vậy . Đó là một sai lầm của anh và sẽ không bao giờ để sai lầm ấy tái diễn.

Im lặng một chút, Việt nói tiếp:

- Chúng ta là vợ chồng, anh luôn tôn trọng những đề nghị của em . Còn em thì sao ? Chỉ quan tâm suông tới anh thôi, chưa... phải đạo đâu.

Khanh hất mặt lên :

- Nói như anh khác nào ép người ta làm việc người ta không thích.

Việt nhìn đồng hồ rồi đứng dậy :

- Anh đã hứa là không ép em mà . Nếu em không thích, cứ thanh toán ở nhà.

Dứt lời, anh đi một mạch tới chỗ để xe . Việt dắt chiếc Dream ra cổng, Khanh ray rút nhìn theo.

Vừa rồi, đúng là cô không phải với Việt, nhưng vốn tự cao, Khanh đâu thể nói khác hơn, trong khi sâu thẳm đáy hồn cô vẫn còn thích làm Việt đau đớn cho bộ ghét. Nhưng thật ra, Việt cũng đâu dễ ghét đến mức Khanh phải cần làm như thế . Anh ta vẫn có nhiều điểm dễ yêu đấy chứ.

Bỗng dưng Khanh lại thắc về người phụ nữ vừa gọi điện cho Việt . Cô ta có phải là người ở tận đất Mỹ xa xôi không ?

Để quyền vợ lên cái đôn hình con voi, Khanh xuống bếp tìm bà Năm.

Vừa thấy bà, Khanh đã trối giọng nhõng nhèo:

- Con muốn ăn xoài tượng.

Bà Năm vừa rửa ly, vừa nói:

- Đã cắt sẵn trong tủ lạnh . Mắm ruốc xào thịt cũng dọn sẵn để trong lồng bàn.

Khanh hớn hờ:

- Cảm ơn dì Năm.

Cắm miếng xoài giòn tan, Khanh hít hà:

- Bữa nay dì Năm mua xoài ngon quá.

- Cậu Việt mua chớ không phải dì đâu.

Nuốt nước bọt, Khanh ngờ ngàng:

- Thật hả dì Năm ?

- Dì nói dối làm chi ? Cậu ấy biết ý vợ mình mà.

Mặt Khanh nóng bừng, cô có cảm giác miếng xoài trong miệng chua hơn.

Giọng bà Năm đều đều:

- Cậu Việt nhà này si tình giống như ông bố . Ba cậu ấy cho đến chết vẫn còn khổ vì tình.

Khanh ngạc nhiên:

- Nghĩa là sao hả di ?

Bà Năm lắng sang chuyện khác:

- Tối nay con mặc bộ đồ nào để đi với Việt vậy ?

Khanh áp ứng :

- Con không biết nữa.

Rồi cô hạ giọng:

- Chắc con ở nhà quá.

Bà Năm tỏ vẻ phật ý:

- Sao lại thế ? Trong làm ăn, người vợ luôn là chỗ dựa tinh thần của người chồng . Trước đây độc thân, Việt đi dự tiệc một mình không sao, giờ đã lập gia đình, mà không vợ kèm một bên là mất thế lắm đó . Con phải có trách nhiệm với chồng chứ . Di nói thật, con có phước mà không biết hưởng.

Khanh khó chịu :

- Di không hiểu con đâu.

Bà Năm thân nhiên:

- Cứ cho là di lầm cẩm đi . Nhưng tới từng tuổi này, di đã chứng kiến biết bao nhiêu chuyện đời con biết không ?

Người cố chấp là người bất hạnh nhất đấy.

Khanh cắn môi:

- Di muốn nói con ạ ?

- Di nói rất nhiều người, nhưng hy vọng là không có con . Nếu biết nghĩ tới người khác một chút, con sẽ thấy lòng thanh thản hơn . Di nghĩ con nên thử đi chung với Việt một lần . Chắc cậu ấy sẽ rất vui.

Khanh thở dài:

- Còn con sẽ rất buồn vì không thích.

Bà Năm nheo nheo đôi mắt lão:

- Vì người khác sẽ thấy mình thánh thiện . Cậu Việt vẫn nói thế với di.

Khanh im lặng ăn xoài . Một lát sau, cô hỏi:

- Theo ý di, con nên mặc bộ đồ nào tối nay ?

Bà Năm trả lời không cần suy nghĩ:

- Dĩ nhiên là bộ váy hai dây màu hồng lấp lánh những ngôi sao bạc rồi . Cậu Việt rất thích bộ váy ấy, nhưng từ khi Việt mua cho đến giờ, con vẫn xếp bỏ xó.

Khanh chông chề:

- Tại con chưa có dịp mặc nó chứ bộ.

Bà Năm hớn hờ:

- Để đi lấy nó ra xem sao .

Khanh hỏi:

- Có thật anh Việt thích cái váy ấy không ?

- Thật chứ.

Vừa nói, bà Năm vừa bước về phía Khanh . Cô leõ ãeo theo sau . Bà Năm lấy cái váy ướm vào người Khanh .

Giọng bà trầm trầm:

- Da con trắng mịn, sẽ rất hợp với màu hồng hoa đào này . Việt đúng là có mắt tinh đời.

Chuông điện thoại lại reo, bà Năm để cái váy xuống giường rồi tắt cả bước tới chỗ đặt máy.

Khanh nghe bà nói :

- Cậu Việt không có ở nhà . Cô cứ nhắn đi. Tôi sẽ nhớ không thiếu một chữ.

Khanh chột khó chịu . Chắc là cô nàng lúc nãy . Sao bám Việt dai thế nhỉ ? Làm như Việt còn độc thân không bằng . Một chút gì như là ghen tuông chột bùng lên trong hồn Khanh, nó khiến cô nhức nhối, bực bội, dẫu Khanh không hề yêu Việt lấy một chút.

Bà Năm vừa bước trở vô, Khanh đã hỏi ngay:

- Ai vậy dì Năm:

- À ! Công ty kiếm cậu Việt.

Cô mỉa mai:

- Con tưởng điện từ Mỹ gọi chứ.

Bà Năm thoáng bối rối, nhưng bà mau chóng lấy lại vẻ thản nhiên:

- Ôi dào ! Cậu Việt giao thiệp rộng, đâu chả có người quen.

Khanh nhấn mạnh:

- Nhưng người khiến Việt nổi nóng lên một cách bất thường lại chính là người gọi điện thoại từ Mỹ về . Mới lúc nãy thôi, Việt nạt con vì cú điện thoại của ai đâu con chả biết tên.

Bà Năm tủm tỉm:

- Con khó chịu à ?

Khanh rùn vai :

- Dương nhiên . Con có lỗi gì chứ.

Bà Năm bỗng nói :

- Đúng là có một khách hàng nữa hay điện thoại làm phiền Việt, nên cậu ấy muốn tránh.

- Nhưng tại sao bà ta lại làm phiền Việt.

Bà Năm ngập ngừng :

- Trước đây công ty của mình vẫn hay chờ hàng cho bà ta, sau đó Việt phát hiện được hàng hoá được đăng ký và hàng công ty nhận chờ hàng không giống nhau, Việt cắt đứt hợp đồng . Từ đó, bà ấy cứ theo năn nỉ Việt, tìm đủ mọi cách nôi lại mỗi làm ăn cũ . Nhưng cậu ấy dứt khoát không chịu.

Ngừng một chút, bà Năm nói tiếp:

- Nhưng trong công ty vẫn có người lên Việt hợp đồng chờ hàng lậu cho bà ta đấy.

Khanh thẳng thốt:

- Sao di biết.

- Di không biết mới là kỳ chứ.

- Nhưng ai lại dám làm chuyện đấy nhỉ ? Rồi Việt có sa thải người đó không ?

Bà Năm đáp:

- Chuyện này di không hỏi, vì Việt để cái gắt lắm . Di nghĩ con nên quan tâm hơn tới chồng mình . Người đàn ông nào cũng cần một chỗ dựa tinh thần sau những phút giây xông xáo, lo toan ngoài đời.

Khanh gân cổ lên:

- Nhưng con biết phải quan tâm chuyện gì đây ?

Bà Năm cao giọng:

- Con hỏi lòng mình ấy.

Khanh cắn môi, nhìn bà Năm với một chút dè dặt . Khi mới về nhà Việt, cô cứ tưởng bà Năm là một bà giúp việc tầm thường . Nhưng dần dà, Khanh nhận thấy không phải thế . Qua Việt, Khanh được biết, bà Năm từng là một giáo viên tiểu học không chồng con, là bạn của mẹ anh lúc sinh thời . Bà đã bị khờp, nên không đép lớp nữa mà về phụ giúp cho gia đình anh . Việt xem bà như người thân thích ruột thịt. Bà Năm rất sâu sắc, lời ăn tiếng nói mạch lạc, kiến thức uyên bác và cũng rất tâm lý, bởi vậy Khanh luôn cảm giác bà đọc được hết những suy nghĩ của mình . Với Việt, tiếng nói của bà luôn có trọng lượng, anh khá nể nang người quản lý của mình . Rất nhiều chuyện trong gia đình Việt mà Khanh chưa được biết . Một phần tại cô không quan tâm, phần khác tại Việt quá kín đáo . Khanh luôn có cảm giác anh giữ cho mình bí mật nào đó của gia đình.

Mà đó là bí mật nào chứ . Muốn quan tâm đến Việt, ít ra cô phải biết rõ về gia đình, về cá nhân và công việc làm của anh . Khổ sao những chuyện này, Khanh lại mù tịt.

Ngập ngừng một chút, cô hỏi:

- Nghe nói hồi nhỏ Việt cực lắm hả Năm ?

Bà Năm ngậm ngùi:

- Ồ . Việt cực lắm . Năm đó, cậu Việt mới hai mươi tuổi, đang học đại học mà phải cáng công ty thay cha mới tội chứ . Tội nhất là lúc ấy công ty trên đà thua lỗ, khách hàng chẳng ai thèm thuê tàu bè để chuyên chở . Cậu Việt bán bớt tàu, thanh toán hết nợ nần cũ của ông bố rồi một thân một mình vừa đi học vừa điều hành năm chiếc tàu cũ nhất để qua ngày.

Khanh tò mò:

- Rồi sau đó thì sao ?

- Ôi dào ! Chuyện dài dòng lắm Năm hồng nhớ nổi . Con đi mà hỏi Việt ấy.

Khanh phụng phịu:

- Nhiều lúc con thấy mặt anh khó đăm đăm trông ớn .. bỏ xừ.

Bà Năm xua tay:

- Coi vậy chứ không phải vậy đâu . Cậu ấy luôn mong ước được vợ mình quan tâm . Nhưng người đàn ông nào lại không nhiều tự ái . Việt muốn được con yêu mến thật sự chứ không muốn làm kẻ chiếm đoạt.

Ngừng một chút với vẻ đầy suy nghĩ, bà Năm mới nói tiếp:

- Việt biết con còn nặng tình với người yêu cũ . Tuy rất buồn, nhưng cậu ấy vẫn thầm khen con là người chung thủy.

Khanh ấp úng:

- Việt nói với dì như thếà ?

Bà Năm nhún vai:

- Có lần dì phê phán con, Việt đã bênh vực bằng lý lẽ ấy . Dì nói thật, con nên chôn kín cái tình yêu đầu đời gì đó mà trong tiểu thuyết hay đề cao, để sống thực tế hơn đi.

Khanh buột miệng:

- Dì Năm giống mẹ con ghê.

Bà Năm thần nhiên:

- Dì và mẹ con là những bà già lắm cẩm chớ gì . Ai đã sống qua nhiều cũng đều trở nên lắm cẩm . Đó cũng có thể là một thói quen của những người già . Thói quen đa nghi, chủ quan bốc đồng như bọn trẻ.

Khanh tròn xoe mắt nhìn bà Năm, cô có cảm giác bà đang diễn thuyết cho mình nghe . Một người giúp việc nhà mà biết nói như thế quả là hiếm thấy.

Bà Năm chợt ngắt ngang câu chuyện :

- Gần tới giờ rồi . Con chuẩn bị đi không kịp đó.

Khanh nói :

- Vẫn còn sớm mà.

Bà Năm lắc đầu :

- Không sớm đâu .Di sẽ sửa soạn cho con, cũng lâu lắm đấy.

Bà Năm vẫn giữ lập trường của mình :

- Là vợ tổng giám đốc, con phải lịch sự, sang trọng, vui vẻ, bất thiệp cho nở mày nở mặt chồng.

Khanh lâu bầu :

- Lẽ ra Việt nên cưới chị Yến . Chị ấy hội đủ những tiêu chuẩn Năm vừa đưa ra, còn con thì không.

Bà Năm tỏ vẻ phật ý:

- Ai lại kỳ thế . Phải tập ăn nói cho đâu ra đó, con ạ.

Khanh làm thinh . Cô bước về phòng mình với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu.

Tại sao cô lại đi với Việt đêm nay khi mình không hề ép buộc . Có lẽ do cô bốc đồng chứ Khanh không hề có chút cảm tình nào với Việt, tình yêu của cô đã trao hết cho Hiền từ lâu lắm rồi.

Chương 11

Khanh bồn chồn ngồi sát cửa kính xe, cô muốn tạo một khoảng cách với Việt dù khoảng cách ấy không dài hơn một hải tẩu và chẳng an toàn tí nào.

Tới nhà, Khanh bước xuống với đôi chân mỏi mệ vì đôi giầy cao, cô có cảm giác mình đi không vững trên khuôn viên trải đầy sỏi.

Thay vì vào thẳng trong phòng, Khanh lại ngồi xuống ghé đá cạnh dãy hành lang thân quen . Mùi hương của những loài hoa nở về đêm, thoảng trong sương mát rượi làm cô hết sức dễ chịu.

Khanh nũng nịu khi Việt ngồi xuống kế bên:

- Mỗi chân quá hà.

Anh mau mắn:

- Để anh xoa cho.

Lý trí cô phản đối, nhưng không hiểu sao miệng cô không thốt nên lời . Khanh im lặng để mặc Việt nâng chân mình lên tháo từng chiếc giầy vút chúng lên cỏ ướt sương và nhẹ nhàng bóp từng ngón chân cô.

Cô nghe giọng Việt hi thâm :

- Đỡ mỗi chưa ?

Và giọng mình thật lạ:

- Đỡ... rồi.

Việt cười:

- Đúng là nhất vợ nhì trời.

Khanh phụng phịu rút chân lại . Cô còn chưa biết nói sao đã thấy mình lọt thỏm trong vòng tay Việt . Anh dịu dàng nâng cằm cô lên, mắt sáng rực nổi ham muốn . Ánh mắt cháy bỏng của Việt khiến người Khanh mù mẫm, cô áp úng khi thấy anh cúi xuống:

- Dừng... mà.

So với buổi tối tân hôn, tối nay phản ứng của Khanh quá yếu, yếu đến mức dường như Việt chẳng cảm nhận được điều đó . Anh chỉ thấy Khanh run rẩy trong tay mình, mắt bối rối nhìn anh rồi nhẹ nhàng hồ khép nửa trốn tránh, nửa đợi chờ, nửa khép nép, nửa gọi mời . Không dẫn lòng được, Việt đặt môi mình lên môi cô và không... bị nhận sự

chống cự nào . Khanh tự buông thả theo cảm giác . Đang lúc cô đắm đuối hôn trả anh thì Việt đẩy nhẹ cô ra.

Anh ngồi thẳng người lên, giọng khô khan:

- Xin lỗi . Anh có quá chén nên không làm chủ được mình . Đừng trách anh nhé.

Rồi bỏ mặc Khanh hệt hảng ngòi trên ghé đá, Việt hấp tấp về phòng.

Khanh ngỡ ngàng nhìn theo . Hơi thở anh còn vương trên môi cô nồng nàn, da diết đến mức Khanh muốn được anh hôn nữa . Vậy mà Việt lại đổ lỗi cho rượu . Chắc cô cũng vì rượu mới dễ dãi thế này . Việt tự trách anh hay muốn ám chỉ Khanh đây ?

Bỗng dưng Khanh giật mình ghê gớm . Rõ ràng cô không say, rõ ràng mới cách đây chừng một tiếng đồng hồ, cô còn đón đầu khi nghe nhắc đến Hiền, sao bây giờ cô lại .. lại...

Ồi chào ! Khanh ơi ! Mày thật đáng trách, đáng làm trò cười cho một gã lồi đời như Việt . Rõ ràng anh ta nắm được .. một giây xao xuyến của mày, nên mới làm thế cho bỏ ghét.

Người rũ xuống như cành hoa héo, Khanh muốn khóc, nhưng khóc không được . Cô loạng choạng bước những bước chân trần về phòng và ước gì mình say đến mức quên trời quên đất.

Vút điều thuốc hút dở dang xuống nước, Việt chống tay nhìn những đám lục bình bèo bồng trên sông . Đã một tuần này, anh theo tàu trôi nổi khắp sông nước miền Tây, sống theo kiểu dân thương hò rày đây mai đó, kiểu sông này, Việt đã từng sống, nhưng đã lâu rồi, ở cái thời khó khăn khi mẹ bỏ cha con anh đi với người đàn ông khác . Kể từ ngày đó anh xem như mẹ đã chết, ngay với Khanh, Việt cũng không muốn cho cô biết mẹ anh vẫn hiện diện trên đời . Chuyện của bà là vết như không xoá được và Việt không muốn vết như ấy loang rộng ra nữa.

Đạo này bà hay điện thoại về tìm Việt . Dứt khoát anh không nghe và yêu cầu cả di Năm cũng thế . Việt hiểu anh độc đoán khi đưa yêu cầu đó với di Năm . Dù sao, hai người cũng từng có mối quan hệ tốt đẹp trước kia, anh không nên vì oán mẹ mà lôi cả di ấy vào cuộc . Dầu di Năm giàu, anh vẫn biết bà và mẹ mình vẫn chuyện trò qua lại bằng điện thoại . Có chuyện nào của Việt mà mẹ không nắm đầu.

Bất giác Việt nhếch môi chua chát . Đức tính đáng ghét nhất của phụ nữ là không chung thủy . Mẹ anh đã đánh mất điễm này, bà không chịu đựng thương nhớ khi chồng sa cơ thất thế nên đành đoạn bỏ con lại đi theo người đàn ông giàu có hơn . Bà đã khiến Việt gục đầu trong mặc cảm suốt thời niên thiếu . Bây giờ bà điện thoại cho anh làm gì ? Có phải càng về già, người ta càng ăn năn những tội lỗi đã phạm không ? Mẹ anh đang hối hận đó sao ? Tất cả đã muộn rồi và anh sẽ không tha thứ khi nhớ lại những nhọc nhằn đã trải qua...

Giọng người tài công lẫn tiếng gió:

- Vào trong lai rai vài ba xi cậu Việt ơi . Đứng ngoài đó chi cho nắng.

Việt ngán ngừ một chút rồi ngồi xuống chiếu trải dưới mũi tàu . Nhìn cá, tôm bay ê hề cạnh can rượu trắng đầy nhóc nhách, Việt lắc đầu ngao ngán.

Từ buổi tối ấy đến nay, anh không đụng vào giọt rượu nào, dầu trên tàu vẫn thường có người... lai rai.

Bỗng dung Việt nhớ Khanh còn cào, giờ này cô đang làm gì ? Đi chơi với bạn bè hay đang ôm vớ ngời ngoài hành lang ?

Chỗ hành lang ấy, Việt đã mua thêm nhiều chậu hoa, nào là trầm bạch hương, thạch thảo, hoàng hậu... Anh muốn Khanh được ướp trong hương hoa . Anh muốn... Lòng Việt lại âm ỉ ghen tuông . Anh khở sở khi nhắc tới hai tiếng “ thủy chung”.

Trước đây, Khanh dửng dưng, lạnh lùng với Việt vì cô chung thủy với Hiễn. Lúc đó, anh luôn đau khổ, ganh tỵ với thằng nhóc mình chưa hề biết mặt . Trong thâm tâm, anh nghĩ đủ mọi cách để chinh phục Khanh, để cô quên môi tình đầu thơ mộng ấy đi. Dường như anh đã đạt mục đích rồi mà . Việt cảm ly rượu lên uống cạn . Hừ ! Anh thật điên khi nghĩ như vậy.

Tôi đó, nếu không vì rượu, dễ gì Khanh nằm trong tay anh . Nụ hôn của anh xuất phát từ tình yêu thật sự . Còn với Khanh thì sao ? Có phải vì lừa gạt rom không ? Đang hứng phấn bởi rượu, Khanh đã đáp ứng lại anh . Đó không phải là tình yêu mà chỉ là bản năng.

Chính vì thế, nên đang hạnh phúc, Việt bỗng choàng tỉnh và bỏ mặc Khanh ngồi lại một mình . Thái độ của anh hẳn đã xúc phạm tới Khanh rất nhiều . Anh có thể kiềm chế để tiếp tục hôn, thậm chí vuốt ve và tiến xa hơn nữa mà chắc Khanh sẽ đáp ứng, nhưng Việt đã dừng lại . Anh muốn có được cô một cách lãng mạn hơn, thi vi hơn kia.

Rượu trong can cạn dần, đám thanh niên trên tàu hè nhau hát hò . Bài vọng cổ nào nuốt ngân nga nghe buồn đứt ruột . Việt buông ly ra đứng trước mũi tàu.

Chừng một tiếng nữa sẽ tới SG . Đây là lần đầu tiên Việt xa nhà sau khi đám cưới . Khanh đang thế nào nhi ? Cô thấy được tự do thoải mái hay đang âm ỉ nhớ anh ?

Chắc cô chẳng thèm nhớ Việt đâu . Trái tim cô vẫn còn của Hiễn, Khanh đã dành hết nỗi nhớ cho cậu ta rồi . Nhiều lúc Việt thắc mắc không hiểu hai người còn liên lạc với nhau không . Điện thoại sẵn ở nhà và cả khắp nơi, muốn gọi cho nhau lúc nào chả được . Chuyện riêng tư ấy Việt đâu thể kiểm soát nổi . Bởi vậy, đã chọn Khanh, anh đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tàu cập bến, Việt quơ vội hành lý, dặn dò tài công đôi ba câu rồi gọi xe ôm về nhà.

Người mở cửa cho anh là dì Năm . Việt máy móc hỏi:

- Ở nhà vẫn bình thường chứ dì Năm ?

- Vâng.

Việt ngập ngừng :

- Khanh thế nào ?

Bà Năm nói một hơi :

- Ngày đi học, tối vào nhà thương cả tuần nay nên hơi ồm vì thiếu ngủ.

- Cô bé không đi chơi sao ?

- Chắc là không . Đã vậy, lại trầm tư ít nói . Có lẽ Khanh nhớ cậu.

Việt bật cười:

- Hy vọng là thế . Để tôi sang bên ấy đón Khanh về.

Bà Năm bảo:

- Chiều nay, Khanh ở nhà đang học bài ngoài hiên ấy.

- Thế à ?

Vừa nói, Việt vừa ba chân bốn cẳng bước ra ngoài . Anh nhớ cô quá và chẳng là sao đâu được lòng mình.

Nghe tiếng chân vội vã của Việt, Khanh ngẩng đầu lên nhìn . Cô đón nhận ánh mắt, nụ cười và cả anh bằng tất cả bối rối, hồi hộp mà không biết tại sao.

Giọng Việt xót xa:

- Em ốm thấy rõ . Sao lại thế ? Từ giờ trở đi, anh sẽ vào bệnh viện thay cho em.

Khanh chớp mắt:

- Anh cũng ốm, không những ốm mà còn đen nữa.

- Ở ngoài sáng, gió đương nhiên phải đen và khét nắng rồi.

Việt buông mình xuống, anh tựa vào cột đá mài mát rượi và tha hồ ngắm Khanh :

- Mới xa nhà một tuần mà cứ tưởng như mấy tháng . Nhớ nhà ơi là nhớ.

Khanh khít mũi:

- Cái nhà mà có mắt chắc nó đang rơi lệ vì cảm động.

Việt tùm tùm cười . Hai người bỗng im lặng . Sau buổi tối đó, giữa anh và Khanh đã có một khoảng trống, dầu không nói ra, nhưng ai cũng dè dặt đối với nhau . Một tuần xa cách đâu dễ xóa khoảng trống ấy, trái lại, Việt càng thấy khó mở lời hơn.

Người nói lại cậu chuyên là Khanh, cô lơ lửng:

- Đi xa những một tuần, không có gì để kể hết sao ?

Việt nói:

- Anh đi vì công việc, gặp toàn cái bực bội, kể sợ em chán.

Khanh chu môi:

- Thì anh lựa chuyện không chán ấy.

Việt vùi vỉnh:

- Anh đang khát khô cả cổ đây.

Liếc anh một cái, Khanh đứng dậy vào nhà bếp . Chưa biết cô sẽ cho mình uống gì, nhưng Việt đã mát ruột . Anh lim dim mắt chờ Khanh.

Cô trở ra với một ly cam vắt vàng óng và một cái khăn ướt trắng tinh . Không nói lời nào, Khanh đưa cho Việt.

Anh vùi mặt vào khăn mát thơm mùi hương cỏ . Đây là lần đầu tiên Khanh chăm sóc Việt, bởi vậy anh cứ muốn kéo dài phút giây hạnh phúc này ra mãi. Uống một ngụm nước cam, Việt âu yếm nhìn Khanh, trong lúc cô vờ ngó lơ chỗ khác.

Việt nói:

- Kiểm tra phương tiện chuyện cho của công ty mình làm chứ là chuyện thường xuyên phải có, nhưng giám đốc không cần phải đích thân mà thường giao cho nhân viên coi.

Khanh gặng:

- Vậy sao anh lại đi ?

Việt âm ự:

- Anh thấy thỉnh thoảng nên thay đổi môi trường . Hơn nữa, lênh đênh trên sông rạch là nỗi đam mê một thời của anh . Trước đây, anh vẫn thường đi vắng . Sau này, công việc nhiều quá, anh đành ở nhà.

Khanh ngập ngừng:

- Nghe di Năm kể, hồi nhỏ anh cực lăm phải không ?

Việt nhìn trời:

- Lúc làm ăn thất bại, anh và ba khốn khổ vô cùng . Rồi cũng phải cố gắng qua ngày, dần dần gầy dựng lại cơ ngơi và tồn tại tới bây giờ . Suốt đời, anh không thể nào quên khoảng đời gian nan, cực nhọc ấy.

Việt im lặng, một lát sau, anh nói tiếp:

- Chính những ngày tháng đó đã giúp anh nên người.

Khanh gật gù như bà cụ non:

- Người ta luôn trưởng thành trong gian khổ mà . Tình yêu cũng thế.

Việt tâm tặc:

- Xa em mới một tuần đã thấy khác . Có tiến bộ đấy.

Khanh lơ lửng:

- Về mặt nào cơ chứ ?

- Ít ra cũng biết chăm sóc chồng.

Mặt Khanh thoáng đỏ:

- Hồng dấm đâu.

- Sao lại không chớ ? Người ta luôn thay đổi để tốt hơn, dễ yêu hơn . Lẽ nào em lại khác ?

Khanh cắn môi . Suốt tuần này, đêm nào cô cũng trằn trọc nhớ Việt . Tối ở bệnh viện, Khanh càng thấm thía những gì anh đã làm cho gia đình mình . Khanh xốn xang khi liên tưởng đến chuyện “ Lỡ quá chén” của hai người . Dầu cố chối bỏ, Khanh vẫn không thể dối lòng rằng cô ghét anh . Trái lại, thời gian gần đây, Việt chính là trung tâm điểm mọi chú ý của Khanh . Cô thất thỏm lo âu, giận dỗi, buồn phiền khi Việt đi và không điện về . Nhất định cô sẽ không thềm hở môi, cô sẽ làm mặt .. ngẫu cho anh biết thân . Thế nhưng vừa thấy Việt, mọi toan tính của cô dường như tan biến . Cô như bị cuốn bởi ánh mắt nồng cháy, bởi nụ cười đa tình và bởi vẻ phong trần, sương gió anh mang từ xa về . Chỉ một tuần không gặp thôi mà Việt như khác hẳn . Gió nắng đã biến anh thành người lạ . Trong chiếc quần jean bạc phếch, cái áo somi phạch ngực, Việt trông .. hay hay và Khanh cứ thích thú khi thỉnh thoảng lại len lén nhìn về bụi đời của anh.

Hiền vốn đẹp trai, vẻ đẹp hào hoa của Hiền lại không thể sánh với nét khoẻ mạnh từng trải của Việt . Gương mặt anh thiên về nội tâm nhiều hơn, bởi vậy càng gần Việt, Khanh càng thấy lòng mình chao đảo.

Nói thầm với bản thân thế thôi, chớ Việt còn lâu mới chinh phục được trái tim kiêu hãnh của Khanh.

Giọng bà Năm vang lên ngắt ngang suy nghĩ của cô:

- Có điện thoại gọi Khanh.

Cô đứng dậy:

- Ai vậy dì Năm ?

- Dì không biết . Chắc là bạn cháu.

Khanh nhón chân trên nền gạch một cách yêu đời . Rõ ràng cô vui vì Việt đã về nhà . Nhưng đó là bí mật của Khanh, cô sẽ giấu kỹ bí mật này chớ không để lộ cho anh biết đâu.

Cầm ống nghe lên, Khanh líu lo thật vô tư:

- Khanh đây.

Đầu bên kia im lặng, mấy tích tắc sau cô mới nghe giọng quen thuộc vang lên:

- Em khoẻ không ?

Tim cô như muốn thoát khỏi ngực . Nắm chặt ống nghe trong tay, Khanh nghẹn ngào:

- Anh phải không Hiền ?

- Anh đây.

Hai người chột rơi vào im lặng . Khanh nhìn vội về phía hàng lang . Cô tựa lưng vào tường, mũi cay xè, cổ khô khốc.

Khanh run giọng:

- Anh đang ở đâu đây ?

- Ở nhà anh Hà . Anh vừa về tới SG . Năn nỉ mãi mới xin được số điện thoại ở nhà .. chồng em . Anh Hà bảo Việt đi vắng . Anh gọi chắc không làm khó em chứ ?

- Kh... ông . Không sao.

Hiền có vẻ tha thiết :

- Lâu quá mới được nghe em nói.

- Em cũng vậy.

- Anh muốn gặp em, muốn nhìn em dù một thoáng thôi.

Khanh thẳng thốt :

- Không được đâu.

- Tại sao ?

- Em bận vào bệnh viện với ba . Đạo này ông yếu lắm rồi.

Hiền ngọt ngào:

- Em nhờ chị Yên . Chắc chị ấy không nỡ từ chối . Anh sẽ chờ em ở quán Bạch Đàn.

- Em không thể.

- Anh nhớ em quá . Nếu không gặp em, anh không thể về đâu . Thật đó.

Khanh nhắm mắt, bồi hồi vì tiếng Hiền hôn gió qua điện thoại.

Gác ống nghe, cô thơ thẩn trở về phòng người vật vờ vật vường như muốn ốm.

Thật không ngờ Hiền lại gọi cho Khanh vào lúc cô tưởng quên bằng Hiền. Thế là những đóm lửa nhỏ vùi trong tan tro cứ tưởng đã tắt nay chột bùng lên. Tình yêu của Khanh dành cho anh vẫn đầy các ngăn tim, Việt không đủ sức đánh bật hình ảnh của Hiền dù cô bắt đầu nghĩ tới Việt khá nhiều những lúc gần đây. Lý trí và tình yêu cảm lại cấu xé

nhau . Khanh khở sở giấu mặt vò gói cho đến khi có ai đó lay mình.

- Em mệt à ?

Khanh vẫn nằm yên:

- Không . Tôi định ngủ một chút để tôi còn vào bệnh viện.

Việt hăng hái:

- Anh sẽ lo cho ba thay em.

- Nhưng anh mới về, cần phải nghỉ ngơi cho lợi sức đã . Hơn nữa, tôi không an tâm nếu không ở cạnh ba những ngày này.

- Người cần nghỉ ngơi là em đây . Anh có kinh nghiệm nuôi bệnh, chả chuyện gì em phải lo hết . Nếu thấy lo, em có thể vào bệnh viện ngủ, anh sẽ thức trực cho em . Như vậy cũng tốt vì em sẽ không bị mất sức.

Bỗng dưng Khanh nổi cáu.

- Anh không cần tử tế với tôi . Tất cả những gì anh đã làm chỉ khiến tôi khó chịu.

Việt từ tốn :

- Đừng tưởng anh đang vì em . Anh vào bệnh viện vì lòng yêu quý ba . Anh nói thật do đó em không nên dành với anh.

Dứt lời, anh bước ra ngoài . Khanh ôm chặt cái gói, cô bắt đầu tính toán xem tối nay phải làm sao . Nên gặp Hiền hay không ? Đây quả là một câu hỏi thừa, vì chắc chắn cô sẽ đến chỗ hẹn . Cô còn mong gặp Hiền gấp mấy lần anh mong gặp cô nữa.

Thật ra, ba dạo này mệt bất thường, đêm trực nào cũng phải gọi bác sĩ ít nhất một lần. Tốt nhất, Khanh nên vào bệnh viện cùng với Việt thay vì vào quán với Hiền, nhờ xảy ra tình huống xấu nhất, cô không phải ân hận vì mình đã vắng mặt. Nhưng tại sao lại tưởng tượng tới điều tệ hại ngay lúc này chứ ? Đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi đâm ra quẩn.

Bà Năm mời ăn cơm. Khanh ngồi vào bàn ăn với vẻ lơ đãng lạ lùng. Việt gấp cho cô miếng cánh gà.

- Đang nghĩ ngợi điều gì à ? Ăn miếng cánh để suy nghĩ bay bổng, bé con.

Khanh gượng gạo cười . Cô cố tập trung nghe Việt kể chuyện chuyện đi về với bà Năm nhưng cô không ghi nhớ được gì . Tâm trí cô dồn hết về Hiền rồi.

Chợt Việt hỏi:

- Vào bệnh viện với anh không ?

Khanh buột miệng:

- Không.

Việt nói:

- Vậy anh đi một mình.

- Ngay bây giờ à ?

Việt nhìn đồng hồ:

- Cũng tối rồi còn gì.

Dứt lời, anh ra hành lang đốt thuốc . Khanh quanh quẩn trong nhà . Cô vừa muốn anh đi ngay, vừa muốn anh ở lại .

Có anh ở nhà, chắc cô không đến chỗ hẹn . Anh như một chiếc neo buộc cô vào bên bờ bồn phận. Dầu sao Khanh

cũng đã có chồng, Hiền có thể đánh giá được hạnh phúc của cô, dù còn yêu và tha thiết muôn gặp lại cô kia mà.

Khanh trở ra nên dè dặt từ bao giờ vậy ? Thói quen thích gì làm nấy, cái đầu bốc đồng của cô đâu rồi ?

Khanh bước ra hành lang nhìn Việt phủ khói mịt mù.

Anh dò dẫm:

- Hình như em định nói với anh gì đó ?

Khanh lắc đầu:

- Đầu có.

- Trông em lạ lắm. Xa xôi, bí hiểm làm sao ấy.

Khanh ngượng nghịu cười:

- Tất cả là do anh tượng tưởng.

Búng tàn thuốc vào góc sân, Việt vươn vai:

- Anh đi đây.

Khanh cắn môi:

- Để em lấy áo gió cho anh.

Việt mỉm cười:

- Anh không lạnh đâu.

Đến sát bên Khanh, anh cúi xuống, cô vội vàng quay lưng, dù tim rộn lên.

Giọng anh buồn và tha thiết :

- Ngủ ngon.

Khanh đi như chạy vào nhà . Cô bó gối ngồi một góc giường, nghe đồng hồ tích tắc từng giọt thời gian . Tốt nhất, cô

nên vào bệnh viện để không bị lôi cuốn bởi khao khát gặp lại Hiền.

Mà tại sao Khanh phải trốn tránh anh khi bao lâu nay cô sống là để chờ tới phút giây này ? Rõ ràng cách nghĩ của người ta mỗi lúc mỗi khác . Khanh đang tự đẩy mình vào ngõ hẹp, mà bước tới hay thụt lùi cô cũng làm tổn thương mình và người khác.

Tám giờ, cô thay quần áo và xuống bếp nói với bà Năm:

- Con vào bệnh viện.

Mắt bà Năm sáng lên:

- Ồ . Vào với Việt cho vui.

Vừa dắt xe ra tới cổng, chuông điện thoại đã reo vang. Cô bảo:

- Di để con nghe.

Đầu dây bên kia, giọng Hiền ngập ngừng:

- Cho tôi gặp Khanh.

Cô cắn môi làm thinh, Hiền hỏi tới:

- Phải Khanh đây không ?

Không trả lời , cô gác máy rồi bước thẳng tới chỗ dựng xe.

Bà Năm dặn dò:

- Đi đường nhớ cẩn thận đấy.

Cô gạt đầu như máy, điều khiển xe như người vô hồn . Thay vì thẳng đường tới bệnh viện, Khanh lại cho xe chạy vòng, tới quán Bạch Đàn cô dừng xe lại, nhưng không vô.

Một giây... hai giây .. một phút và dường như cả một thế kỷ vừa trôi qua . Khanh vừa rồ ga định phóng đi thì nghe giọng Hiền thẳng thốt, mừng vui.

Anh giữ chặt tay cầm lái của cô, mắt nhìn như muốn thu hết hình ảnh Khanh vào tâm trí.

Giọng tha thiết, Hiền nài nỉ :

- Vào với anh đi Khanh.

Mắt rung rung, lý trí hoàn toàn bị khuất phục, Khanh riu riu bước theo Hiền. Tay trong tay, mắt trong mắt, hai người đối diện nhau . Hiền áp đôi bàn tay Khanh vào mặt mình, giọng lạc đi vì xúc động :

- Anh nhớ em quá.

Thấy Khanh cắn môi làm thinh, Hiền thì thầm :

- Nói gì với anh đi Khanh.

Cô nghẹn ngào:

- Anh không giận em sao ?

Hiền nồng nàn :

- Em là tình yêu của anh . Làm sao có thể giận tình yêu cơ chứ.

- Nhưng em đã phản bội ..

Chôm qua bàn, Hiền đặt tay lên môi cô:

- Đừng nói thế . Anh biết tới bây giờ em vẫn chưa thuộc về hắn . Em vẫn là của anh mà.

Khanh khở sở:

- Em không thể thủ thân như vậy hoài được . Một ngày nào đó em sẽ ngã gục vì mòn mỏi.

Hiền gật đầu thật nhanh:

- Anh hiểu . Chúng ta phải chờ .. ly dị là biện pháp duy nhất để mình được có nhau . Nhưng bây giờ hãy dẹp vấn đề ấy qua một bên . Anh muốn nghe em nói em đã nhớ, đã khổ, đã khóc vì anh như thế nào.

Khanh nhìn Hiền đăm đăm . Hai người xa nhau mới đó đã hơn năm tháng . Trông Hiền vẫn đẹp, vẫn tươi như ngày nào chớ không ốm o thất tình, râu tóc bù xu chết chìm trong rượu vì đau khổ như cô vẫn tưởng . Ở Hiền, có một điều gì đó rất lạ nó khiến cô bỗng dè dặt.

Khanh hỏi :

- Anh có hình dung từ ngày anh đi Hà Nội tới giờ, em đã sống như thế nào không ?

Hiền hơi khựng lại, anh thờ dài :

- Dĩ nhiên anh hình dung được . Vậy em có tưởng ra anh đã sống lây lất thế nào ở mùa Đông Hà Nội không ?

Khanh chớp mắt vì vẻ mặt thống thiết của Hiền. Ước chi cô có thể ngã đầu vào ngực anh và khóc cho hả hỉ ? Đường như đọc được điều Khanh nghĩ, Hiền kéo ghế sát vào Khanh và dịu dàng vòng tay ôm cô. Khanh vùi mặt vào vai Hiền . Hai người kể cho nhau nghe thời gian đã qua của mình . Ai cũng buồn, khổ, nhớ nhưng, nhưng ai buồn hơn ai, Khanh không biết được.

Quán mỗi lúc một vắng, những cặp tình nhân lần lượt đưa nhau đi . Cô nhìn đồng hồ và bảo:

- Em phải về.

Hiền tiếc nuối:

- Mai anh sẽ chờ em ở cổng trường.

Khanh lắc đầu:

- Không nên .Em không muốn bị bạn bè đánh giá.

Hiền hờn dỗi :

- Anh xin lỗi . Dầu sao em cũng là tổng giám đốc phu nhân mà.

Khanh héo hắt:

- Em đã cạn nước mắt vì danh phận ấy, vẫn chưa vừa lòng sao còn mĩa mai.

Hiềm mím môi:

- Tưởng tượng lúc nào hấn cũng ở cạnh em, anh không chịu nổi.

Khanh buồn bã :

- Tốt nhất là quên em , anh sẽ dễ chịu ..

- Anh không thể.

- Vậy phải làm sao cho em vui sống chứ ?

Hiền rên rỉ:

- Tại sao chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh này ? Anh sẽ làm gì đây hở Khanh?

Khanh xót xa nhìn anh . Câu hỏi của anh cũng chính là câu hỏi của cô . Phải chăng câu hỏi này không có câu trả lời.

Hai người bịn rịn chia tay . Hiền đưa Khanh về tới đầu đường gần nhà . Bấm chuông cô chờ bà Năm mở cửa với tâm trạng nặng nề, ray rứt. Gặp lại Hiền cho thoải nhớ nhưng lòng buồn càng buồn hơn.

Tâm hồn người ta sao phức tạp quá . Khanh biết dù chọn người đàn ông nào, cô cũng không hạnh phúc như những phụ nữ khác.

Mở cổng, bà Năm la lên giận dữ:

- Trời ơi ! Con đi đâu vậy ? Việt tìm con muốn chết mà không gặp.

Khanh khó chịu:

- Ảnh tìm con làm gì ?

Dì Năm nghiêm mặt:

- Tình trạng ba con rất xấu, không biết giờ này ra sao rồi ?

Khanh chợt rã rời, cô quay xe phóng một mạch trên phố vắng tanh . Nước mắt nhạt nhòa, cô cầu mong cho ba mình sẽ không sao... không sao.

Chương 12

Việt với tay lấy hộp thuốc, khổ nổi bên trong không còn điều nào . Anh uể oải đứng dậy đi ra góc phố mua gói “ Ba số năm”, rồi ngồi lại ngoài ghế đá rít một hơi dài khoan khoái.

Cả tuần này, Việt mất ngủ . Anh vừa lo xong chuyện ma chay của ông Phi, giờ lại lo chuyện Khanh bệnh . Cô bé không đủ sức khoẻ và sự vững vàng của tâm hồn để vượt qua cú sốc này . Khanh ân hận vì không được gặp ông lần cuối . Sự ân hận ấy đã khiến cô ngã bệnh . Cô luôn tự dày vò mình và không ngớt nguyện rửa mình, khiến Việt cũng thấy bất nhẫn.

Anh biết Khanh đang ray rứt vì một chuyện riêng tư nào đó mà anh không tiện hỏi . Việt lại rít thuốc, dù chẳng muốn, nhưng .. hình ảnh về buổi tối ông Phi qua đời lại hiện lên trong tâm trí Việt.

Rõ ràng hôm đó Khanh có vấn đề. Vấn đề ở cú điện thoại bạn bè nào đấy gọi đến cho cô . Sau khi nghe điện thoại, Khanh bỏ vào phòng riêng chớ không ra nghe anh kể chuyện sông nước lênh đênh như cô đã yêu cầu.

“ Vấn đề” của Khanh càng lộ rõ hơn ở giờ cơm . Cô khó khăn ăn từng miếng một, khó khăn mở lời và quyết định không vào bệnh viện. Rõ ràng Khanh đã tính toán sẽ đi đâu với ai ngay lúc đó rồi . Nhưng nếu đi chơi với Bích, Hiền hay bạn cùng lớp chắc chắn cô không ân hận đến độ ngã bệnh như vậy.

Giọng bà Năm vang lên:

- Con bé lại không chịu ăn . Nó làm như nhịn đói thì ông ấy sống lại không bằng.

Việt dụi điều thuốc hút dở và hỏi:

- Máy hôm nay có ai điện thoại tìm Khanh không ?

- Có chứ . Nhưng Khanh không nghe với lý do bệnh.

Việt ngập ngừng:

- Dì biết tên người gọi đến không ?

Bà Năm lắc đầu:

- Cậu muốn hỏi ai mới được ?

Việt xua tay:

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi . A! Đạo này bà ấy cũng không gọi về chứ ?

Bà Năm nói:

- Có gọi về một lần.

Việt cười nhạt . Anh dẫn chân trên nền gạch bóng loáng. Tới phòng Khanh, Việt gõ cửa.

Giọng cô câu kính vang lên:

- Đã bảo con không ăn mà.

Việt đẩy cửa bước vào:

- Không ăn cũng phải chuyện trò . Nằm trong phòng như ở tù thế này em sẽ chết khô lúc nào chả ai hay.

Khanh kéo rèm trùm kín đầu:

- Chết được càng tốt . Mỗi ngày khỏi phải thấy mặt anh.

Việt giật tung rèm ra:

- Nhưng em chưa... được chết, nên vẫn phải đối diện với anh . Sao nào ? Em nghĩ cứ làm khổ mình là ba sẽ sống lại sao ?

Khanh co người lại:

- Làm ơn để cho tôi yên . Anh ra đi.

Việt li mặt ngồi xuống giường, giọng đanh lại :

- Em đúng là ích kỷ khi muốn người khác phải quan tâm đến mình, bằng cách bỏ cơm, giả bệnh.

Khanh kêu lên:

- Tôi làm gì mặc xác tôi, anh đừng nói nữa.

Dứt lời, cô sụt sịt khóc:

- Chị Yên kể, trước khi... đi, ba còn kêu tên tôi, nhìn quanh quất tìm tôi . Lúc đó tôi lại... mãi ham vui.

Việt vội bảo:

- Không ai trách em sao đã vắng mặt, ngay cả ba cũng thế . Bởi vậy, em đừng tự hành hạ mình nữa.

Khanh im lặng . Cô quay mặt vào vách với vẻ bứt rứt khôn nguôi . Rồi như không chịu đựng nổi, cô thỏn thức:

- Chắc chắn ba đang rất giận vì tôi đã làm trái ý ba.

Việt ôn tồn:

- Anh không biết ba đã dặn dò em điều gì, và hiện giờ em đang ôm nỗi khổ nào . Anh chỉ nghĩ rằng, nếu nói được những dần vặt trong lòng, tâm hồn sẽ thanh thản.

Khanh chua chát:

- Tôi có thể thỏ lộ với ai đây ? Nhắm anh có thông cảm, có bỏ qua những lầm lỗi của tôi không ?

Việt nuốt tiếng thở dài . Lẽ nào tới đó Khanh đi với Hiền ? Thằng nhóc ấy đâu phải ngẫu nhiên có mặt ở SG đúng lúc ông Phi mất để tới phúng điếu chia buồn ?

Con ghen tuông áp tới, khiến Việt tức thờ . Thái độ khinh khỉnh của Hiền khi bắt tay anh, công thêm nụ cười hiểm hóc của Hà hôm đó chỉ làm anh khó chịu . Nhưng tới bây giờ, Việt đã mạnh mẽ đoán được lý do khiến Khanh ân hận đến phát bệnh lại làm lòng tự trọng của một gã đàn ông bị vợ cấm sừng tổn thương nặng nề. Vậy mà hôm đó Việt không mấy may nghĩ ngờ . Anh đã bị tình địch lần nhân viên của mình cười vào mũi mà đâu có hay. Nhìn Khanh trần trở trên giường, Việt vừa thương, vừa giận . Anh dần đau đớn xuống và tha thiết nói:

- Chuyện đã qua rồi, sao anh lại không thông cảm với em chứ . Nếu tin tưởng anh, em cứ nói hết cho vui lòng . Ba đã gọi gắm em cho anh, dù em thế nào đi chăng nữa, em cũng vẫn là vợ anh, là người anh yêu ngay cái nhìn đầu tiên. Khanh cắn môi . Đây là lần thứ nhất Việt nói “ yêu cô” . Lời tỏ tình của anh rất chừng mực, không lãng mạn như lời tỏ tình của Hiền, nó không khiến cô run lên vì hạnh phúc hay tự ái vì được yêu . Tất cả những ưu ái Việt dành cho Khanh chỉ làm cô ân hận hơn.

Sau khi gặp lại Hiền cho tới bây giờ, trái tim Khanh như chai đá, cô cố tìm nhưng không tìm ra chút rung cảm nào đối với anh . Có chăng chỉ là nỗi ân hận đang thiêu đốt tâm tư cô.

Yêu thì Khanh vẫn còn yêu, nhưng tình yêu ấy đã thôi nồng nàn như cô vẫn tưởng . Có lẽ vì hai người cách xa nhau quá, những tình tứ chung xưa giờ đã rất riêng tư . Anh không còn là người cận kề để lo lắng chăm chút cho Khanh như ngày nào, mà chính Việt mới chính là điểm tựa của cô.

Suốt thời gian qua, Việt đã vất vả thế nào, Khanh biết hơn ai hết, nếu cô thành thật kể với anh, khác nào cô hát vào mặt anh một ly nước lạnh ?

Chậm chạp gương ngời dậy, Khanh hỏi anh:

- Có thật ba không giận tôi không?

Việt gật đầu:

- Thật . Ba cứ tưởng em đang trên đường đến bệnh viện . Ba có nuôi tiếc một chút nhưng không giận em đâu . Nhưng nếu em cứ thế này mãi, ba sẽ không vui . Bây giờ ngồi dậy, ăn chút gì nhé ?

Cô nhìn anh rồi đặt hai chân xuống đất, bước được vài ba bước, Khanh thấy lão đảo muốn té . Việt vội ôm cô bằng cả hai tay.

Anh vỗ về:

- Không sao đâu . Tại em bỏ ăn nên mới choáng.

Mắt nhắm nghiền, Khanh bầu chặt vào hông anh, mặt áp vào ngực anh vững vàng êm ấm . Nước mắt ràn rụa, Khanh thổn thức khóc.

Việt âu yếm vuốt tóc cô, anh ân cần gỡ những ngọn tóc lòa xoà trên trán Khanh sang một bên rồi lau nước mắt cho

cô . Cũ chỉ của anh như một người lớn đang sẵn sóc em gái càng làm Khanh cảm động hơn.

Việt thì thầm:

- Cứ khóc đi rồi em sẽ vui buồn . Nên nhớ rằng . Lúc nào, anh cũng là chỗ dựa của em . Đã hứa với ba, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em.

Khanh bỗng yếu đuối hẳn:

- Anh đừng bỏ em đi đâu hết nhé ?

- Ồ . Anh sẽ không đi đâu cả . Bây giờ nghe lời anh, ăn một chút xúp.

Nhắc bỗng Khanh lên, Việt bế cô đặt lên giường:

- Cứ ngồi đây chờ ah.

Dứt lời, anh xuống bếp bung tô xúp bà Năm đã múc sẵn lên . Vừa dịu dàng, vừa cẩn thận, anh dứt từng muỗng cho Khanh.

Cô ngượng ngùng:

- Em tự ăn được.

- Nhưng anh thích thế này hơn . Trông em như con mèo ốm, hiền lành yếu đuối thế này khó ai ngờ em chuyên môn ăn hiếp chồng.

Khanh chớp mi, một chút hồng chợt ửng lên trên đôi gò má xanh xao, cô âm ự:

- Làm như anh dễ ăn hiếp lắm.

Việt nhìn Khanh không nói lời nào . Tâm trạng cô bé thật phức tạp, buồn vui bất chợt . Cách đây không lâu, cô còn cáu gắt, xua đuổi anh, giờ lại ôm anh và khóc . Có phải Khanh đang lấy Việt để lấp vào khoảng trống của Hiền không ?

Bất giác, anh hoàn toàn hụt hẫng, bởi ý nghĩ vừa loé ngang hồn . Việt khô khan đứng dậy :

- Em ráng ăn hết nhé . Anh phải xem lại một số văn bản quan trọng cho ngày mai.

Khanh hơi ngạc nhiên vì thái độ của anh, nhưng cô vẫn nói:

- Vâng . Em sẽ ráng.

Căn phòng chợt trống vắng khác thường . Khanh chán nản nhìn qua ô cửa sổ . Thật ra, cô đang muốn gì ở Việt ? Cô cần một chỗ dựa, nhưng lại không quan tâm xem Việt thừa thông minh và kinh nghiệm sống để hiểu những biến chuyện diễn ra trong hồn cô . Anh bỏ đi ngang vì tự ái bị tổn thương, vì biết cô vẫn còn giấu anh nỗi niềm riêng của mình.

Bà Năm đẩy cửa ra:

- Có cô Yên sang thăm.

Khanh gượng cười với chị .Hôm nay Yên trông sút rõ . Mắt vẫn còn quầng thâm, mặt vẫn hằn nét mệt mỏi dầu cô trang điểm khá kỹ.

Yên hát mặt:

- Đã hết bệnh chưa cô nương ?

- Em bị chóng mặt chớ có bệnh hoạn gì đâu . Cả tuần nay không ăn, không ngủ được.

Cô chợt nghẹn lại, Khanh mếu máo:

- Em nhớ ba quá . Hic,hic..

Yên nạt ngang:

- Nín ngay ! Ai lại không nhớ ba ? Em làm ơn đừng mít ướt nữa.

Nhìn chén xúp cô còn ăn dở, Yên trách cứ :

- Việt bỏ em một phòng thế này à ? Hừ ! Buồn tẻ, tù hãm như vậy làm sao nuốt cho vô . Hừ ! Ba mới nằm xuống chưa được mấy ngày, anh ta đã thay đổi cách đối xử với em rồi à?

Khanh bồi rối:

- Không có đâu . Việt bận bù đầu, em không muốn làm phiền anh ấy.

- Vợ bệnh, chồng phải quan tâm . Sao lại gọi là phiền ? À ! Hay tại hai người là vợ chồng hờ nên em ngại ?

Thấy Khanh xụ mặt, Yên liền chuyển tông :

- Bên này buồn quá trời, hay là về với mẹ và chị cho khuây khỏa ? Chị tin chắc Việt sẽ đồng ý . Em về nhà vẫn tự do hơn.

Yên chợt hạ thấp giọng:

- Hiện ở lại SG luôn . Nó nhờ chị nhắn với em vì điện thoại không tiện.

Khanh thẳng thốt :

- Sao lại thế ? Anh bỏ việc à ?

Yên cười cười:

- Người ta có thể bất chấp vì tình yêu mà. Lẽ ra em phải mừng chứ . Giờ không cần trốn ra Hà Nội vẫn thoải mái gặp nhau.

Khanh bồn chồn:

- Nhưng anh sẽ mất chỗ làm, em không muốn thấy Hiện thân bại danh liệt vì em.

Yên khoát tay:

- Em khỏi lo . Hà đã tìm việc cho Hiền . Nghe nói lương cũng khá cao . Coi như cậu ta có đủ điều kiện để vì em .
Chị không hiểu em còn giữ ý định “nối lại tình xưa” không ? Nếu còn thì tìm cách ly dị đi.

Khanh ngờ ngàng nhìn chị mình, cô ấp úng:

- Ba mới mất, tâm trí em vẫn chưa yên ổn, khoan đề cập vấn đề này đã.

Yến vẫn tiếp tục nói:

- Trước đây, em vì ba mới đồng ý lấy Việt, giờ em tự quyết định cuộc đời mình được rồi . Nếu ly dị, Việt phải trả tiền số cổ phần không nhỏ đâu . Nó đủ để mẹ và chị em mình sống sung túc.

Khanh ngập ngừng:

- Ý ba luôn muốn tiền phát sinh ra tiền nên mới giao hết cổ phần có được cho Việt . Nếu bán cổ phần ấy để tiêu xài thì còn gì để nói nữa . Ngồi không mà ăn đến núi cũng phải lở, huống hồ số cổ phần nhỏ nhoi ấy.

Yến cười nhạt:

- Cách nói năng của em bữa nay giống Việt ghê . Em nhiễm anh ta từ bao giờ vậy ?

Khanh so vai :

- Chị không cần quan tâm vấn đề này . Em sẽ tự giải quyết chuyện của em và Việt.

- Vậy còn Hiền thì sao ?

Khanh nhăn nhó:

- Chị để em yên được không ?

Yến đứng dậy:

- Được chứ . Chỉ tội nghiệp Hiền . Nó đang chờ âu trả lời của em thông qua chị.

Khanh giận dỗi :

- Em mệt mỏi lắm rồi . Nói tới Hiền em đang muốn chết đây . Nếu tối hôm đó đừng đến chỗ hẹn với Hiền, em đã gặp ba lần cuối và bây giờ đã không khốn khổ như vậy.

Yên cao giọng:

- Nhưng Hiền đâu có lỗi . Cậu ta và Hà đã tới phân ưu rồi còn gì.

Khanh ním môi:

- Chỉ em mới có lỗi . Khi đồng ý lấy Việt , em đã không tỏ rõ lập trường, em mơ hồ ngay chính trong tình yêu của mình và bây giờ em đang gánh hậu quả.

Yến mỉa mai:

- Em luôn tự hào về sự thủy chung dành cho Hiền . Chả lẽ bây giờ em đã thay đổi . Em hết ghét Việt tạt xượng tụy rồi

à ? Tôi nghiệp Hiền, nghèo bao giờ cũng thua thiệt . Nhất là khi yêu một người đã quen sung sướng như em . Chị tin Hiền không trách em nhưng sợ nó sẽ chết dần chết mòn vì tuyệt vọng mất.

Khanh làm thính nghe Yến nói tiếp:

- Chị về đây . Ráng suy nghĩ thật kỹ những lời của chị.

Bỏ mặt Khanh một mình, Yến nhún nhảy bước ra . Ngang phòng làm việc của Việt, cô gõ cửa.

Chỉ một tích tắc sau Việt đã xuất hiện với gương mặt hớn hờ . Anh cứ tưởng Khanh tìm mình . Khi thấy Yến, anh đã nhúu mày khó chịu . Giọng khô khan, Việt cộc lốc:

- Có chuyện gì không ?

Yến đong đưa cái xách tay:

- Mẹ bảo tôi sang thăm chừng nhỏ Khanh và thăm luôn cả anh.

Việt băng băng đi trước.

- Mời chị ra phòng khách.

Yến lễ đờ theo sau :

- Nhà lấm phòng nhỉ . Nhưng phòng nào cũng lạnh, bảo sao nhỏ Khanh không đòi về với mẹ cho được.

Việt buột miệng:

- Khanh muốn về thật à ? Sao tôi không nghe cô bé nói kìa ?

- Tại nó ngại ấy . Nói thật, ở bên đây y như ở trong tháp ngà, mất tự do bảo sao con bé không bệnh . Mà bệnh gì ngoài tâm bệnh ? Nhìn nó vật vờ vật vường như thất tình mà tội.

Việt nhếch môi:

- Chị giỏi tưởng tượng thật.

Yến tròn xoe mắt:

- Tưởng tượng à ? Không tin, anh hỏi Khanh xem, phải con bé muốn về bên mẹ không . Dĩ nhiên chả có đảng phu quân nào muốn vợ rời khỏi nhà, nhưng anh nhắm cái lồng bê-tông cốt sắt này sẽ nhốt Khanh được bao lâu.

Việt lạnh lùng:

- Yến không cần khiêu khích . Là chồng Khanh, tôi biết mình phải làm gì cho vợ mà.

Yến vênh mặt lên:

- Kể cả chuyện con bé muốn ly dị à ? Tôi không ngại nói nhỏ với anh , Hiền sẽ ở lại SG chứ không ra Hà Nội xa xôi nữa . Ha ! Tôi e rằng anh chẳng biết đêm ba mất, Khanh đã đi với Hiền... chính vì thế nên nó mới ân hận đến đổ bệnh.

Việt nghiên răng:

- Yên luôn muốn thấy tôi và Khanh bất hoà . Tại sao vậy ? Tại Yên ganh tỵ với Khanh, đúng không ? Nếu đến đây với ý tốt tôi hết sức hoan nghênh . Bằng ngược lại, tôi xin mời chị ra cửa.

Dứt lời, anh hăm hăm đi tới mở rộng cửa phòng khách . Yên với vẻ há hê vì sự tức giận của Việt.

Cô nhong nhảnh đứng dậy:

- Dầu sao cũng người một nhà . Anh đừng thô lỗ với tôi như vậy, rồi có lúc phải ân hận đấy.

Việt cố dần cơn nóng xuống, anh hơi thách thứ.

- Khanh đã là vợ tôi và sẽ mãi là vợ tôi, tôi không sợ mất Khanh đâu ..

Yên giễu cợt:

- Điều đó tùy thuộc ở con bé . Và anh hãy đợi đấy.

Nhìn Yên đắc chí bước đi, Việt cố kềm tiếng... rủa . Yên rất hận anh và cô đang trả thù bằng cái mồm gian dối đây mà . Nhưng lỡ những lời Yên nói thật thì sao ?

Việt bực bội bước loanh quanh trong phòng . Dầu Yên nói thật hay dối, anh vẫn cố giữ Khanh cho mình . Anh tin ngày nào đó, cô sẽ yêu anh . Nhưng ngày đó bao giờ mới đến ? Lòng kiên nhẫn của Việt dường như đã cạn kiệt rồi . Anh không hiểu mình đủ kiên trì để theo đuổi chính vợ mình không, hay rồi hai người chia tay như Yên đã độc mồm gieo vào tim anh một mầm nghi ngờ tai quái.

Vừa khui lon bia ướp lạnh, Hà vừa hắt hàm nhìn Hiền:

- Công việc mà đang làm thế nào ?

Hiền ngáp ngừng;

- Nhàn, nhưng phiền lư quá, nên tối không thể yên giấc được.

Hà bật cười hô hô:

- Tại mà năm một mình, nên mới thế, chớ nếu có một em kế bên thử xem, cứ ngủ mê mệt cho tới sáng còn không dậy nổi ấy chứ.

Hiền gượng gạo cười theo . Anh uống hết lon bia rồi ngáp ngừng;

- Đạo này tay Việt giữ Khanh kỹ quá . Em điện thoại không khi nào gặp con bé.

- Vậy mà gặp ai ?

- Bà già nào ấy.

- Thì nhờ bà gọi Khanh.

- Như vậy phiền lắm.

Hà nhún vai :

- Phiền quái gì . Muốn đạt được kết quả sau cùng, phải cố chịu đấm ăn xôi.

Hiền xoay cái lon không :

- Chỉ sợ tay Việt làm khổ cô bé.

Hà gạt ngang:

- Hấn không dám đâu . Tao nghĩ cơ hội của mày tới rồi . Phải vừa xoa dịu, vừa âu yếm lẫn tấn công, gây áp lực để con nhỏ ly dị chồng đi chớ . Cái gì mày cũng sợ, cũng ngại thì thua.

Hiền thở dài :

- Sau khi bác Phi mất, hình như Khanh không muốn gặp em . Thú thật, em chả biết phải làm gì hơn.

Hà run đui:

- Trái tim mày sẽ rách báo điều đó . Nếu là tao, tao sẽ mạnh dạn tiến tới, bất chấp thủ đoạn, tao phải là cho Khanh thuộc về mình . Sau đó, con bé tất nhiên sẽ bỏ gã chồng hờ ấy.

Hiền chép miệng:

- Nói thì dễ, nhưng thực hiện chẳng dễ tí nào.

Mắt Hà nheo nheo đều giả:

- Nếu mày muốn, tao vẫn có cách.

Hiền miả mai:

- Anh không ngại mất lòng ngài tổng giám đốc sao ?

Hà thản nhiên:

- Trước đây đúng là có . Vì sợ phật lòng Việt, tao đã không để Khanh trốn ra Hà Nội với mày . Bây giờ là khác rồi . Tao sẽ giúp hai đứa như để đèn bù lỏi ngày xưa . Hồi đó, tao không tin tình yêu của con bé đối với mày, tao nghĩ có chồng nó sẽ quên . Nào ngờ, Khanh khá nặng tình . Mày có thể lợi dụng điểm yếu này để chiếm lại con bé từ tay Việt . Nếu hai người ly dị, Khanh sẽ được hưởng một số tiền rất lớn.

- Dễ gì Việt chịu chia tài sản khi hai người mới cưới nhau có mấy tháng.

Hà tiếp tục run đui:

- Đây là số cổ phần ông Phi đã bán lại cho Việt . Anh ta phải trả tiền khi không còn là chồng Khanh nữa.

Hiền tò mò:

- Sao anh biết ?

Hà ngạo nghễ:

- Có Yên, việc gì tao lại chả biết ? Mà chậm một bước, nhưng được sa hũ nếp, sướng gần chết.

Hiền không nói gì, anh khui lon bia mới và uống một hơi . Những lời Hà nói đã khơi gợi trong anh một tham vọng . Anh yêu Khanh, nếu được cô thì hạnh phúc nào bằng, hạnh phúc ấy sẽ được nhân lên khi trong tay Khanh là cả một tài sản . Lấy vợ đẹp đã... sướng, vợ đẹp lại giàu thì... khoẻ thân biết bao.

Giọng Hà hỉ hả vang lên:

- Yên không muốn đầu tư vào công ty của Việt nữa, bởi vậy Yên sẽ thúc ép Khanh ly dị càng sớm càng tốt . Cô ấy muốn chia sẽ dùng tiền bán cổ phần theo cách khác . Gia đình Yên bây giờ còn ba mẹ con . Nếu tiền được chia ba, cũng nhiều lắm đấy.

Hiền dò dẫm:

- Nhiều là bao nhiêu ?

Hà nhún vai :

- Đủ ám thân . Nhưng tất cả còn tùy thuộc vào tài nghệ của mày . Quyển rũ người tình cũ rời khỏi anh chòng cô nàng không yêu đâu phải là chuyện khó, đúng không ?

Hiền xoa cằm . Đầu tiên anh phải làm sao cho Khanh nghĩ rằng anh ở lại SG vì cô chớ không phải bị mất việc ở Hà Nội . Trái tim đa cảm của Khanh rất dễ xúc động, Hiền khổ vì tình, chắc chắn Khanh sẽ ngã vào tay anh.

Cho tới bây giờ, Hiền vẫn tha thiết yêu cô bé, anh muốn có cô vì tình . Đúng là anh vì tình, nhưng nếu đằng sau tình yêu này có cả mùi tiền thì động lực thúc đẩy Hiền đến với Khanh càng mạnh hơn.

Hất hàm, ra giọng kẻ cả, Hà nói:

- Tạm gác chuyện này qua một bên . Tao muốn biết Bầy Khả đối với mày ra sao ?

Hiền rùng mình:

- Bầy Khả độc như con hổ mang . Em làm sao hiểu nổi lão ta .Chỉ biết trước mặt lão sộp lắm . Miệng ngọt như đường, tay chi tiền rộng rãi . Coi kho hàng, em chả dám xơ múi chút gì dù chỉ là con bu loong hay đinh ốc.

Hà nói:

- Muốn tiến thân, đầu tiên phải tạo được lòng tin với cấp trên . Nói thật, nếu mày không phải em tao, Bầy Khả chưa chắc đã tén dưng . Mày có ăn học, Bầy Khả sẽ cất nhắc chớ không để mày giữ kho hoài đâu . Hừ ! Nếu sau này có vốn, tao sẽ hùn hạp với lão . Có gan làm giàu, gan tao rất to, nhưng tiền thì lại... hèo . Chán !

Hiền buột miệng:

- Thời của anh em mình sắp tới rồi, anh không phải lo.

Hà nhíp tay:

- Đạo này thằng Việt kiểm tra gặt gao lằm, tao không dám điều tàu xuất bến chui . Nó mà rảnh việc nhà là chăm việc công ty . Mẹ kiếp ! Mà cứ quấy rối Khanh bạo lên, thằng Việt rối rắm vì con vợ sẽ lơ là việc khác . Có vậy, anh em mình mới dễ kiếm tiền.

Hiền khó chịu:

- Khanh là người em yêu chứ không phải cộng vụ giúp chúng mình phá rối Việt . Anh nên nhớ điều đó.

Vỗ vai Hiền, Hà lại cười kha kha :

- Ồ, nhớ . Chú mày vẫn còn lằng mạn dữ . Yếu cũng là người tao yêu. Nhưng sau lần suýt mất cô bé, tao đã suy nghĩ khác về yêu . Theo tao, muốn tình yêu bền vững phải có tiền . Người ta đâu chỉ uống nước lã để yêu nhau như trong tiểu thuyết . Bởi vậy, mày phải thực tế hơn em .. giai ạ.

Nhìn đồng hồ, Hà nháy mắt :

- Tao đi làm đây . Chiều này họp, mày tha hồ điện thoại cho nhỏ Khanh mà không sợ tay Việt bắt máy.

Dứt lời, Hà ngoa nghề bước đi bằng đôi chân của người hãnh tiến, đang tự cho mình hơn hẳn kẻ khác. Còn lại m t mình, Hiền nằm dài trên giường trong căn phòng đàn ông bê bộn và nghĩ về Khanh.

Cô bé xem thế mà khó hiểu thật . Hiền vẫn chưa biết vì sao cô không chịu liên lạc với anh như đã hứa đêm nào .

Khanh luôn khiến Hiền muốn điên lên vì ám ức, nhưng anh không bỏ cuộc đâu, cô phải thuộc về anh là của anh. Vợ tay lấy cái điện thoại di động trên bàn, Hiền nhân số và vãi trời cho người nhận điện thoại là Khanh chứ không phải là bà già có giọng khô như ngói.

Lời van vái của Hiền vậy mà linh ứng . Anh mừng rơn khi nghe tiếng cô vang lên.

Hiền thăm thì:

- Anh đây.

Khanh im lặng, Hiền tiếp tục rót vào tai cô:

- Em khoẻ không ?

Vẫn không nghe Khanh mở lời, Hiền tha thiết:

- Nói gì với anh đi . Anh ao ước được nghe tiếng em đâu chỉ một tiếng thờ dài thôi.

Khanh ngập ngừng:

- Sao anh không ở Hà Nội?

- Anh thà mất việc chứ không thể mất em lần nữa.

- Nhưng anh bảo đó là cơ hội để anh làm nên sự nghiệp mà.

Hiền cười chua chát:

- Sự nghiệp chẳng nghĩa lý gì, nếu không có hạnh phúc . Đã một lần vì đi tìm sự nghiệp mà anh đã vượt mất em . Giờ thì không, anh phải có em trước khi làm nên sự nghiệp.

Khanh kêu lên:

- Có em bằng cách nào ?

Đầu dây bên kia im lặng . Một lát sau, Khanh nghe Hiền hỏi:

- Em còn yêu anh không ?

Nhắm mắt lại, Khanh cắn môi :

- C... ờ... n

Hiền thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy là được rồi . Có nhiều chuyện không thể nói qua điện thoại . Anh muốn gặp em, chúng ta sẽ trao đổi nhiều về vấn đề cụ thể hơn.

Khanh hoang mang:

- Đó là vấn đề gì ?

- Anh sẽ nói khi gặp nhau . Ngày mai, năm giờ, ở chỗ cũ... Thôi nhé . Yêu em.

Không đợi Khanh nói lời nào, Hiền cúp máy . Cô thần thờ bước ra hành lang . Phải chi lúc nãy cô đừng nghe điện thoại thì bây giờ đâu phân tâm như vậy.

Ngồi bó gối bên tam cấp, Khanh bắt đầu nguyên rửa mình . Lẽ ra, cô phải cứng rắn hơn nữa với Hiền . Lẽ ra cô không nên trả lời vẫn còn yêu anh . Lẽ ra cô phải giữ vững lập trường của mình.

Vùi đầu vào hai tay, Khanh thở dài sườn sượt . Từ hồi ngã bệnh cho tới nay, tâm trí cô luôn bị chi phối bởi Việt . Nói cách khác, cô bắt đầu thấy Việt quan trọng đối với mình, nhưng khổ sao anh lại hờ hững lạ kỳ . Khanh không thèm ăn, Việt cũng chẳng ép như anh từng ép . Đã vậy, khi cô về ở nhà với mẹ, Việt lại thần nhiên đi Vũng Tàu với khách hàng nữ nào đó . Bà Năm thì thào vào tai Khanh rằng cô ta rất chịu chơi và mê anh kinh khủng . Việt chẳng thèm sang rước cô như trước kia anh vẫn làm . Khanh phải đi taxi về và gặp Việt đang gát chân trên salon, vui vẻ điện thoại cho ai đấy mà cô tin chắc không phải là đàn ông.

Thái độ thay đổi của Việt làm Khanh hoang mang, cô vờ như không quan tâm tới anh, nhưng thật ra cô lại theo dõi từng động tĩnh của Việt . Một việc từ trước tới giờ, Khanh coi là vô bổ sao bỗng dưng trở nên hết sức quan trọng đối với cô . Dần dần, những thói quen sở thích của Việt, Khanh thuộc nằm lòng.

Một ngày của anh bắt đầu thoáng bốn giờ, anh chạy vòng quanh sân, đấm bao, tập võ, tắm, uống ca phê và ăn sáng

một mình, vì giờ đó Khanh vẫn còn vui trong chốn . Ăn sáng xong, Việt vào phòng làm việc rồi sau đó, đến công ty . Đạo này, trưa anh không về nhà, mặc cho bàn ăn vắng ngắt vì không ai kể chuyện tiêu đề Khanh ngon miệng . Buổi tối, Việt lại diện thật... bảnh rồi vui vẻ đi chơi mà chẳng thèm mở miệng mời Khanh, dù là mời lời theo phép lịch sự. Khanh bắt đầu .. ồm ồm vì anh, và anh lại đứng đưng, lạnh lùng với cô như đạo trước khi hai người đi dự khai trương khách sạn nổi.

Lẽ nào Khanh không còn là “ người anh yêu ngay cái nhìn đầu tiên” ? Khanh thắc thỏm với chính mình . Ôi ! Chẳng còn gì đau đớn hơn chuyện Việt đã có người đàn bà khác, anh bắt đầu chán Khanh vì sự đứng đưng đầy kiêu kỳ, ghê lạnh cô dành cho anh lâu nay.

Khanh không muốn mất Việt, muốn giữ anh, cô phải làm sao đây ?

Phải hạ mình lo lắng, chăm sóc và... tự nguyện đến với anh trong bốn phận thiêng liêng của một người vợ à ?

Bất giác, Khanh đỏ mặt, cô không thể làm thế nếu Việt không chủ động đến với cô.

Nhưng lẽ nào cô lại mong anh làm điều đó khi trước cô rất ghê sợ ?

Khanh nuốt tiếng thở dài . Cô lững thững xuóp bép tìm bà Năm.

Vừa gặp cô, bà Năm đã ca cẩm:

- Vừa rồi đông miếng thịt bò, giờ lại phải bỏ tiếp vào ngăn đá . Một ngày cơm nhà, ba ngày cơm tiệm thế này không khéo .. Chắc ! Năm chả biết nói sao nữa.

Khanh kêu lên:

- Anh Việt lại đi tới khuya ?

Bà Năm nhún vai :

- Biết sao hơn khi ở nhà chả có gì vui.

Khanh cay đắng:

- Di trách con à ?

- Di nói thật, đừng buồn nha . Con đang tự đánh mất hạnh phúc lớn nhất của đời mình đấy . Việt đã chán cảnh cho mà không nhận được gì lắm rồi . Nếu con muốn sớm ly dị thì cứ tiếp tục kiêu đưng đưng, ích kỷ này, thế nào Việt cũng đáp ứng.

Khanh khó khăn hỏi:

- Có phải Việt đã có người đàn bà khác không ?

Bà Năm lơ lửng :

- Di không biết . Có thể lắm chứ . Đàn ông mà.

Giọng Khanh chột nghẹn lại:

- Chắc vậy rồi . Đạo này ảnh vắng nhà luôn, lại... quan tâm tâm đến bề ngoài, lúc nào cũng quần áo bảnh bao, tóc râu nhẵn nhụi, chớ không xuề xòa, giản dị như trước kia.

Bà Năm gật gù:

- Con cũng để ý điều này nữa à ? Di cũng thấy thế . Nhiều hôm quần áo cậu ấy dính dơ cả son môi, giặt máy không ra, di phải vò tay muốn chết.

- Sao tới bây giờ di mới nói với con ?

- Tại di nghĩ con không quan tâm đến , nói ra chả ích lợi gì.

Khanh ầm ức:

- Sao lại không quan tâm khi con là... là vợ anh ấy ?

Bà Năm cười nhạt:

- Vợ à ? Hay lắm . Nhưng con chỉ là vợ trên giấy tờ . Bây giờ Việt có đến với người khác, con cũng không trách được cậu ấy . Cái Việt đang cần là gì? Chắc con thừa để hiểu.

Aí ngại nhìn Khanh, bà Năm bảo:

- Vẫn còn chưa muộn đâu con gái . Nếu con đã suy nghĩ, đã chọn lựa và đã được trái tim trả lời người mình yêu là ai thì cứ đến với anh ta . Đã tới lúc không thể lơ lửng trong tình yêu nữa rồi.

Khanh liếm môi:

- Nhưng đạo này Việt rất xa lánh con . Thậm chí không buồn nhìn tới con nữa kìa.

- Con có làm gì cho Việt giận không ?

- Con không biết.

Bà Năm nhỏ nhẹ:

- Nghĩ kỹ lại đi.

Khanh cắn môi làm thinh . Thật tình, cô không hiểu nổi Việt giận mình ở điểm nào ngoài chuyện cô đi uống ca phê với Hiền vào đêm ba cô chết . Nhưng nếu tình cảm của Việt đã thay đổi thì chuyện gì anh lại không giận được chứ ?

Đầu Khanh lại ong óng những hồi chuông điện thoại . Bà Năm vội vã:

- Để cho di.

Chắc lại điện thoại từ Mỹ . Khanh nhúc nhối ghen tuông khi nghe bà năm bảo:

- Việt vào công ty . Cách đây không lâu cậu ấy có hỏi đạo này cô có điện về không . Tôi nghĩ, dù sao Việt vẫn còn nghĩ tới cô, nhưng vì giận, nên mới làm như thế.

Không hiểu đầu dây bên kia nói gì, mãi một hai phút sau, Khanh mới nghe tiếng bà Năm trầm hẳn xuống:

- Hai vợ chồng vẫn thế, Việt coi bộ chán chường lắm rồi . Chẳng hiểu họ còn kéo dài tới chừng nào đây . Đúng là cô có ảnh hưởng đến tánh tình và tình cảm của Việt, nhưng không hẳn là hoàn toàn . Vâng . Tôi sẽ nói lại với Việt rằng tháng sau cô về VN.

Khanh vuốt mặt . Tay chân lạnh vì ghen.

Cô hỏi ngay khi bà Năm xuống bếp:

- Con muốn biết người đó là ai, có lên quan gì tới Việt ?

Bà Năm từ chối:

- Rất tiếc di không trả lời được, vì đây là chuyện riêng tư của Việt.

Khanh giận dỗi:

- Nhưng con là vợ anh.

Bà Năm thản nhiên:

- Di không cho rằng như vậy . Vợ chồng sẽ không có bí mật riêng, nhưng con và Việt đều còn giấu nhau rất nhiều thứ . Chỉ có Việt mới nói cho con biết người đó là ai, còn di thì không được phép.

Chuông điện thoại lại reo, Khanh dặn :

- Nếu tìm con, di bảo con đi vắng rồi.

Dứt lời, cô bỏ về phòng ủ ê nằm ôm gối.

Bà Năm ló đầu vào:

- Bạn con gọi . Cậu ta bảo tên Hiền . Di bảo con đi vắng, nhưng hình như cậu ấy không tin và có vẻ bức bối . Giọng cậu ta khá quen, có lẽ đã gọi tìm con nhiều lần . Nhưng mãi tới hôm nay mới chịu xưng tên . Hiền nói một lát sẽ gọi nữa, gọi đến chừng nào gặp con mới thôi . Đúng là... là ..

Khanh hoang mang, sao Hiền lại gọi nữa nhỉ. Sau một giây quyết định, cô mím môi:

- Di cứ bảo không có con ở nhà.

Bà Năm nhẹ nhàng:

- Tốt nhất là nói con đã đi với Việt.

Khanh nhắm mắt . Nói vậy thì ác quá . Nhưng di Năm nói đúng : “ Đã tới lúc không thể lơ lửng trong tình yêu nữa rồi” . Dầu đau, cô cũng đành đoạn tuyệt với Hiền . Cô sẽ không gặp anh, không nhận điện thoại của anh . Một thời gian Hiền sẽ hiểu . Chắc anh sẽ rất buồn nhưng rồi anh sẽ quên. Khanh thấy thỏm trở nghiêng , miêng lưỡii và suy nghĩ của đàn bà thật đáng sợ .. Chính Khanh cũng xấu hổ trước thay đổi của mình.

Đồng hồ đã năm giờ, cô mở tivi xem phim, nhưng đầu óc chẳng thấm chút nào. Những nhân vật cứ ra vào lộn xộn, Khanh chẳng nhớ ai là ai. Một mối, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi nghe di Năm gọi, Khanh mới giật mình ngỡ ngàng.

- Việt về chưa di Năm?

- Chưa. Cậu ấy sẽ đi Long Hải luôn.

Khanh thảng thốt:

- Sao di biết?

- Việt vừa điện thoại. Chắc cậu ấy đã tới ngã ba Vũng Tàu.

Không đành được lòng, Khanh khóc nức lên:

- Rõ ràng Việt chán con rồi. Vậy thì ở đây làm gì, còn về mẹ cho xong.

Nói là nói thế, nhưng Khanh vẫn nằm dài trên giường, nước mắt tủi thân ràn rụa.

Bà Năm tủm tủm cười trước khi ra ngoài. Lấy vợ trẻ đúng là mệt. Một nhất là khâu chiều chuộng, làm vừa ý cô nàng. Việt luôn tự tin nói với bà một ngày nào đó Khanh sẽ hiểu, sẽ khóc, sẽ khổ trước khi nói yêu anh. Chẳng hiểu ngày ấy đã tới chưa, nhưng hôm nay chính mắt bà thấy Khanh nức nở vì Việt rồi đó.

Bước xuống bếp tới cạnh bàn ăn, bà nhìn về trông đợi của Việt rồi nói:

- Con bé nằm khóc chớ không ăn cơm.

Trán Việt nhíu lại, anh cầu nhàu:

- Tối hôm nay vẫn còn ân hận về chuyện đi chơi đêm nào hay sao kìa?

Bà Năm cười tươi:

- Khanh khóc vì nghĩ rằng cậu đang đi Long Hải với bồ. Con bé khóc vì cho rằng cậu đã yêu người khác.

- Trời đất! Sao Khanh khéo tưởng tượng vậy?

Bà Năm có vẻ thích thú:

- Tại tôi muốn thử lòng con bé nên mới bị ra chuyện này. Ai ngờ...

Đẩy mạnh cái ghế, Việt hấp tấp bước tới phòng Khanh. Vừa gõ cửa, anh đã nghe tiếng nhoè nhoẹt nước mắt của cô.

- Con không ăn cơm đâu. Để con thành bộ xương khô cho vừa lòng người ta.

Việt đẩy cửa bước vào, lòng nhẹ như đang chấp cánh bay. Nhìn cái dáng giận dỗi quay mặt vào tường khóc thút thít của Khanh, anh thương đứt ruột. Nhưng khác với về chiều lụy đã thành thói quen, hôm nay Việt lạnh lùng lên tiếng:

- Sao nào nhóc con? Em thích thành bộ xương khô lắm à?

Khanh ngồi bật dậy, cô mở to đôi mắt ướt để xem phải người vừa nói là Việt không. Đúng là Việt đang khoanh tay

dừng đứng nhìn cô rồi . Nhưng đầu sao, Việt cũng đang ở cạnh cô chớ có đi đâu như bà Năm đã nói . Khanh vừa mừng, vừa giận . Cô lúng búng trong mờ:

- Tường anh đã ra tới Long Hải rồi chứ.

Việt nhún vai:

- Anh đã chuẩn bị xong rồi, ai ngờ phút chót bạn anh chọn đi cùng lại bị ốm . Thế là đành về nhà đối diện với... một búp bê Barbie chỉ làm nũng đến phát chán.

Khanh sững người vì cách nói chói tai của Việt, cô nghẹn ở cổ, giọng lạc đi:

- Ai bảo anh vào đây rồi chán ? Tôi không muốn thấy anh chút nào.

Việt nhếch mép:

- Vậy thì anh ăn cơm một mình . Chúc em tiếp tục nhịn để trở thành bộ xương khô cho vừa lòng người ta nào đó của em.

Khanh điếng người nhìn Việt cho hai tay vào túi quần vui vẻ bước ra khỏi phòng mình . Không thể nào nhịn được . Cô đổ nào xuống giường khóc như chưa bao giờ được khóc.

Tại sao Việt lại trở mặt như vậy ? Tại sao anh lại quay đi lúc cô đã bắt đầu cảm thấy không thể sống thiếu anh . Lẽ nào ba mới nằm xuống, Việt đã thay đổi . Anh đang có mưu đồ gì đây cho sự nghiệp của mình khi anh vốn nhiều tham vọng ? Giả sử như Việt bảo cô : “ Chúng ta sẽ ly dị, em hãy quay về với Hiền...” thì sao ? Khanh còn yêu Hiền để có thể làm thế không? Vừa rồi, cô đã trả lời với Hiền rằng còn yêu anh kia mà . Nhưng Khanh không yêu anh bằng yêu Việt . Trái tim không lập trường của cô đã thay đổi rồi . Hiện tại Khanh chỉ biết cô cần có Việt và cô sẽ chết mất nếu anh đã yêu người khác.

Khanh nhoi nhói đau với sự tưởng tượng của mình . Ngẫm đi ngẫm lại, cô cho rằng Việt đến với cô gái khác chẳng qua vì sự cự tuyệt của cô . Anh cứ tưởng Khanh không yêu anh vì chưa bao giờ cô thể hiện tình cảm đó . Vậy tại sao Khanh không cho Việt biết rằng cô yêu anh ? Điều đó có gì khó khi cô chính là vợ của anh cơ chứ.

Bước chân không ra khỏi phòng, cô chạy vội xuống bếp nhưng chả thấy Việt đâu.

Bà Năm ngập ngừng:

- Cậu ấy đi rồi.

Khanh ngơ ngác:

- Việt đi đâu, đi biết không ?

- Có điện thoại, Việt nghe xong là đi ngay khi bữa cơm còn ăn dở.

Khanh ngồi xuống ghế . Tim thất lại, một linh cảm chẳng lành làm cô ớn lạnh.

Nhìn bà Năm, cô lắp bắp:

- Chuyện gì vậy ? Sao con thấy lo quá.

Bà Năm tủm tỉm:

- Chắc là bạn bè rủ đi nhậu . Con không nên căng thẳng . Phải ăn một chút để có sức đợi Việt về . Di tin là con đang muốn nói với Việt một điều quan trọng.

Khanh chớp mắt:

- Chỉ sợ Việt không muốn nghe.

Bà Năm dịu dàng:

- Việt rất muốn nghe, di biết mà...

Chương 13

Nghiêng đầu ngắm mình trong gương, Khanh cắn môi phụng phịu . Nãy giờ cô đã tập đi tập lại đủ cách mở đầu, nhưng vẫn chưa chọn được cách nào để bắt đầu câu chuyện với Việt.

Khanh đã quyết định tối nay sẽ nói với Việt rằng, cô không thể sống thiếu anh . Chắc anh sẽ về khuya, nhưng có sao đâu . Khanh nhất quyết chờ cho bằng được mới thôi.

Hít vào một hơi thật sâu , cô tiếp tục đọc thoại, nhưng cứ tưởng Việt đang ở trước mặt . Cô nói quanh quẩn dài dòng hết sức trơn tru, nhưng tới ba tiếng “ Em yêu anh “, lưỡi Khanh chột lúu lại, người sượng sùng cứng ngắt. Thế mới biết lời yêu không dễ tỏ bày chút nào, dù đã một lần cô nói với Hiền.

Chuông điện thoại chột vang lên hồi hả giữa lúc chẳng ai chờ . Khanh bỗng rùng mình khó chịu . Cô đẩy cửa phòng bước ra ngay lúc bà Năm cầm máy lên.

Khanh tò mò theo dõi những biểu hiện trên gương mặt bà Năm.

Giọng bà lúc nào cũng lịch sự và chừng mực :

- Dạ, nhà riêng của tổng giám đốc Việt đây ạ.

Bỗng dưng bà Năm kêu lên hốt hoảng:

- Sao ư ! Trời ơi ! Ở đâu ạ ? Vâng . Vâng . Chúng tôi sẽ tới ngay.

Khanh xộc tới khi thấy bà Năm run rẩy đổ nhào xuống ghế.

- Chuyện gì vậy, dì ?

Bà Năm thều thào:

- Việt bị... bị đánh . Vết thương rất sâu.

Nuốt nước bọt, bà cố nhả từng chữ:

- E là ..là... không qua khỏi.

Khanh nhìn bà trân trối trong khi miệng nhắc đi nhắc lại như vậy.

- Dì nói sao ? Dì nói sao chứ ?

Rồi Khanh lặp lại:

- Bị đánh . Vết thương rất nặng . Tại sao lại bị đánh ? Người ta có nhầm lẫn không ?

Giọng bà Năm khàn đặc:

- Gọi di động cho Việt xem sao ?

Tay lấy bẫy, Khanh nhấn số, nhưng điện thoại reo mãi mà không ai nghe.

Bà Năm lấy lại vẻ tỉnh táo vốn có khá nhanh, bà lên giọng:

- Chúng ta phải tới bệnh viện ngay . Con gọi taxi đi.

Khanh lại nhấn số điện thoại, cô trấn tĩnh, nhưng cô vẫn nghe giọng mình run lẩy bẩy.

Bà Năm lẩm bẩm tính toán những thứ phải mang theo, trong khi lòng Khanh như có lửa đốt.

Lên taxi, Khanh bắt đầu thút thít, còn bà Năm ngồi yên như pho tượng . Tới bệnh viện, cô chạy như bay đến phòng cấp cứu và được biết Việt được chuyển sang phòng săn sóc đặc biệt với vết thương vô cùng nguy hiểm . Khi được đưa vào bệnh viện, anh đã rơi vào trạng thái hôn mê và mất khá nhiều máu.

Đầu óc Khanh như cuộn chỉ rối, cô không làm sao đoán lý do nào Việt lại bị đâm ác như vậy . Thời gian trôi chậm hơn rùa bò . Cô đi tới đi lui trước phòng bệnh với cảm giác nếu mình đứng lại, Việt sẽ chết.

Quân và Hiền hấp tấp bước vào, giọng Quân lo lắng:

- Ông Việt sao rồi ?

Khanh mệt nhọc lắc đầu . Cô chẳng buồn hỏi sao hai người biết Việt bị nạn mà vào đây.

Quân nói với bà Năm:

- Người ta điện thoại đến công ty báo tin, người trực gọi ngay tôi và cậu Hà . Chắc ! Không biết Việt bị ai đâm nữa .

Mà ông ấy có thù oán gì với ai không ?

Giọng Hà chủ quan:

- Có thể là ông Việt bị cướp.

Quân chép miệng:

- Chỉ ông ấy mới biết lý do thôi.

Cửa phòng xích mở, Khanh nhào tới trước tiên khi người y tá gọi thân nhân của Việt rồi đẩy anh ra trên cái băng ca trắng toát.

Khanh choáng váng khi nghĩ anh đã chết rồi . Hai chân khuyu xuống, cô té nhào vào người Hà và không biết trời đất gì nữa.

Người cô thấy đầu tiên khi tỉnh lại là bà Năm . Bà đang xoa dầu cho Khanh. Đẩy tay bà ra, cô nhồm dậy:

- Việt đâu ? Có phải ảnh chết rồi không ? Con phải gặp Việt ngay mới được.

Giữ chặt Khanh lại, bà Năm bảo:

- Không được đâu . Việt vẫn còn hôn mê, bác sĩ chưa cho vào thăm.

Nhìn và với về nghi ngờ, cô gắng:

- Có thật không vậy ? Thật không ?

Di Năm nhẫn lại:

- Di nói láo làm chi . Y tá cho biết vết thương cách tim độ một centimet . Ôn trời phật . Cầu xin tại quan nạn khỏi đi ăn chay một tháng . Việt mạng lớn, phước lớn, nếu không chắc là... là...

Khanh lắc đầu không cho bà Năm nói tiếp . Cô gượng từng bước về phía hành lang chỗ Hà và Quân đang đứng . Chẳng hiểu cả hai đang nói gì mà vừa thấy cô im bật.

Sau đó, Hà lên tiếng trước:

- Em về nghỉ ngơi đi . Anh sẽ lo cho Việt.

Khanh phản đối:

- Không được . Săn sóc Việt là bổn phận của tôi.

Quân cười đều giả :

- Trừ phi em không nhận bổn phận đó, chớ bọn anh đâu ai dành với em . Thật không ngờ em lại chí tình chí nghĩa đến thế . Vậy mà người ta đồn sóng với Việt, em hôn một nơi, xác một nẻo.

Ném về phía Hà cái nhìn gay gắt, Khanh nhấn mạnh:

- Người ta đồn đãi gì mặc họ . Tôi là vợ Việt và điều này sẽ không bao giờ thay đổi.

Đến phòng trực, Khanh năn nỉ một hồi lâu, mới được vào thăm Việt . Nhìn anh xanh xao năm nhăm mắt, cô như đứt từng khúc ruột.

Người đàn ông to lớn, mạnh mẽ, lịch lãm, phong trần như Việt phải nằm trên giường với bịch máu đang truyền, với vết thương suốt thấu tim trông khổ làm sao. Khanh nâng niu bàn tay Việt trong tay mình cô áp nó vào mặt, vào môi và chọt vững lòng. Đã qua giai đoạn hiểm nghèo rồi . Anh sẽ bình phục để còn làm thân cô thụ che chở cho em nữa . Khanh nồng nàn nhìn Việt . Đây là lần đầu trong đời cô ngắm anh kỹ thế này.

Bất giác Khanh thì thầm:

- Em yêu anh . Em yêu anh.

Và tưởng như Việt đã nghe hết những lời cô vừa nói . Ngồi một lát, không chịu nổi cái lạnh của máy điều hoà, Khanh bỏ ra ngoài với cái mũi nghẹt cứng . Quân đi đâu không biết chỉ còn lại Hà và bà Năm.

Anh ta kéo Khanh ra ghé đá ngoài khuôn viên, giọng quan trọng :

- Nãy giờ tụi anh đã điện thoại đi nhiều nơi để hỏi thăm và được biết Việt bị đâm vì lý do cá nhân chớ không phải bị cướp.

Khanh nhíu mày:

- Lý do cá nhân gì vậy ?

Hà nhún vai:

- Có thể vì phụ nữ, hay vì một vụ làm ăn khuất lấp nào đó.

Quắc mắt nhìn Hà , Khanh quát:

- Anh nói bậy, Việt không phải hạng người như thế.

Hà cười nhạt :

- Ngủ chung giường với chồng còn chưa chắc biết gì về anh ta, huống hồ chi như em và Việt.

Khanh cứng họng, cô giận mình đã dễ tin chị Yến , để bây giờ chuyên thâm kín của vợ chồng cô đâu đâu cũng biết.

Thấy Khanh lặng thinh, Hà tấn công tới:

- Anh nghĩ nhận dịp này em ly dị Việt là vừa rồi . Dù biết em buồn, anh vẫn phải nói thẳng, Việt bị đánh vì dành gái ở vũ trường đấy.

Khanh lắc đầu:

- Tôi không tin.

Hà nhún vai:

- Anh cũng không tin . Nhưng người ta nói thế, anh không phịa đâu.

Nhìn đồng hồ, Hà bảo:

- Một giờ khuya rồi. Em về không, anh đưa em về ?

Khanh gượng gạo:

- Cảm ơn anh . Em phải ở lại.

Hà hỏi nhỏ:

- Em có nhắn gì với Hiền không ?

Khanh đáp thật khẽ:

- Không.

Rồi cô quay trở vào, mặc Hà đứng tần ngần trông theo.

Đã qua một ngày mới, nhưng trời vẫn còn tối đen . Có lẽ Khanh sẽ thức trắng, cô sẽ đón bình minh và chưa bao giờ cô thấy thời gian trôi với mình quan trọng đến thế . Khanh đang đếm từng giây chờ lúc Việt tỉnh lại .Cô muốn người anh trông thấy đầu tiên là mình . Cô muốn Việt biết tình yêu của cô dành cho anh rất nồng nàn và chân thật, dù trong tim anh đã có người khác.

Cô muốn nói với Việt rất nhiều, rất nhiều chuyện và mong điều mong ước của mình chóng thành hiện thực.

Việt tỉnh dậy với cơn đau buốt ở ngực . Anh lơ mơ nhìn xung quanh . Căn phòng trắng toát, lạ hoắc không phải phòng của anh, rồi bạch máu treo cao đang nhỏ từng giọt . Đây là bệnh viện mà . Tất cả làm anh nhớ ngay chuyện đã xảy ra cho mình . Việt gượng nhòm người dậy, vết thương nhói lên khiến anh choáng váng.

Ngay lúc ấy, anh nghe giọng Khanh kêu lên:

- Anh cứ nằm yên, không thôi vết thương sẽ bị động đấy.

Vừa nói, Khanh đỡ anh nằm xuống, nhưng Việt không chịu . Anh tỏ vẻ muốn ngồi, Khanh đành chiều ý anh mà không yên chút nào.

Việt thều thào:

- Máy giờ rồi ?

- Đã chín giờ sáng . Anh nằm mê suốt đêm qua làm em và dì Năm muốn điên vì sợ.

Việt nhếch môi:

- Anh không dễ chết đâu . Để dì Năm lo cho anh, em về nhà đi.

Mặt Khanh khựng lại, cô lắc đầu:

- Em muốn ở cạnh anh.

Giọng Việt nhỏ, nhưng cương quyết:

- Không cần đâu . Việc chính của em là đi học chứ không phải ở đây.

- Nhưng mà... em đã nghỉ hè rồi.

Việt cúi gắt:

- Anh không cần em.

Dứt lời anh nhắm mắt đau đớn khiến Khanh cuống cuồng lên khi thấy máu tứa ra ở chỗ vết thương.

Cô nghẹn ngào:

- Em sẽ về ngay, anh không cần phải giận.

Đợi Việt khó nhọc nằm xuống, Khanh tức tưởi mở cửa phòng . Thái độ của Việt ngay lúc này đã nói lên tất cả : “ Anh không cần em “ . Thử hỏi còn câu nói nào đau đớn hơn nữa không ?

Gặp bà Năm ngoài hàng lang, cô nức nở:

- Việt đuổi con về . Anh bảo là không cần con.

Bà Năm ngạc nhiên:

- Thật vậy à ? Chắc vết thương làm cậu ấy cấu kính chó gì ?

Ngần ngần một chút, bà bảo:

- Con về nghỉ đi, để dì xem Việt muốn gì.

Khanh lặng lẽ chùi nước mắt, cô lồm lũi bước ra cổng trong ánh mắt ái ngại của dì Năm.

Vào phòng, bà đến gần Việt.

- Mừng cậu qua cơn hiểm nghèo.

Việt mệt nhọc :

- Khanh đâu ?

- Vừa khóc, vừa về rồi . Tại sao cậu lại đuổi con bé ?

Việt không trả lời . Anh mím môi nhìn từng giọt máu đang nhỏ vào ống cao su . Vết thương đêm qua đúng là hiểm .

Kể ra tay lại bắt ngờ nên dù có vỡ, Việt cũng không tránh kịp.

Nhưng bất ngờ nhất có lẽ là những lời hằn nói trước khi đánh anh . Tuy là một câu ngắn nhưng lại in sâu vào tiềm thức Việt . Nó khiến anh dù mới tỉnh dậy, vẫn nhớ rõ từng chữ để phản ứng ngay khi thấy Khanh.

Giọng bà Năm vang lên:

- Chuyện gì đã xảy đến với cậu vậy ? Thật khó tin một người “ có nghề “ lại bị đâm trọng thương.

Việt tiếp tục làm thính, bà Năm kể lể:

- Đêm qua, con nhỏ thức trắng . Nó xỉu lên xỉu xuống vì tưởng cậu chết . Vậy mà lúc tỉnh dậy, cậu nỡ đuổi con nhỏ về . Thật tội hiểu hai người không nổi.

Việt nói sang chuyện khác:

- Công ty đã biết chưa ?

- Hồi khuya, Quân và Hà có vào . Họ bảo người ta gọi điện đến công ty báo tin.

- Điện thoại cầm tay của tôi đâu ?

- Không thấy . Chắc .. chúng lượm mất rồi.

Việt ra lệnh :

- Nhấn Khanh mang cái của cô ấy vào cho tôi.

Bà Năm gắt:

- Trời ơi ! Cậu mới chết đi sống lại mà . Tội tình gì cơ chứ ?

- Công ty có nhiều chuyện phải giải quyết . Tôi đâu thể nằm yên nhìn người khác múa . Ngay bây giờ, đi ra điện thoại công cộng gọi trợ lý Đạo vào đây.

Bà Năm lại kêu trời :

- Trời ơi ! Đợi ngay mai không được sao ? Tôi không đi gọi ai hết.

Việt mím môi:

- Tôi sẽ đi.

Nhìn bịch máu treo trên xe, bà Năm hỏi:

- Với dây nhợ, thuốc men lòng thòng như vậy à ?

Không trả lời, Việt nghiêng răng chống tay ngồi dậy, mới đặt chân xuống đất, anh đã thấy trời đất tối sầm.

Bà Năm luynh quýnh đỡ anh và nói:

- Tôi sẽ làm theo yêu cầu của cậu . Nằm xuống đi.

Việt nói với theo khi bà tới cửa:

- Báo Đạo mang điện thoại cho tôi, không cần phiền Khanh.

Anh chợt đau lòng khi tỏ vẻ không cần Khanh . Mà còn gì nữa để đau lòng. Con bé đang đóng kịch khi thấy anh vẫn sống đầy thòi.

Việt nhớ rành rành câu nói như sấm sét của thằng nhóc đầu tabu, khi nó chặn anh lại ngay cửa bar Nữ Hoàng . Câu nói ấy làm anh tê dại mất mấy giây, và đúng thời điểm ấy, nó đã đập cây gập nhọn vào ngực anh.

Những lẽ nào Khanh đành lòng làm như thế ? Có thể cô bé nhẫn tâm, nhưng còn Hiền ? Hẳn dám bắt chấp thủ đoạn để loại tình địch lắm chứ ?

Nỗi ghen tuông lại bùng lên làm Việt ngọt ngat . Anh nằm thẳng đơ trên giường, đầu óc vô số chuyện đan xen vào nhau . Tất cả khiến anh rối mù, mù mị.

Bà Năm trở vào, giọng nhát gừng:

- Cậu Đạo bảo hạp xong sẽ vào ngay.

Việt nhú mày:

- Hạp à ? Sao lại hạp nhi ?

- Tôi không biết . Tốt hơn hết, cậu nên nghỉ ngơi chớ đừng ý y mình có sức khoẻ tốt.

Việt nhắm mắt, anh không đủ sức để tranh cãi với bà Năm . Đúng là anh cần tĩnh dưỡng vì những cử động của anh này giờ đã bắt đầu có tác dụng xấu. Việt cứ mơ mơ tỉnh tỉnh . Trong những lúc chập chờn đó, đầu óc anh lại làm việc một cách vô thức . Việt nhớ thái độ của Quân hồi sáng hôm qua trong cuộc hạp thường kỳ.

Anh ta luôn bất đồng với Việt, nhưng trước đây chỉ ngầm ngầm . Lần này, Quân tỏ vẻ lớn lối chỉ trích Việt làm việc quá nguyên tắc, không quan tâm, thấu hiểu đời sống của thuyền trưởng, tài công và đám anh em trên tàu.

Quân cho rằng ngoài việc chở hàng đúng hợp đồng cho khách, tài công, thuyền trưởng được quyền chở thêm ba món gì đó cho người khác để kiếm thêm tiền. Việt cương quyết không đồng ý. Bàu không khí lúc ấy khá ngột ngạt. Việt biết đám tài công, thuyền viên rất ủng hộ ý kiến của Quân, nhưng nếu Việt chấp thuận ý đó, khác nào anh vẽ đường cho hươu chạy.

Hừ! Bây giờ Việt đang cảm triệt chuyện chở trái phép này mà bọn họ vẫn lén lút kiếm thêm, huông hồ chi anh gặt đầu OK. Việt biết Quân và Hà đang có những hoạt động ngầm dựa trên lực lượng tàu thuyền của công ty, nhưng anh vẫn chưa nắm được cốt. Giờ mới bắt đầu lập kế hoạch chống chuyện chở lậu này thì đã bị nạn. Không có anh điều hành, công ty sẽ ra sao? Không khéo, mồ hôi xương máu bao nhiêu năm của ba và anh đổ sông, đổ biển hết.

Việt cứ vật vã bởi những suy nghĩ trong đầu và bởi cơn đau của vết thương. Khi mở mắt ra, anh thấy người ta đã thay bạch máu bằng một chai nước biển. Thế là ổn rồi. Anh sẽ mau chóng bình phục thôi mà.

Bà Năm dẫn Đạo, trợ lý của Việt vào. Anh chàng chưa kịp thăm hỏi, Việt đã lên tiếng trước:

- Cậu làm gì giờ này mới tới?

Đạo nói:

- Ông Quân chủ trì một cuộc họp đột xuất, ông tuyên bố tạm thời điều hành công ty thay tổng giám đốc.

Việt nóng nảy ngắt, lời Đạo:

- Anh ta cho phép chở thêm chứ gì?

Đạo liếm môi:

- Ông chả đề cập tới vấn đề đó, nhưng ai cũng ngầm hiểu như thế.

Việt rít lên:

- Mẹ kiếp! Bọn chúng đang tức sao tôi còn sống.

Đạo buột miệng:

- Công an đã bắt được thằng hại anh rồi.

Việt sững lại, anh bỗng ngạt ngừng:

- Nó có khai gì không?

Đưa mắt nhìn bà Năm, Đạo ngần ngừ khiến Việt phải gắt:

- Cứ nói đi.

Đạo lúng túng:

- Nó khai chính vợ ông mướn nó.

Bà Năm kêu lên:

- Vô lý... họ có bắt Khanh không ?

Đạo do dự:

- Chắc họ đã mời cô ấy đến thăm vấn.

Việt nói nhưng không tin lắm vào lời mình.

- Vợ tôi không dính líu tới chuyện này.

Bà Năm nhấp nhòm :

- Cậu phải làm sao, nếu không, tội nghiệp Khanh lắm .Cô ấy sẽ mặc cảm.

Rồi bà nói:

- Tôi phải điện thoại về nhà xem sao.

Đợi bà ra khỏi phòng, Đạo mới nói tiếp:

- Tôi nghi đây là chiêu bài của ông Quân.

Việt ngạc nhiên:

- Cậu nghĩ sao mà nói vậy ?

Đạo gãi đầu:

- Trong công ty, người ta vẫn to nhỏ chuyện vợ anh từng là người yêu của em trai ông Hà .Họ còn biết rằng em ông đã bỏ Hà Nội về SG với lời thề sẽ dành lại người yêu cũ.

Việt hậm hực:

- Hừ ! Láo toét.

- Chính ông Hà và bà Yến thăm thì chuyện này .Thậm chí bà Yến còn nói em gái bã ngủ với cây gậy trên tay.

Gương mặt vốn đã tái xanh vì mất máu của Việt lại xanh hơn . Anh quát :

- Đủ rồi.

Đạo tiu nghỉu làm thinh . Việt nhăn nhó:

- Xin lỗi cậu .Tôi hơi nóng.

Tay ôm chỗ bị thương, Việt hỏi nhỏ:

- Chuyện gia đình tôi liên quan gì đến Quân.

Đạo dẫn đo một hồi mới lên tiếng:

- Tôi nghĩ ông Quân muốn loại anh nên mới mượn người làm việc đó rồi đổ cho Khanh . Ông Quân xem ông Hà như tay mặt của mình . Nói đây là chiêu bài của Quân nhưng chắc kế hoạch do Hà thảo ra.

Việt sưng sốt nhìn Đạo . Đây là điều có nằm mơ anh cũng không bao giờ nghĩ tới . Quân và anh đúng là lắm điếm bất

đồng . Nhưng chẳng lẽ anh ta lại thâm độc đến thế ? Rồi Hà nữa . Việt khó tin người có thể trở thành anh em cột chèo với mình hẳn tâm loại bỏ anh vì tư lợi . Trớ trêu sao, Việt lại tin Khanh làm điều đó vì yêu Hiền.

Trời ơi ! Lòng ghen tuông đã khiến anh trở nên mê muội mất rồi . Nhưng lời Đạo nói chỉ là phỏng đoán của cá nhân anh ta . Chắc gì đã đúng, trong khi lời gã tội phạm khai vẫn có giá trị của nó . Việt lại đau đớn đến khôn khổ vì ghen. Giọng Đạo đều đều:

- Họ thâm thật . Nếu anh có bề gì, Quân sẽ thay thế anh . Hà chắc chắn sẽ được cân nhắc để leo lên một chức vụ nào đó hơn hẳn hiện giờ . Hung thủ đã mớm lời khai từ trước, hẳn bị bắt cũng chẳng dính dáng đến họ.

Việt đã mệt lại càng mệt hơn với những gì vừa nghe .Anh nhếch môi:

- Cảm ơn những thông tin lý thú cậu đã cung cấp . Thời gian sắp tới cần làm gì chắc cậu đã biết . Tôi luôn tin tưởng cậu.

Đạo nhỏ nhẹ:

- Tôi sẽ không phụ lòng tin của anh đâu . Tịnh dưỡng, nghỉ ngơi và đừng nghĩ quẩn về bà xã là điều tôi thành thật khuyên anh.

Bà Năm bước vào ngay khi Đạo đẩy cửa bước ra.

Giọng bà bức xúc:

- Không ai nhắc máy dù tôi đã gọi bốn lần . Này ! Sao cậu làm thình vậ ?

Bà Năm vẫn tiếp tục cãi nhái:

- Cậu tin lời khai của hung thủ à ?

- Tôi đang cố không tin đây.

- Chắc chắn Khanh không làm thế.

- Dì có phải là cô ấy đâu, mà nói như đinh đóng cột vậy ?

Bà Năm chưng hửng:

- Trời ơi ! Phải cậu không đó ? Gậy đâm cách tim vẫn còn xa, sao cậu có thể nói năng như một kẻ vô tâm vậy ?

Việt lạnh lùng:

- Tôi nhớ rất rõ trước khi hai tôi, thằng nhãi ấy đã nói rằng: “ Đây là quà tặng của Khanh, vợ mày .”

- A ! Chính vì vậy nên cậu đã đuổi xua con bé . Tôi nghĩ có người muốn giết và muốn gieo tiếng xấu cho Khanh .Cậu nên bình tâm suy xét lại, nếu không sẽ ân hận.

Im lặng một chút, bà Năm bảo:

- Phải mất khá nhiều thời gian và công sức cậu mới khiến Khanh động lòng . Con bé vừa hướng về cậu thì lại xảy ra

chuyện . Nếu biết cậu nghi ngờ điều động trời này, chắc chắn cậu sẽ vĩnh viễn mất Khanh.

Việt nuốt tiếng thờ dài, sự nghi ngờ, nổi ghen tuông vào bụng .Anh liêm môi :

- Di điện sang bên ấy xem Khanh có về với mẹ không ?

Bà Năm lịch bệch lê từng bước, giọng cầu nhàu:

- Đừng tưởng chỉ mình cậu mệt . Từ tối hôm qua đến giờ, tôi chưa hề ngả lưng . Cứ chạy tới chạy lui kiểu này, chắc... sụm bà chè quá.

Việt mệt nhọc xoay người . Một chai nước biển nữa sắp hết, nhưng anh không thấy khoẻ hơn chút nào . Trái lại, Việt bắt đầu thấm mệt vì vết thương thân xác và nỗi đau tâm hồn.

Yến đan những ngón tay sơn bạc vào nhau, giọng mềm như nhung:

- Lê ra mẹ đã vào thăm anh, nhưng khi biết nhỏ Khanh là người gây ra chuyện, bà bị sốc, nằm vùi như người ốm nặng, đi không nổi.

Thấy Việt vẫn lặng thinh, Yến nói tiếp:

- Con bé đã không hại anh trên giường mà nhờ người khác ra tay . Ba tôi có sống lại cũng không dám tin đây là sự thật . Công nhận cứ y như phim hình sự . Chẳng hiểu anh có mua bảo hiểm nhân thọ, để con bé được lãnh bảo hiểm khi chồng... chết không ?

Không quan tâm đến cách móc méo của Yến, Việt nghiêm mặt:

- Có thật Khanh không ở bên ấy không ?

Yến nhơn nhơn như nói với một người lạ:

- Nó có về để phân trần với mẹ rồi hấp tấp bỏ đi, tới bữa nay không thấy quay lại . Mà chắc chắn Khanh có chỗ ở, anh lo cho kẻ muốn giết mình chi cho mệt . Tôi nghĩ tổ chim câu của Khanh hẳn phải xinh xắn và ấm cúng lắm.

Việt tê tái vì những lời độc địa của Yến . Dầu biết bản chất của cô là thế, anh vẫn hết sức khó chịu .. Khanh là em ruột, nhưng Yến vẫn ác mồm nói như nói người dung, thì có gì mà cô ta từ...

Việt trầm giọng:

- Khanh đã phân trần gì với mẹ ?

Yến nhún vai:

- Nó bảo nó bị vu khống . Nó không bao giờ làm chuyện đó vì nó yêu anh.

Yến che miệng:

- Khanh yêu anh ra sao, ai lại không biết, bởi vậy nó đâu thể chối tội được.

Việt khó chịu:

- Yên không thương Khanh sao mà nói thế ?

Yên sẫm soi những ngón tay:

- Thương, nhưng đâu có nghĩa tha thứ việc nó làm . Nói thật, tôi muôi mặt khi ra đường vì có đứa em gái như nó.

Yên ôm hai vai:

- Thuê người giết chồng để dễ bề quan hệ với người tình cũ . Trời ơi ! Cái tội nghe mới đáng sợ làm sao . Khanh đã bôi tro trát trấu vào mặt tôi và mẹ . Nó làm nhục vong linh ba . Thôi không tha thứ cho Khanh đâu.

Việt nói:

- Nhưng tôi sẵn sàng tha thứ, nếu đúng Khanh làm điều đó.

Yên phán:

- Anh quả là một người chồng cao thượng, vị tha nhưng ngốc, vì nếu nhỏ Khanh dám làm, nó cũng chẳng cần sự tha thứ của anh.

Việt bình thản:

- Đó là suy nghĩ của Yên, chứ không phải của Khanh.

Anh chuyển đề tài:

- Công ty mấy bữa nay thế nào ?

Yên nói:

- Hoạt động bình thường . Ông Quân điều hành rất tốt . Lượng khách tăng nhiều, ghe tàu không còn chiếc nào neo lại . Tháng này chắc chắn doanh thu tăng cao.

Việt nhếch mép:

- Yên có phải kế toán của công ty đâu mà nói nghe ngon ăn thế.

- Tôi chỉ nhận xét thôi . Làm giám đốc, anh nên tiếp thu nhận xét của nhân viên, nếu muốn tồn tại và phát triển.

Việt xoa cằm:

- Một lời khuyên chí lý . Còn gì nữa không ?

Yên cao giọng:

- Nhiều người xì xầm rằng: " Làm việc với ông Quân dễ thở hơn với ông Việt ."

Việt gật gù :

- Trong bọn họ chắc thế nào cũng có Hà của cô ? Nguyên tắc là cung cách làm việc của tôi . Nhờ nguyên tắc tôi đã đứng vững đến bây giờ . Sáng này Quân và Hà có đến . Tôi đã nhắc họ vấn đề này, dù biết họ sẽ để ngoài tai.

Yến nhấn mạnh:

- Mỗi người có cách giải quyết công việc riêng . Anh đâu thể bắt người khác theo cách của mình.

Việt xua tay:

- Tranh luận mãi cũng chẳng tới đâu khi em đã cố ý hiểu đề theo nghĩa khác.

Yến im lặng . Gương mặt đăm chiêu, suy nghĩ khá lâu.

Một lát sau cô ngáp ngừng:

- Sau chuyện này chắc anh và Khanh phải chia tay thôi.

Việt thần nhiên:

- Tôi biết Yến sẽ đề cập tới vấn đề này vì quyền lợi của mình . Nhưng dường như hơi sớm, hơn nữa chắc gì Khanh chịu chia tay khi chúng tôi vẫn thấy cần có nhau.

Yến bật cười:

- Đã tới nước này còn gì nữa mà ..mà...

Mặt nghiêm lại, Yến thẳng thừng:

- Ý tôi muốn nói rằng hiện giờ Khanh đang trốn tránh, nhưng trước sau nó cũng phải ngồi tù.

Việt gằn:

- Yến đang mong điều đó à ?

Yến có vẻ quẽ, cô lúng túng:

- Đây là sự thật mà . Tôi chỉ... chỉ...

Việt đanh giọng:

- Tôi mệt rồi . Yến về đi.

Anh khinh bỉ nhìn Yến găm mặt bước đi . Không ngờ Khanh lại có người chị như thế. Nếu trước kia Việt cưới cô ta chẳng hiểu đời anh đã ra sao rồi.

Nhưng nếu Việt cưới Yến, cô ta đâu hận anh và ghét luôn cả Khanh như vậy . Tim Việt lại nhức nhối khi nhớ đến con bé . Giờ này em đang ở đâu, tại sao lại đại dốt bỏ đi khi vừa xảy ra điều tệ hại đó ? Anh biết em giận anh đã không tin em, đáng trách thật là anh nghi em phạm một tội tày trời . Ôi chao ! Tại sao đã có lúc anh ngốc đến thế.

Giọng bà Năm vang lên cắt ngang suy nghĩ của Việt :

- Yến có nói gì về Khanh không ?

Việt chán nản:

- Cô ta tin Khanh làm việc đó.

Bà Năm đong đong:

- Chị trời đánh ! Thế còn bà Phi ?

- Mẹ Khanh đổ bệnh rồi.

Bà Năm mĩa mai:

- Chắc bà ấy cũng nghĩ như Yên nên mới bỏ bệnh vì sợ chó gì . Còn cậu ? Cậu nghĩ sao ?

Việt chua chát:

- Tôi chỉ nghĩ rằng Khanh không hề yêu thương tôi, bởi vậy cô bé mới bỏ đi vào lúc tôi thập tử nhất sinh.

Bà Năm dài giọng:

- Chớ không phải cậu đuổi con bé đi ?

- Thử hỏi ai có thể bình tĩnh trước chuyện như vậy ? Nhưng ít ra Khanh cũng phải gặp tôi để phân trần chứ.

Bà Năm xua tay:

- Phân trần à ? Biết cậu tin không hay lại bảo công an tới bắt . Nếu là tôi, tôi cũng trốn cho yên.

Đạo bước vào với vẻ mặt nghiêm trọng khiến Việt phải hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy ?

Đạo nói một hơi:

- Tàu của mình đựng một sà lan chó cát, tài công và thuyền trưởng trốn cả rồi.

- Sao lại trốn.

- Vì trên tàu chở nhiều nguồn hàng không rõ xuất xứ.

Việt kêu lên tức tối :

- Hàng lậu ! Mẹ kiếp... thằng Quân . Tôi đã dẫn mặt nhưng nó không nghe, giờ thì sao ?

Đạo nhún vai:

- Tất nhiên ông ta chối biến chuyện này, mọi tội đổ cho người đã trốn.

- Còn hàng của khách ?

- Bị niêm phong chung với hàng lậu . Hư hao, mất mát công ty phải chịu.

Việt chép miệng:

- Làm ăn kiểu này, khách hàng quay lưng là chết.

- Họ định giấu anh chuyện bê bối này.

Việt cười khẩy:

- Bộ dễ vậy sao ? Thứ hai tôi sẽ đi làm trở lại.

Đạo không tin :

- Anh đùa hòai.

Việt nghiêm mặt:

- Tôi nói thật đó . Vắng tôi ngày nào, công ty thiệt hại ngày ấy . Hừ ! Họ đừng hòng qua mặt tôi.

Giọng dịu lại, Việt hỏi:

- Còn việc tôi nhờ cậu, tới đâu rồi ?

Đạo kể :

- Tôi vào trường cô Khanh học và được biết lớp cô ấy đang công tác hè ở Cần Giờ . Họ đang vào " chiến dịch mùa hè xanh » gì gì đấy.

- Cậu có hỏi cụ thể địa điểm không ?

- Dạ có.

Việt chắc nhích:

- Tôi muốn tới Cần Giờ.

- Ý trời ! Qua hai cái phà, bị thương như anh làm sao đi nổi, đã chắc gì Khanh có ở chỗ đó nếu cô đang trốn.

Việt nói:

- Bên cảnh sát có tới gặp tôi . Họ bảo không tin lời khai của hung thủ . Họ cũng đã gặp Khanh và cũng chẳng đề cập gì vấn đề này . Bởi vậy tôi nghĩ Khanh bỏ đi vì giận tôi đã nghi ngờ cô ấy chứ không phải Khanh bỏ trốn như lời người ta đồn đại.

Đạt gật gù :

- Anh cho rằng Khanh đang ở Cần Giờ cùng bạn bè?

- Đúng vậy.

- Tôi sẽ tìm Khanh cho anh.

- Chỉ sợ Khanh không chịu về...

Đạo im lặng . Bỗng dưng anh thấy giám đốc của mình hôm nay giống cậu trai mới lớn vừa biết yêu đang hồi hộp lo âu vì bị người yêu giận . Nhận xét này khiến anh buồn cười nhưng Đạo vốn .. lịch sự, anh không cười mà thấy ái ngại cho Việt . Thì ra giám đốc của anh cũng si tình như ai.

Việt lên tiếng:

- Tôi sẽ tự giải quyết chuyện gia đình . Cám ơn cậu đã hết lòng vì tôi.

Đạo nhìn đồng hồ:

- Tôi phải về công ty đây.
- Cậu tìm cách kiểm tra sổ sách tay Quân đang giữ, giúp tôi, tôi rất cần những số liệu ấy.

Bước ra cửa, Đạo quay lại nói:

- Tôi sẽ hết sức cố gắng.
- Tới văn phòng, Đạo đung đầu Hà . Anh ta lừ lừ mắt nhìn Đạo :
- Anh đi đâu trong giờ làm việc vậy ?

Đạo trả lời thật tron tru.

- Giám đốc Việt điện thoại gọi tôi mang báo cáo vào cho ông.
- Trước khi đi, anh có báo với ai không ?

Đạo lắc đầu:

- Không . Từ hồi nào tới giờ tôi chỉ báo với giám đốc.

Hà hừ bằng mũi:

- Bắt đầu hôm nay, muốn đi đâu anh phải xin ý kiến của ông Quann . Nhớ đó !

Đạo nhin nhục:

- Vâng.

Hà bực bội ra nhà xe . Anh nhảy lên chiếc Citi phóng vội về nhà . Hà ngạc nhiên khi thấy Hiền đang nằm dài trên salon, miện phì phèo thuốc lá.

Vừa dựng chống xe, anh vừa hỏi:

- Không giữ kho sao lại ở đây ?

Hiền lầu bầu trong mồm:

- Ông Bảy bảo em nghỉ.

- Sao lại thế ?

Hiền cau có:

- Anh đi mà hỏi ông . Chắc tại vụ đụng tàu làm hàng ông bị cộng an tóm nên em bị nghỉ chớ gì ? Tự nhiên em bị vắng miêng mới đau.

Hà nhăn nhó:

- Tai nạn mà . Đâu ai muốn.

- Lão Bảy Khả đang chuyển kho tới nơi khác . Lão không tin em như anh tưởng đâu . Nhất là sau vụ thắng Việt bị hại, lão nói không muốn vấp vào công an bất cứ chuyện to chuyện bé nào . Khổ nỗi công an có làm việc với em về

chuyện thằng Việt . Hôm đó em hơi ngu khi khai đang giữ kho hàng...

Hà chửi thề:

- Mẹ kiếp ! Sao bây giờ mày mới nói ?

- Vì hôm đó em không nghĩ vậy là ngu... Nhưng tất cả cũng tại anh . Bày ra chuyện chết người ấy làm chi cho khổ.

Hà đánh giọng:

- Tao vì mày để bây giờ mày trách tao phải không ? Ai ngờ thằng chó ấy mạng lớn đến thế.

Hiển vò đầu:

- Sao lại mớm cho nó khai Khanh thuê chớ ?

Hà run đù:

- Khai như vậy, thằng Việt không chết cũng chả còn tình nghĩa gì với con Khanh . Hai đứa ly dị, xem như kế hoạch của mình thành công . Tất cả cũng vì mày.

Hiển ủ rũ như dân "ken" thiếu thuốc:

- Thành công đâu chả thấy, chỉ tội Khanh không biết đang trốn nơi nào.

Mặt Hiển chột loé lên tia phần nộ:

- Vì tôi à ? Thật vô lý. Nếu người ta tin lời khai của thằng đâm Việt, Khanh chắc chắn phải ngồi tù . Người hưởng lợi trong chuyện này là anh và Yến . Anh thật khôn nạn.

Hà vội vàng nói:

- Sao mày nông nổi vậy ? Nếu phải ngồi tù giỏi lắm dăm ba tháng, nhưng sau đó hai đứa sẽ được sống với nhau.

Hiển phần nộ:

- Tôi không phải đưa trẻ lên ba để dễ tin những lời quá sức thô thiển của anh . Khanh vô tội, cô bé không thể ngồi tù, dù một ngày.

Hà hất mặt lên:

- Vậy mày cứ tố cáo tao đi thằng vô ơn kia . Uống công tao coi mày như em ruột, uống công tao cứu mạng mày từ ngày chú thím chết cho tới bây giờ.

Hiển rên rì:

- Anh im đi.

Hà bước loanh quanh trong phòng . Một lát sau anh ta cất giọng ngọt ngào:

- Anh biết em đang nghĩ gì . Nhưng người bản lãnh phải nhìn xa trông rộng . Trước mắt Khanh và em đều khôn khổ, nhưng về sau hai đứa sẽ hạnh phúc bên nhau . À, Yến không hề biết những gì anh làm . Em đừng hé môi nhé.

Hiền ngời bật dậy:

- Đủ rồi . Tôi sợ nghe giọng giả nhân giả nghĩa của ông lắm.

Dứt lời, Hiền dắt chiếc Astrea ra cổng phóng đi mất.

Hà văng tục và đá mạnh vào cái bàn khiến ly tách bên trên rơi xuống đất loảng choảng. Mục đích của anh là cưới Yến rồi vơ lên bằng số tài sản của vợ . Bởi vậy bất cứ giá nào Hà cũng đạt được mục đích đề ra.

Một ngày không xa, nhất định Hà sẽ có những cái anh đang khát khao, mong muốn.

Chương 14 (chương kết)

Bà Năm te tái chạy đến chỗ đặt điện thoại vừa nhắc ống lên, bà đã nghe một giọng dè dặt :

- Phải dì Năm không ?

Bà mừng rỡ:

- Trôi ơi Khanh . Con đang ở đâu vậy ?

Khanh không trả lời mà ngáp ngừng :

- Anh Việt thế nào rồi ?

- Vừa được cho về sáng nay nhưng vẫn chưa khỏi . Để dì gọi cậu ấy...

Giọng khanh chua chát:

- Dì đừng gọi . Con chỉ hỏi thăm cho yên lòng vậy thôi . Gọi làm gì khi Việt đã xua đuổi con một cách thậm tệ.

Bà Năm vội vàng:

- Đó là do Việt hiểu lầm, chớ cậu ấy rất thương con . Mấy hôm nay Việt mất ăn mất ngủ vì lo nghĩ tới con.

Khanh nói liền một hơi :

- Việt ăn ngủ không được là do vết thương hành chớ hoàn toàn không liên quan tới con . Dì Năm nói thế khác nào con đã gây ra vết thương đó.

Bà Năm dịu dàng:

- Dì tin con cũng như Việt tin con . Cậu ấy đang hối hận vì đã xua đuổi con. Về đi Khanh, dì năn nỉ con đó . Đây là thời điểm thích hợp nhất để con và Việt bày tỏ tình cảm với nhau . Con đã từng muốn như thế mà.

Khanh đánh giọng:

- Nhưng bây giờ hết rồi . Con sẽ trở về với lá đơn ly dị . Dì bảo Việt cứ tịnh dưỡng cho khoẻ để đợi con về . Con ngừng đây.

Bà Năm cuống lên:

- Alô... Khanh... Khanh...

Thần thờ gác máy, bà vào phòng Việt.

Anh nhồm lên khi nghe bà nói:

- Khanh gọi điện về.

Mặt Việt sáng lên:

- Đê tôi đi nghe.

Bà Năm lắc đầu :

- Gác máy rồi.

Việt tức giận:

- Sao di không gọi tôi ?

- Con bé đâu có tìm cậu, mà chỉ hỏi xem tình trạng cậu ra sao thôi . Coi bộ Khanh vẫn còn giận, tôi năn nỉ nhưng...

Chắc !

Việt nóng nảy :

- Khanh đã nói gì ?

Bà Năm chép miệng:

- Nó nói sẽ trở về với lá đơn li dị...

Mặt Việt đỏ ửng:

- Vớ vẩn . Tôi sẽ không bao giờ ký.

- Vì cậu thương con bé, hay vì số cổ phần khá to của ông bố nó ?

Việt cau kính:

- Cả di cũng mĩa mai cay độc như thế sao ?

- Gieo nhân nào sẽ được quả ấy mà.

- Nhưng khi ngỏ lời xin cưới Khanh, tôi rất thật lòng.

Bà Năm nhún vai làm thinh . Ngay lúc ấy điện thoại reo :

- Chắc Khanh gọi, di nhắc mấy đi.

Vừa nói anh vừa gượng dậy lê chân ra phòng khác . Nhưng người gọi là Đạo:

- Ông Quân và ông Hà bị bắt rồi.

Việt nhồm người lên quên cả vết thương nhói đau :

- Sao vậy ? Họ bị buộc tội gì ?

- Vận chuyển hàng trái phép . Riêng công ty phải tạm đóng cửa...

Việt nghiến răng:

- Đồ khôn nạn ! Tôi sẽ vào đó ngay.

- Trời ời ! Anh đã khoẻ đâu mà...

Không đợi Đạo nói hết, Việt gác máy, vội vội vàng vàng, anh thay quần áo và lên taxi tới công ty trước sự lo lắng của bà Năm.

Bà biết công ty là mạng sống của Việt, anh sẽ gục mắt nếu mạng sống của mình bị đe dọa . Vừa qua cơn thập tử nhất sinh, vết thương chưa lành miệng lại đối đầu với chuyện này, chắc Việt sẽ ngã quỵ.

Đi ra đi vào, ba dọn dẹp nhà cửa, lau nhà, tưới cây như một cái máy . Mãi đến khi chuông ngoài cổng reo lên, bà mới lật đật chạy ra mở cửa.

Khanh bước vào gương mặt còn đầy vẻ hoang mang.

Cô hỏi ngay:

- Việt đâu rồi dì Năm?

- Cậu ấy vừa vào công ty.

- Đúng là hoạ vô đơn chí.

Bà Năm ngờ ngàng:

- Con biết chuyện rồi à ?

- Vâng ! Con vừa về nhà và nghe chị Yến nói . Chị ấy cũng đang rầu vì anh Hà.

Bà Năm nói :

- Việt rất cần con, đừng bỏ đi nữa.

Khanh nhếch môi:

- Có đúng vậy không khi ngoài con , Việt vẫn còn người nào ở tận bên kia đại dương . Anh chỉ ân hận đôi chút khi đã nặng lời với con chứ đâu phải cần con như dì vừa nói.

Bà Năm mỉm cười:

- Thì ra con cũng biết ghen . Đã tới nước này rồi dì chả giấu làm chi . Người hay điện thoại từ Mỹ về chính là mẹ ruột cậu Việt.

Khanh ngờ ngàng:

- Mẹ anh ấy mất rồi mà ?

Bà Năm xa xôi:

- Đó là cách nói của Việt.

- Sao Việt lại nói kỳ thế ?

Bà Năm thở dài :

- Chuyện dài lắm . Nhưng tất cả cũng do Việt hận mẹ mình . Trong thâm tâm của Việt không còn chỗ nào cho bà nữa.

Khanh ngáp ngừng:

- Thật ra mẹ Việt là người thế nào ? Tại sao sống ở nước ngoài khi Việt lại ở VN ?

Im lặng một lát, bà Năm bắt đầu kể :

- Hồi đó, mẹ Việt đẹp lắm, chính vì vậy ba cậu ấy mới mê như điên, ông đã bỏ ra thật nhiều tiền để cưới, hay nói đúng hơn là mua cho bằng được cô vợ này . Cô ta không làm động móng tay, chỉ thích sắm soi, chùng diện . Sinh ra Việt, ba cậu ấy phải nuôi vú trong nhà để săn sóc vì cô vợ ham vui thích đua đòi của mình chẳng hề quan tâm đến con chính vì vậy, từ nhỏ Việt đã không quán quýt mẹ, ngược lại cậu ấy luôn đeo dính ba mình . Việt lên mười tuổi, ba cậu ấy làm ăn lỗ lã, nợ chồng chất, gia cảnh túng quẫn . Không được cung phụng để tiêu pha phung phí như trước, mẹ Việt đã bỏ chồng con theo người đàn ông khác và sau đó đã định cư ở Mỹ.

Bà Năm kể tiếp :

- Bằng đi mười mấy, hai mươi năm, không hiểu sao khoảng vài năm bà ấy thường gọi điện về cho Việt, nhưng chưa lần nào cậu ấy nghe điện . Di đã cố gắng làm nhíp cầu nối giữ hai người, khổ nỗi chưa thành công.

Khanh tò mò:

- Bà ấy đã nói gì với di ?

Bà Năm nhún vai:

- Nhiều lắm . Đó thường là những lời tự trách, ân hận về việc đã làm ngày xưa và ước muốn trở về VN với con.

- Việt biết những tâm sự này không ?

- Biết và... im lặng.

Nhìn vẻ đăm chiêu của Khanh, bà Năm nói tiếp:

- Người vợ nào cũng là chỗ dựa của chồng . Lúc vấp ngã, người vợ sẽ nâng chồng đứng dậy, lúc yếu đuối, người vợ sẽ khích lệ, động viên chồng . Chính những lúc như vậy, con phải sát cánh bên Việt, nếu con thật sự muốn mình là bà Phạm Đình Quốc Việt như mọi người vẫn gọi.

Khanh ngã người ra salon, mặt nhìn lên trần nhà với tâm hồn trĩu nặng . Cuộc đời Việt buồn nhiều hơn vui . Anh bất hạnh khi có một bà mẹ như thế.

Giọng bà Năm đều đều:

- Trước khi hại Việt, hung thủ có nói: “ Đây là quà tặng của Khanh, vợ mày .” Chính vì câu sấm sét này mà Việt đã bị hại, vì còn đang sưng sốt . Đến khi tỉnh dậy gặp con, cậu ấy đã không dẫn được phần nợ . Đó là phản ứng trước mắt, nhưng suy cho cùng có nguyên nhân sâu xa...

Khanh chớp mi:

- Con hiểu rồi . Việt luôn bị ám ảnh bởi mẹ mình nên đã sốc mạnh khi nghĩ con còn tệ hơn bà ấy . Giá như trước đây được biết mọi chuyện, con đã thông cảm và bỏ qua cho Việt rồi.

Bà Năm cười:

- Thế còn bây giờ thì sao ?

Khanh lẳng đi:

- Con nhưc đầu, đau tim và suy dinh dưỡng nặng về chuyện của Việt quá . Con sẽ không trả lời .. phỏng vấn đâu.

- Ít ra dì cũng được biết mấy hôm nay con ở đâu, với ai chứ ?

Khanh cong môi:

- Con ở Cần Giờ, với bạn bè.

Bà Năm gật gù:

- Việt đoán đúng phóc ! Nếu không bị thương cậu ấy đã đi tới đó rồi.

- Sao ảnh lại biết ?

- Cậu ấy có thám tử tư kia mà.

Bà Năm giục:

- Vào tắm rửa nghỉ ngơi đi . Chắc Việt cũng sắp về . Để xem cậu ấy mừng ra sao khi gặp lại cô vợ nhí.

Khanh khoan khoái nằm lãn ra giường . Thật thoải mái khi trở về nhà mình . Với cô ngôi nhà nay đã quá đổi thân quen, nó không còn vắng lạnh, đìu hiu như khi cô vừa mới về . Khanh chỉ nhận ra điều này khi bỏ đi vì giận Việt.

Thoạt đầu cô định về nhà mẹ, nhưng vừa vào cửa, Khanh đã choáng vì những lời của Yên và cả mẹ nữa. Dầu đã phân trần hết sức, hết hơi, Khanh vẫn không nhận được sự tin tưởng, cảm thông nào . Cô biết ngôi nhà cô từng lớn lên không còn là của mình nữa . Lang thang như kẻ tâm thần, Khanh vào ký túc xá với Hiền Mai . Nghe theo lời rủ rờ của con bé, cô đã phiêu lưu tới Cần Giờ để tham gia “ Chiến dịch mua hè xanh .”

Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua . Tim Khanh mỗi lúc một nặng nề . Dầu lo sốt vó vì Việt, cô vẫn không quay về . Tự ái đã khiến cô trở nên độc ác và nhỏ mọn.

Đêm trăn trở ở nơi xa xôi với bạt ngàn rừng nước, Khanh không tài nào chợp mắt vì nhớ, vì giận, vì ghen và vì đau khổ . Cô đã nghĩ tới chuyện ly dị và thấy hết sức lẻ loi, đơn độc với suy nghĩ cùng đường, yếm thế ấy.

Rốt cuộc cô và Việt chưa xích lại gần nhau đã thấy cách xa hơn trước . Cho dù vì lý do khách quan hay chủ quan thì hai người cũng đều sống vì mình . Khanh đã nằm đêm suy nghĩ và cuối cùng quyết định quay về . Nhưng vốn bướng bỉnh và tự cao, cô không về nhà ngay mà ghé sang mẹ mình để... nghe ngóng.

Khanh đã điện thoại và gặp bà Năm . Dù mềm lòng vì những lời của bà, cô vẫn lên giọng làm .. căng để nâng .. giá

mình . Thế nhưng gặp Yên trở về với gương mặt thất thần và nhận nguồn tin không mấy sáng sủa, Khanh đã vội quay về ngay . Cô biết Việt đang gặp khó khăn lớn, và Khanh không chịu nổi nếu như anh ngã gục.

Giọng bà Năm ới ới vang lên:

- Tắm rửa nhanh nhanh rồi phụ Năm dọn cơm . Việt sắp về rồi đó.

Khanh dạ rõ to . Cô thỏa thích đứng dưới vòi nước ấm, đầu óc lung tung khi tưởng tượng lúc gặp Việt... Anh sẽ mừng sẽ ôm cô hôn lên môi một nụ hôn nhớ nhung khao khát, hay lại tiếp tục lạnh lùng, cao ngạo vì đã nắm được điểm yếu của cô rồi ?

Nhưng đâu anh biểu hiện ra sao, Khanh vẫn phải một cô vợ ngoan hiền mới được . Trò chơi đồng đánh đã kết thúc rồi . Khanh phải vững vàng, chững chạc để bắt đầu cho hạnh phúc của mình chứ.

Mọi thứ đã don ra, chỉ chờ Việt nữa thôi . Nhưng anh vẫn chưa về . Bà Năm nôn nóng gọi điện thoại đến công ty, không ai bắt máy . Gọi di động cho Việt cũng không được . Hai người một già, một trẻ xiêu xuống, ủ rũ như con chi chi.

Khanh ngậm ngừng:

- Có bao giờ người ta bắt luôn cả Việt không ?

Bà Năm gắt:

- Lẩn thân ! Cậu ấy đâu làm gì sai.

- Sao lâu quá Việt vẫn chưa về ?

Bà Năm xuôi xị:

- Di không biết . Hay là con ăn cơm trước đi.

Khanh lắc đầu:

- Con ăn không vô.

Dứt lời cô bỏ ra ngoài hàng lang, nơi cô vẫn ngồi học bài và chờ Việt mỗi ngày.

Chờ mãi, chờ mãi Khanh ngủ lúc nào không hay . Mãi đến lúc có cảm giác ai đó vuốt tóc và khe khẽ gọi mình cô mới tỉnh giấc.

Rất sát mặt cô là gương mặt Việt . Dầu quanh hai người là bóng tối, Khanh vẫn bàng hoàng vì cái nhìn cháy bỏng nhớ nhung, khao khát của anh. Bỗng dưng Khanh nấc lên . Bao nhiêu giận dữ, yêu thương trào dâng, cô khóc:

- Em nhớ anh.

Việt giữ gương mặt cô trong tay mình :

- Vậy tại sao lại bỏ anh đi mãi tới hôm nay ?

Khanh tủi hờn:

- Tại anh đuổi em, không cần em.

Việt xót xa cả lòng, anh âu yếm lau nước mắt cho Khanh, giọng xúc động:

- Anh xin lỗi . Sẽ không đời nào có chuyện đó nữa . Anh quá nông nổi khi nghi ngờ em để sau đây ngày đêm như sống trong biển lửa . Vết thương thân xác tuy đau nhưng không bằng nỗi đau tâm hồn . Giấc ngủ luôn đến chập chờn và đầy dẫy ác mộng . Trong những cơn mơ đó, anh thấy em bỏ đi cùng người đàn ông khác...

Khanh chớp mi :

- Em sẽ không bỏ đi với ai đâu.

Việt thăm thì:

- Thật không ?

Khanh không trả lời . Cô bồi hồi hỏi nhỏ:

- Vết thương của anh ra sao rồi ?

- Đã ổn.

- Em muốn trông thấy nó.

Việt phạch áo để lộ vòng ngực nở nang khoẻ mạnh, Khanh chột bối rối cô rụt rè chạm nhẹ lên miếng băng trên ngực anh về phía trái tim rồi thốt thức.

- Không biết anh đau thế nào khi bị đâm, còn phần em khi bị anh nghi ngờ, em chỉ muốn chết cho xong . Tim em lúc ấy như bị bóp mạnh, nhức buốt, nặng nề, khó chịu đến mức ngạt thở . Trong đời em chưa bao giờ rơi vào trạng thái khủng khiếp đó, kể cả khi nghe tin ba mất...

Đặt tay lên môi cô, Việt khỏ sở:

- Đừng khóc nữa bé cưng . Nếu tha thứ cho anh, em cười đi...

Khanh ngược lên nhìn anh bằng đôi mắt ướt . Việt cúi xuống với tất cả xúc động, bối rối Khanh khép hờ hàng mi và nôn nao chờ đợi . Nụ hôn muộn màng nhưng đầy dấu yêu, ngọt ngào gắn chặt hai bờ môi . Hai người say sưa trao nhau tình yêu, sự mê đắm của nhớ nhung lẫn chút hờn ghen, giận dỗi, còn sót lại sau biển cô vừa xảy ra.

Giọng Việt thật trầm bên tai Khanh:

- Anh yêu em... Yêu ngay cái nhìn đầu tiên . Mãi cho tới bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao . Dầu anh luôn dè dặt và đa nghi với đàn bà, nhưng khi đứng trước em, tất cả thói quen ấy đều tan biến . Vẫn biết em không yêu, anh vẫn tin sẽ chinh phục được trái tim bướng bỉnh của em . Và bây giờ anh đã làm được điều khó khăn bậc nhất ấy .

Khanh âu yếm vuốt nhẹ sóng mũi thẳng như tạc của Việt . Cô ngấm anh không chán và bàng hoàng nhận ra yêu anh

xiết bao . Trong tim cô Hiền không còn chỗ đứng nữa rồi . Thật xót xa cho Hiền, nhưng cô biết sao hơn khi tình yêu luôn có những bất ngờ khó hiểu.

Khanh hỏi nhỏ:

- Anh mệt không ?

- Rất mệt . Nhưng nghe dì Năm nói em đã về, anh chạy vội vã ra đây nhìn em ngủ và quên hết mọi nhọc nhằn.

Khanh lo lắng:

- Đầu đuôi sự việc ra sao rồi anh ?

Việt trầm ngâm:

- Hà và Quân phạm tội chở hàng lậu . Bản thân họ bị bắt là đương nhiên, nhưng công ty bị liên quan mới đau chớ . Phải tạm ngừng hoạt động để chờ điều tra . Điều tra bao giờ mới xong chỉ trời biết.

Thờ dãi, Việt nói tiếp:

- Khách hàng vốn rất nhạy cảm, chỉ cần nghe nói công ty của mình chở hàng lậu, phó giám đốc bị bắt, và cách đó không lâu, giám đốc bị đâm là họ lảng xa rồi . Uy tín được gây dựng, cũng cố cả chục năm, giờ đã bị bôi đen . Thật khó chịu !

Ngập ngừng, Việt hạ giọng:

- Lúc tới cơ quan điều tra, anh có gặp một người.

Vấn tựa vào vai anh nũng nịu, Khanh vô tư hỏi:

- Ai vậy anh ?

Việt đáp:

- Hiền.

Người lặng đi mất mấy giây, Khanh cố bình thần :

- Chắc Hiền tới thăm anh Hà ?

Việt nhẹ lắc đầu :

- Không phải . Hiền có liên quan tới vụ án này.

Khanh nhồm người lên, cô định hỏi gì đó, nhưng lại thôi.

Việt khó khăn nói tiếp:

- Nghe nói Hiền giữ kho hàng cho tay đang thuê Hà và Quân chở lậu . Anh nghĩ chắc cậu ta không sao đâu.

Khanh gượng gạo:

- Em cũng mong thế.

Việt bóp nhẹ tay cô:

- Đừng suy nghĩ nhiều quá.

Khanh thở dài:

- Em không nghĩ Hiền là người xấu.

Việt nói:

- Anh biết ! Nếu không, em đâu có một thời mất ăn mất ngủ vì Hiền.

Nhìn Việt, giọng cô khẩn khoản:

- Liệu chúng ta giúp được gì cho Hiền không ?

Việt trầm ngâm:

- Anh chưa biết, vì những khó khăn của công ty, chúng ta còn chưa tháo gỡ được nữa là...

Thấy Khanh buồn so, Việt bảo:

- Em có thể điện lại nhà Hiền hỏi thăm thử xem.

Khanh im lặng . Rất lâu sau cô lên tiếng :

- Em sẽ gọi điện nhưng không phải lúc này . Cảm ơn anh đã thấu hiểu lòng em.

Việt nhỏ nhẹ :

- Anh yêu và luôn tin tưởng vợ mình.

Khanh tựa đầu vào vai anh . Đêm như sâu thăm thẳm . Cô biết công ty đang gánh nhiều khó khăn mà Việt không nói ra . Anh muốn chịu đựng một mình vì sợ cô lo . Nhưng đầu chuyện gì xảy ra, Khanh cũng nhất quyết sát cánh bên Việt . Hai người sẽ cùng nhau vượt qua màn đêm tăm tối để hướng về một bình minh tươi sáng.

Trong nắng chiều vàng rực, Khanh đứng lặng nhìn Hiền hòa vào đám đông hành khách ở bến xe Chợ Lớn.

Thế là hai người đã chính thức nói lời chia tay và anh đang trên đường trở về Mỹ Tho chớ không ở lại SG, nơi anh có nhiều nỗi buồn hơn niềm vui.

Mắt vẫn không rời mãi đến khi Hiền đã mất bóng, Khanh mới thì thầm với chính mình :

- Vĩnh biệt anh, mối tình đầu lãng mạn của em...

Buồn bã đi giữa dòng người ồn ào hỗn độn, cô đến bên Việt . Anh đang ngồi chờ trên chiếc Dream ngoài đường .

Mím cười như một tay xe ôm rành nghề, Việt pha trò:

- Cô về đâu đây ?

Khanh giọng gạo ngòi sau lưng anh.

Việt hóm hỉnh đọc:

Đưa người, ta không đưa qua sông

Sao có tiếng sóng ở trong lòng

Bóng chiều không thắm không vàng vọt

Sao đây hoàng hôn trong mắt trong ?

- Có khóc cứ tự nhiên đi, anh không ghen đâu.

Khanh trạ vào lưng anh :

- Em thấy tội nghiệp Hiền, ngoài ra không còn gì khác . Một năm tù vì có liên quan tới vụ án quả là một bài học đắt giá cho Hiền . Sau cú này em mong anh ấy sẽ vững vàng hơn trong cuộc sống.

Thở dài, Khanh nói tiếp:

- Chuyện xảy ra đã một năm rồi mà em cứ tưởng như mới hôm qua.

Việt cao giọng:

- Còn anh lại thấy lâu lắm rồi, và nhìn lại con đường đã qua anh chợt sợ hãi.

Khanh ngạc nhiên:

- Sao lại sợ ?

Việt im lặng. Vọt xe qua khỏi ngã tư, anh mới lên tiếng :

- Không sợ sao được khi chính cộng sự với mình lại âm mưu hại mình . Không sợ sao được khi người ta đổ tội ác lên người mình yêu quý nhất.

Giọng ngập ngừng, Việt xa xôi :

- Một năm trôi qua, vết thương đã thành sẹo, nhưng tổn thất tinh thần trong anh không bao giờ bù đắp được.

Khanh chép miệng:

- Em cũng thế khi nghĩ về Hiền, dù có cách mấy, hình bóng anh ấy cũng không còn trọn vẹn trong tim em . Hiền biết em bị đổ tội oan nhưng vẫn im lặng . Em không dám nghĩ ảnh hưởng quyền lợi bản thân, những rõ ràng Hiền không thể hiện được bạn lãnh đối với người mình yêu ..

Môi nhếch lên chua chát, Khanh bảo:

- Có lẽ lúc đó, em đã hết là người Hiền yêu, nhưng ảnh hưởng chính phục em vì số tiền quá lớn em sẽ hưởng khi ly dị anh.

Việt lắc đầu:

- Không nên nghĩ như vậy khi em từng tin rằng Hiền là người tốt.

- Em nói để vui ray rút mà.

Việt hơi ngã người ra phía sau:

- Chuyện đã một năm vẫn còn ray rút sao ?

Khanh cong môi:

- Đã nói với em, nó vẫn còn mới nguyên cơ mà, nhất là mỗi khi nhìn anh gò lưng ngồi bên máy vi tính, hay mỗi lúc nóng ruột chờ anh trở về sau những chuyến lênh đênh sóng nước . Nếu chuyện đó không xảy ra, công ty đâu lỗ lã trong làm ăn, anh đâu phải chạy đôn chạy đáo tìm khách hàng. Em luôn ray rút vì anh quá cực.

Việt nói:

- Nhưng anh không hề than van hay nản chí . Đòi anh trải qua mấy cuộc thăng trầm rồi, chuyện xui quấy này là chuyện nhỏ . Bù lại anh được nhiều thứ.

Khanh tò mò:

- Anh được gì đâu ? Sao em không thấy ?

Vòng tay ra sau tìm tay Khanh, Việt... tán tỉnh:

- Cái được lớn nhất của anh là tình yêu của em.

Khanh phụng phịu:

- Còn cái thứ hai, thứ ba ?

Việt nhướn mày:

- Rút kinh nghiệm cho cách quản lý đầy nguyên tắc, cứng ngắt của mình anh đã tìm được cách khác nhẹ nhàng, tình cảm hơn những hiệu quả lại rất cao . Đối với mẹ và Bảo Yến, chỗ đứng của anh vững lắm rồi . Bà chị của em đã vui hận anh, đã thôi xúi em gái ly dị chồng . Gia đình nhỏ gồm hai đứa mình lúc nào cũng hạnh phúc . Đó không phải là những cái được đáng trân trọng sao ?

Khanh vòng tay ôm eo Việt, cô hỏi:

- Thừa giám đốc, ngài còn muốn gì nữa ?

Việt bật cười :

- Trước kia em hay .. mắng anh nhiều tham vọng . Với đời, anh đúng là như vậy. Nhưng với tình cảm thiêng liêng, anh chỉ cầu mong mà thôi.

Khanh ngạc nhiên:

- Anh đang mong điều gì ?

Việt cao giọng:

- Một đứa con, bất kể là trai hay gái . Mơ ước này có phải rất thiêng liêng không ?
Khanh băng khuâng tựa cằm vào vai Việt . Mơ ước bình thường nhưng rất đỗi thiêng liêng. Một đứa con. Sao lại không nhi, khi cô hết sức yêu anh ?

Trời bắt đầu hoàng hôn . Những dòng xe vẫn nối tiếp nhau nối vòng các con phố. Mọi người đang hối hả trở về nhà . Việt và cô cũng thế, mặc cho cuộc sống vẫn quay đều không một giây ngơi nghỉ.

---**Hết**---

<http://www.thuvien-ebook.com>

Tác phẩm: Tình Trong Cuộc Sống

Tác giả: Trần Thị Bảo Châu

Đánh máy : KieuNinh

Sửa chính tả : NH

Nguồn: Maybonphuong

Chuyển sang ebook: anhhung9x

Hoàn thành: 8/2006